

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\CH\Chase James Hadley\Chase, James Hadley -
Chtit tygra za ocas.pdb

PDB Name: Chase, James Hadley - Chtit ...
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 13.10.1937
Modification Date: 13.10.1937
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

JAMES
HADLEYCHASE

Chytit
tygra za ocas

PRÁCE
PRAHA 1975

(c) Panther Books, London, 1966
(c) Translation Hanuš Kotek, 1975
Illustrations (c) Petr Tamchyna, 1975

LDÍL
Kapitola I.
I.

Vysoká štíhlá blondýna, která si v bílých letních šatech vykračovala před Kenem Hollandem, upoutala jeho pozornost. Zvědavě si ji prohlížel a vychutnával jemné vlnění způsobené její ladnou chůzí. Pak rychle odvrátil zrak. Takhle si neprohlížel žádnou ženu od okamžiku, kdy poprvé spatřil svou Ann.

Co se to se mnou děje? vyčítal si. Už jsem pomalu jako Parker. Znovu se zrakem zatoulal k štíhlé blondýně. Strávit s ní večer, to by bylo něco, říkal si. Úplná senzace!

Konečně; co oko nevidí, nad tím se srdce nermoutí, jak často opakuje Parker. Má vlastně pravdu. Ann by se nikdy nemusela nic dovědět. Ostatní ženáci to dělají stejně. Proč bych právě já měl dělat výjimku?

Když dívka přešla na druhou stranu ulice a Ken ji ztratil z dohledu, násilím se donutil vrátit se v duchu k Ann i k jejímu dopisu, který přišel ranní poštou.

Byla už pět týdnů z domova a teď mu psala, že její matce se stále ještě nedaří dobře, takže neví, kdy se bude moci vrátit.

Proč zrovna její matka musela bydlet tak daleko a sama? Ken spěchal k bance a v duchu zuřil: V sedmdesáti by už tehdy mohla mít rozum a nežít sama na venkově. Když onemocní, musí se Ann přestěhovat daleko od domova a opatrovat ji, a zeť ať se stará, jak umí.

Pět týdnů je příliš dlouhá doba a Kenovi už úloha hospodyně lezla krkem. A být bez Ann mu působilo ještě větší potíže.

Seběhl ze schodů do úřednické šatny, kde si Parker upravoval před zrcadlem vázanku.

"Ahoj," šklebil se na Kena. "Jak to koulí náš slaměný vdovec? A kdypak se vrátí ta tvoje?"

"To bych taky rád věděl." Ken si začal mýt ruce. "Stará paní je na tom dost bledě, takže Ann neví, kdy se dostane domů."
Parker si vzdychl. "Já takové štěstí nemám! Kdyby tak moje žena

chtěla aspoň na měsíc odjet. Už čtrnáct let nevytáhla paty." Prohlížel si v zrcadle bradu. "Máš víc štěstí než rozumu, tobě to ještě nedošlo. Nechápu, proč nevyrazíš do ulic. Zdá se mi, že mezi námi žijou hoši, co vůbec nemají potuchy, proč jsou na světě!"

"Nech si to," odsekl Ken. Parkerovo věčné špičkování ho už otravovalo. Od prvního dne, co Ann odjela, Parker si ho dobíral a stále ho naváděl, aby si něco užil.

Parkerovi bylo pětadvacet, začínal tloustnout a plešatět. Při každé příležitosti vzpomínal na zašlé časy, kdy prý slavil nevídané úspěchy u slabšího pohlaví. Žádná žena prý mu neodolala, což - podle jeho slov - se nezměnilo do dnešních dnů.

"Jsi podrážděnej," řekl Parker a pronikavě si Kena měřil. "A ani se ti nedivím! Musíš pustit trošku páry. Právě jsem mluvil se starým Hemmingwayem. Říká, že není lepší noční podnik než bar Cigale. Sám jsem tam ještě nikdy nebyl - při mě smůle se mi to ještě nepoštěstilo - ale on je tam každou chvíli. Kamaráde, tam bys to roztočil. Dobré jídlo, levné pití a hejna ochotných slečen. Trošku změny každému občas prospěje."

"Heleď, střídej ženy, jak je ti libo," vrčel Ken. "Já jsem spokojen s tím, co mám."

Jak se však odpoledne vleklo, začal ho trýznit stále větší neklid. Měl ten pocit už celý týden, jenže teď to bylo ještě horší. Od sňatku se pokaždé těšil, jak přijde z práce domů, otevře dveře a uvidí svou ženu, která ho radostně vítá. Domov mu dával pocit hlubokého uspokojení. Teď to však bylo jiné. Pouhé pomyšlení na návrat do prázdného rodinného domku ho dokázalo vydráždit.

Znovu se v myšlenkách vracel k tomu, co mu říkal Parker. Noční klub Cigale. Všiml si ho několikrát, když jel okolo. Byl dole ve městě, kde se odbočovalo z hlavní třídy. Vypadal přepychově. Všude samý chrom a neonová světla. V oknech barevné fotografie tanečnic... Ale rozhodně to není místo, kam by chodili slušní ženatí bankovní úředníci trávit své hodiny volna.

Když před odchodem na oběd zamykal zásuvku s penězi, byl pevně rozhodnut, že do žádného Cigalu nepůjde. Jde se domů a budeme se nudit, říkal si.

Sel dolů do šatny pro klobouk.

Parker se právě myl, když Ken přicházel. A hned spustil: "Tak co, už ses rozhodl, jak se večer rozšoupneš? Dáš si dobré víno, ženské a zpěv, anebo se spokojíš s nějakou přítulnou kráskou v soukromí?" "Jdu domů. Trávník potřebuje posekat!"

Parker se ušklíbl: "Má poklona! Pěkně v tom lítáš. To je nápad sekat trávu, když máš ženu pryč! Vážně, Hollande, máš přece také nějaké povinnosti vůči sobě. Přece: sejde z očí, sejde z mysli. Možná že tohle je tvá poslední příležitost, a pak budeš impotent."

"Nekecej!" Ken byl znechucený. "Potíž je v tom, žeš nikdy nedospěl."

"Díky bohu," radoval se Parker. "Až budu tak dospělý, že budu považovat za zábavu sekat trávník, budu vědět, že jsem zralý na krchov."

Ken si ho už nevšímal a odešel východem pro zaměstnance. Parkerovy nepřetržité rady ho dráždily. Zamračeně šel po rozžhaveném chodníku do restaurace, kde obědvával.

Pak ho napadlo: Parker má pravdu. Jsem pěkně pod pantoflem a sotva se mi ještě podaří, abych se někdy pořádně rozšoupl, protože Ann se už ode mne nehne. Aspoň ne v dohledné době. Ostatně chci se vlastně rozšoupnout? Kdybych aspoň věděl, kdy se Ann vrátí. Možná že se to potáhne celé týdny.

Tohle je třeba skutečně poslední příležitost než zestárnu a budu impotentní, jak Parker tvrdí. Ann by nemusela vůbec nic vědět. Nebylo by věru špatné udělat si příjemný večírek.

Zmocňovalo se ho vzrušení a pocit smělosti. Ano, podnikne něco! Dost možná z toho bude zklamání, ale i to je lepší než návrat do

prázdného rodinného domku.

Zajde si do Cigalu a dá si pár skleniček. Snad se najde pěkná blondýna, která neodmítne jeho společnost a nebude dělat zbytečné cavityky.

Jde se na to, říkal si cestou do restaurace. Příjemný večírek - to bude moje labutí píseň!

II.

Odpoledne se nekonečně vleklo. Poprvé v životě ho práce dokonale nudila a několikrát se přistihl, jak sleduje pohyb ručiček na nástěnných hodinách.

Zatuchlý žhavý vzduch proudící dovnitř z ulice, nepřetržitý rachot uliční dopravy a zpoceně tváře zákazníků ho najednou strašně dráždily.

"Večer jako stvořený pro sekání trávy," poznamenal Parker s úšklebkem, když sluhové zavírali dveře. "Budeš se potit jako kůň!" Ken neodpověděl a zkontroloval hotovost v zásuvce.

"Je na čase, aby ses trochu dal dohromady, Hollande," pokračoval Parker. "Existuje přece dost zdatných mužů, kteří ti posekají trávník, zatímco ty se někde budeš veselit."

"Nech si to, prosím tě," odsekl Ken, "už to není ani vtipné!"

Parker si ho zamyšleně prohlížel a potřásl hlavou.

"Ty má chudinko. Ani nevíš, oč jsi přišel!"

Oba zmlkli a počítali pokladní hotovost. Potom Parker poprosil:

"Jestli máš s sebou fáro, můžeš mě svézt domů."

Parker bydlel v souběžné ulici, a tak Ken, ač právě netoužil po Jeho společnosti, nemohl odmítnout.

"Dobrá, ale hod sebou! Už bych odtud rád vypadl. Pro dnešek Jsem toho měl už dost."

Při jízdě hustým provozem si Parker prohlížel večerní noviny a hlasitě komentoval jednotlivé zajímavosti.

Ken ho skoro nevnímal.

Ted, když byl konečně pryč z banky a na cestě domů, jako by se náhle vrátila jeho přirozená opatrnost.

Posekám trávník a zbytek večera budu doma, umíňoval si. Pěkná pitomost, ty úvahy, které jsem měl. Asi jsem se úplně zbláznil, když jsem pomýšlel na nějaké noční dobrodružství. Kdyby mě někdo uviděl, nebo kdybych se dostal do nějakého maléru, znamenalo by to nejenom rozvrat manželství, ale zničil bych si i služební kariéru.

"Nemusíš jet až ke mně," ozval se Parker. "Chci se trochu projít. Pojedu s tebou a domů dojdu pěšky."

"Beze všeho."

"Trošku si alespoň protáhnu kostru. A třeba mi naliješ sklenku. Doma nic k pití nemám!"

Ken měl sto chutí říci: Promiň, kamaráde, mně taky whisky došla. Rád by se Parkera zbavil, ale nedal to na sobě znát.

Provoz na ulicích už opadl, a tak za několik minut rychlé jízdy Ken zastavil před malým úhledným rodinným domkem s verandou, v jehož sousedství stály celé řady obdobných vilek.

"Proboha, ten tvůj trávník skutečně potřebuje posekat, to ti povím," konstatoval Parker. "Bude to pěkná fuška!"

"Zvládnou to za chvíli," chlubil se Ken a odemkl dům. Vstoupili do malé haly.

Bylo tam horko a vzduch byl zatuchlý. Ken rychle otevřel okna.

"Fuj! Tos měl zabedněno celý den, že jo?" odfrkl si Parker, který šel za Kenem.

"Jen odpoledne," odpověděl Ken a svlékal si sako. Nedbale je hodil na židli a dodal: "Naše pomocnice přichází dopoledne."

Přistoupil ke skřini a oběma namíchal velkou sklenici whisky se sodou. Zapálili si a pozvedli sklenky.

"Ať slouží," řekl Parker. "Nemohu se u tebe zdržet. Zena by měla starost, kde vězím. Viš, Hollande, někdy tak přemýšlím, jestli bylo rozumné se oženit. Má to samozřejmě dost výhod, ale ženské jsou přílišně náročné. Zdá se, že vůbec nedovedou pochopit, že chlap

potřebuje tu a tam taky trochu svobody."

"Už zase s tím začínáš?" zlobil se Ken.

"Je to fakt," trval na svém Parker. Dopil do dna, vzdychl si a s távavým výrazem se zadíval na Kena. "Bylo to výborné."

"Dáš si ještě jednu?"

"Nedám ti košem!"

Ken dopil a nalil další sklenice.

"Jak dlouho je už Ann z domu?" ptal se Parker a vzal si od Kena sklenku.

"Pět týdnů."

"To je doba. Co se vlastně staré dámě přihodilo?"

"Copak vím? Asi jen vysoký věk. Klidně se to může protáhnout ještě o další měsíc."

"A ty bys chtěl dnes večer někam zajít?"

"Co tím myslíš?"

"Koukej, čistě mezi námi děvčaty, mám zorganizováno jisté povyražení. Budu rád, když se toho zúčastníš!"

"Jaké povyražení? Jak tomu mám rozumět?"

"Mám možnost se odreagovat, aby žena o tom nevěděla. Nebývá pro mě snadné se uvolnit, ale jednou za čas, když manželka jde navštívit svou matku, tak to jde."

Ken se mu podíval do očí.

"To máš nějakou ženu?"

"Nějakou ženu! To ti bůh řek! Starý Hemmingway mně dohodil jistou slečnu. Všechno je naprosto diskrétní. Není nejmenší nebezpečí, že tě někdo uvidí, a holčička všechno zařídí. Je to hosteska. Můžeš zůstat jen při přátelském setkání, když nechceš jít dál. Ona už ví, jak pečovat o opuštěné hochy, jako jsi ty. Za její služby jí samozřejmě musíš zaplatit. Můžeš s ní strávit večer někde v zábavním podniku a pak ji pouze doprovodit domů a jestli budeš chtít, můžeš s ní jít do jejího bytu, jak je libo! Na odreagování je prostě úžasná." Vytáhl náprsní tašku, napsal na navštívenku pár slov a položil ji na stůl. "Tady máš její telefonní číslo. Jmenuje se Fay Carsonová. Stačí zavolat a říct, že bys ji rád viděl. Ona si s tebou ujedná schůzku. Není sice levná, ale stojí za to, to mi věř!"

"Ne, děkuju," řekl Ken ostře.

"Ber a neblbni," Parker dopil a vstal. "Chtěl jsem jí dohodit dalšího zákazníka. Slíbil jsem, že ji doporučím svým přátelům, a když něco slíbím, vždycky to splním!"

Ken smetl navštívenku ze stolu; odlétla až ke krbu.

"Ne, děkuju," opakoval znovu.

"Jen si ji nech! Jdi s ní na flám. Je nesmírně zábavná. Přesně to, co opuštěný mužský potřebuje. Zajdi s ní dnes večer třeba někam na revui. To by bylo výborné. Je skutečně prima. Přece bych ti nehodil na krk nějakou lacinou děvku. Tohle děvčátko je prvotřídní!"

"Nepochybuj o tom, ale nemám zájem," odsekl Ken.

"Inu, kdo chce kam... Tak na shledanou ráno. Díky za pohostění!" Parker ukázal hlavou směrem k navštívence u krbu. "A tohle tu nenechávej ležet. Někam to schovej, jednou se ti to bude hodit."

"Raději si to vezmi," trval na svém Ken. "Opravdu ji nepotřebuju!"

"Jen si to nechej. Člověk nikdy neví. Tak ahoj! Otevřu si sám."

Když Ken vzal navštívenku do rukou, Parker už odcházel zahradní cestičkou.

Ken se podíval na telefonní číslo na navštívence. Riverside 33344. Chvilí zaváhal, pak navštívenku přetřhl a odhodil ji do koše na odpadky.

Popadl odložené sako a šel do ložnice. Zůstal tam stát mezi dvěma a díval se do toho prostorného pokoje, který vypadal tak rozházeně, neobydleně a opuštěně. Ken hodil sako na postel a začal se svlékat. Bylo mu horko a všechno se na něho lepilo. Za záclonou, která zakrývala okno, pražilo slunce na neupravený trávník s hustými trsy trávy.

Je ještě příliš brzy. Komu by se v takovém vedru chtělo tlačit žací stroj? říkal si a šel se do koupelny osprchovat.

Vzal si rozhalenku a staré domácí kalhoty a hned se cítil lépe. Šoural se do haly a rozhlížel se po bytě.

Bylo šest hodin dvacet. Na spánek je ještě spousta času.

Přistoupil ke stolu a nalil si whisky a pak si i se sklenkou sedl do křesla vedle rozhlasového přijímače. Zapnul rádio, zapálil si cigaretu a prázdným pohledem se zadíval na protější stěnu.

Tak vida, Parker si našel holku! Kena to překvapilo, považoval Parkera pouze za mluvku.

Rozhlas vysílal přednášku o hrůzách vodíkové pumy. Ken netrpělivým pohybem vypnul rádio a přistoupil k oknu. Znechuceně zíral na zahradu. Neměl nejmenší chuť sekat trávu a čistit plevel z růžových záhonů, které po takové péči přímo volaly.

Několik minut stál, díval se z okna a mračil se čím dál víc. Pak se podíval na hodinky, rezignovaně pokrčil rameny a šel znovu do haly. Otevřel dveře a vyšel na verandu.

Venku bylo vedro a dusno. Pomyslel si: asi bude bouřka. Na trávník je příliš horko. Vykašlu se na to. Udělám to zítra, to se snad už ochladí.

Po tomhle rozhodnutí se mu ulevilo. Ale jen na chvíli. Byt mu připadal beznadějně tichý a prázdný. Bezradně proto zůstal stát na verandě. Pak se pomalu vrátil ke své skleničce a dopil whisky. Bezmyšlenkovitě si nalil znovu a vrátil se s naplněnou sklenkou do kuchyně.

To bude zase otravný večer, uvažoval a otevřel lednici, aby zjistil, co mu tam připravila k večeři jejich barevná pomocnice v domácnosti Carrie. Příhrádky byly prázdné, Carrie zřejmě na jeho večeři

zapomněla. Zabouchl otráveně lednici. Ve spíži byly sice konzervy, ale na ně vůbec neměl chuť.

Podrážděně pokrčil rameny, vešel do haly a pustil televizi.

Dovádívá plavovláska v krátké nabírané sukni, která se objevila na obrazovce, ho upoutala. Připomínala mu vysokou blondýnu, kterou ráno potkal cestou do zaměstnání. Díval se na průměrný program celých třicet minut. Dvakrát si nalil novou dávku whisky a po skončení pořadu ani nevyčkal, co bude následovat, a vypnul přijímač. Vstal a pomalu přecházel po bytě.

Parkerova slova, že co oko nevidí, nad tím se srdce nermoutí, mu stále vrtala hlavou.

Podíval se na hodinky. Za hodinu se začne stmívat. Znovu zvedl láhev. Už v ní moc nezbývalo. Nalil si zbytek do sklenky. Pocítil náhle nezvyklou podnikavost.

A proč bych vlastně měl dnes večer zůstat doma? Proč bych si neměl prohlédnout ten Parkerův objev. Prý se umí postarat o osamělé chlapce, tvrdil Parker. Přesně můj případ.

Se sklenkou whisky v ruce odešel do ložnice, sedl si na toaletní stolek, svlékl si košili a novou hledal v zásuvce.

Jaké měla telefonní číslo?

Přimhouřil oči a přemýšlel. Přitom si uvědomoval, že toho vypil víc, než by se zdálo.

Riverside 33344!

Všechno teď záleží na tom, jaký má hlas a co řekne. Bude-li nepřijemný, prostě zavěším. Jestli to nikdo nezvedne, půjdu posekat trávu. To je můj závazek.

Zapínal si košili a zvedal telefon v hale. Vytáčet číslo, a když uslyšel známé bzučení, uvědomil si, jak je napjatý.

Není doma, říkal si, když uplynulo pár okamžiků. Cítil úlevu a zároveň zklamání. Nedá se svítit, čert to vzal! Půjdu tedy posekat trávu. Položit sluchátko se mu však nechtělo.

Pak najednou v lince zapraskalo a Ken cítil, jak mu poskočilo srdce.

Ženský hlas řekl: "Haló?"

„Je to slečna Carsonová?" optal se opatrně.

Ken vycítil z jejího veselého, přívětivého hlasu, že se určitě usmívá.

„Totiž, určitě mě vůbec neznáte. Jeden můj přítel..." zapletl se a nevěděl, jak dál.

"Ach ták!" Děvče se zasmálo. Byl to přátelský a přívětivý smích a z Kena náhle spadl veškerý ostych. "Jen nebudte nesmělý! Chtěl byste mě navštívit?"

„Ano, chtěl jsem vám něco takového navrhnout, ale možná máte jiné závazky?"

"Nemám. Kdy vás mám očekávat?"

"Vždyť ani nevím, kde vás najdu."

Děvče se znovu zasmálo.

"Lessingtonská třída, číslo 25. Víte, kde to je?"

"To je tam vedle Cranbournské ulice, že ano?"

"Ano, bydlím v nejvyšším patře. Nade mnou je už nebe. Máte vůz?"

"Mám."

"Nenechávejte ho před domem. Hned na rohu je parkoviště."

Lessingtonská třída byla na druhé straně města. Než se tam dostane, uplyne dobrých dvacet minut.

"Mohl bych u vás být kolem deváté."

"Budu vás čekat. Vchod bude odemčen. Přijďte rovnou nahoru."

"Zatím díky!"

"Tak zatím na shledanou."

Hovor skončil a Ken pomalu položil sluchátko.

Kapesníkem si otřel obličej. Ještě mohu couvnout, říkal si. Vždyť tam nemusím jít. Stále si to ještě mohu rozmyslet.

Vrátil se do ložnice a pokračoval ve své toaletě. Zavazoval si kravatu a přitom vzpomínal na její hlas. Jak asi vypadá. Je plavovlasá? Štíhlá? Podle toho, jak zněl její hlas, je asi mladá. Parker tvrdil, že je ohromná. U Parkera to něco znamená. Musí to být kus!

Oblékl si sako a vyšel z ložnice. V hale se zarazil a uvažoval.

Podívat se tam mohu, uklidňoval se. V nejhorším se vrátím, když budu mít pocit, že to za nic nestojí. Ksaku! Proč mám tak špatné svědomí. Vždyť s tou holčkou nic špatného nechci dělat! Půjdu s ní někam na noční představení nebo do nočního klubu.

Vytáhl náprsní tašku a přesvědčil se, jestli má dost peněz. Všiml si přitom, že se mu třesou ruce.

Jak se díval přes celý pokoj ke dveřím, zjistil, že se bezděčně vyhýbá fotografií své ženy, která stála ve stříbrném rámu na stole.

Kapitola II.

I.

Na velkém parkovišti v Lessingtonské třídě stála jen čtyři auta.

Hlídač byl starší, na sobě měl bílý pracovní plášť. Vylezl ze své budky a pokynul Kenovi, aby zacouval vedle třípytívého buicka.

Ken vytáhl klíče ze zapalování a vystupoval z vozu. Hlídač se ho ptal: "Budete tady parkovat dlouho, pane?"

"Možná, ještě nevím! Záleží na tom, jestli bude přítel doma," odpověděl opatrně, "tak dlouho to tady mohu nechat?"

Hlídač se zasněženě usmál. "Třeba celou noc, když budete chtít. Hodně pánů tu parkuje celou noc."

Kena to trochu zneklidnilo. Je možné, že ten starý tuší, kam jdu? Zaplatil parkovné.

"Vsadil bych se, že z těch čtyř chlapů, co tady parkují, neuvidím do rána ani jednoho," pokračoval hlídač a ukázal na čtyři zaparkované vozy. "Je to tady takové místo, kde se dá příjemně strávit celá noc."

Ken se nuceně pousmál. "Vážně? To jsem skutečně nevěděl."

"No, tihle to taky říkali," poznamenal hlídač se spikleneckým mrknutím a vrátil se do své budky.

Byl už soumrak a Ken se začínal cítit bezpečněji. Lessingtonská třída byla tichá. Z jedné strany ji lemovaly husté stromy, jako kdyby

ji oddělovaly od ostatního světa. Domy byly pěkně upravené a vyvolávaly blahobytný dojem. Cestou k číslu 25 nepotkal živou duši.

Parker mi říkal, že bude všechno naprosto diskrétní a bez nebezpečí, že mě někdo ze známých uvidí. Prozatím všechno souhlasilo.

Než otevřel dveře domu číslo 25, Ken se rozhlédl na obě strany. Nikdo si ho nevšiml. Rychle vstoupil do chodby. Před sebou měl schodiště a na stěně byla řada poštovních schránek. Každou zdobila kartička se jménem nájemníka.

Četl: May Christieová, Gay Hordernová, Eva Barclayová, Glorie Goldová, Fay Carsonová.

Samá ženská jména, pomyslel si poněkud zneklidněn. Do čeho to vlastně strkám hlavu?

Stál váhavě na schodišti a začínala ho opouštět odvaha. Nechybělo mnoho a byl by se vrátil.

Je to pitomost, říkal si, vždyť ani nevím, jak ta holka vlastně vypadá. Nebýt whisky, kterou vypil, byl by se asi vrátil. Ale alkohol mu dodal odvahy. A Parker prohlašoval, že je senzační. Chodí k ní pravidelně. Musí tedy být dobrá.

Šel po schodech nahoru.

Ve třetím patře uslyšel za červeně natřenými dveřmi tichou swingovou hudbu. Stoupal dál po schodišti. Do čtvrtého poschodí mu zbývalo už jenom několik schodů, když zaslechl, jak někdo otevřel a vzápětí přibouchl dveře.

Ještě než se mohl rozhodnout, zda má udělat čelem vzad a pádit dolů, na odpočívadle se ozvaly kroky a na schodech se objevila mužská postava.

Byl to malý, obtloustlý mužiček s pleší. V ruce měl klobouk se skládací střechou na péro, kterým se hlasitě pleskal o stehno, a díval se přitom na Kena.

Přes svou plešatost nemohl být o mnoho starší než Ken. V jeho vzezření bylo cosi měkkého a slizkého. Kenovi připomínal žluklý dort se šlehačkou. Měl velké, černé, vypoulené oči s krví podlitým bělmem. Tenká ošklivá ústa, malý orlí nos a ostře špičaté uši těsně přiléhající k lebce činily z tohoto člověka nejodpudivější postavu, jakou Ken kdy viděl. Měl na sobě zmuchlaný oblek a jeho oranžově modrá vázanka byla mastná až hrůza. Pod pravou paží nesl světle hnědého pekingského palácového pinče, jehož dlouhá, jemně hedvábná srst svědčila o úzkostlivé péči. Pejsánek byl tak pěstěný jako jeho pán ušmudlaný.

Tloustík ustoupil o krok.

"Jen račte, vašnosti," špitl tenkým ženským hláskem. "Nikdy na schodech nekřížuju jiným cestu. Nejdete náhodou ke mně?"

Černá, krví podlitá očka si Kena pozorně prohlédla. Ken měl nepříjemný pocit, že si tloustík vrývá o něm do paměti každou podrobnost.

"Ne. Jdu o něco výš," odpověděl a chtěl pokračovat v cestě nahoru.

"Měl by tady být výťah," stěžoval si tloustík. "Tyhle strašné schody mi ničí srdce. Můj Lexiček je taky nenávidí." Tučnými špinavými prsty pohladil psi hlavu. "Nádherné stvoření, vidíte?" Postrčil pejska, jako by chtěl Kena pobídnout, aby si ho lépe prohlédl. "Máte rád psy, pane?"

Ken se protlačil kolem tlusté postavy. "Celkem mám. Tenhle je skutečně pěkný." Majitel psa mu byl stále nepříjemnější.

"Má už několik cen," pokračoval tlustý omšelý chlapík. "Tenhle měsíc vyhrál zlatý pohár!"

I pejsánek si prohlížel Kena. Měl stejně temné, vypoulené a krví podlité oči jako jeho pán.

Ken stoupal dál. Když došel do nejvyššího patra, zastavil se a poslouchal. Celou dobu totiž dával pozor, zda nezaslechne kroky tloustíka sestupujícího ze schodů. Zdola se však neozval žádný zvuk.

Tiše přistoupil k zábradlí a podíval se dolů.

Pod ním na odpočívadle stál nehybně ušmudlaný chlapík a dí-

val se nahoru. Jejich pohledy se střetly. Tloušťík se usmál. Byl to podivný, lstivý úsměv, který Kena polekal. Pekingský palácový pinč se také díval nahoru. Svým čenichem a nehybným výrazem budil dojem naprostého nezájmu o okolní svět.

Ken rychle ustoupil a otočil se směrem k zeleně natřeným dveřím na vzdálenějším konci odpočívadla. Srdce mu neklidně bušilo a byl silně nervózní. Střetnutí s tlustým mužem v něm málem vyvolalo šok.

Nebyl si jist, jestli tlustý chlapík nestojí o patro níž a nešpehuje; jinak by udělal čelem vzad a prchal odtud, co mu nohy stačí. Ale představa, že by se znovu musel střetnout s tlustým slídilem, mu byla nanejvýš nepříjemná.

Litoval, že se tak bezhlavě vrhl do hloupého dobrodružství...

Opatrně stiskl zvonek.

II.

Dveře do bytu se otevřely téměř okamžitě.

Stála v nich dívka, která byla tmavá, jiskrná a krásná. Nemohlo jí být víc než třiadvacet nebo čtyřadvacet. Nádherné černé vlasy jí zakrývaly ramena. Měla modré oči posazené daleko od sebe a velká ušlechtilá ústa s rudě namalovanými rty. Její vlídný úsměv přispěl k tomu, že Kenova nervozita rychle mizela. Pod bledě modrými letními šaty Ken vytušil tvary, které mnoho slibovaly. "Ahoj," pozdravila a ustoupila, "jen pojdte dál."

Uvědomil si, že si ho rychle změřila. Zřejmě na ni udělal dobrý dojem, protože mu uštědřila nový zářivý úsměv. Uvedla ho do velké-
ho obývacího pokoje.

Před prázdným krbem stál mohutný kožený gauč. Tři lenošky, hudební skříň, televizor a velký ořechový bar. Jídelní stůl v arkýřovém okně doplňoval vkusné zařízení pokoje.

Na stole, na hudební skřini a na římse krbu byly květiny.

Děvče zavřelo dveře a přistoupilo k baru. Úmyslně se při chůzi vrtěla v bocích a přes rameno se dívala, jak na to bude reagovat.

Ken reagoval velmi výrazně, poněvadž tahle dívka měla opravdu úžasnou postavu.

"Uveleďte se třeba tady," navrhla. "Hezky si hačňte a nedělejte si žádné starosti. Jsem naprosto neškodná. Nemusíte se v ničem ostýchat a ničeho se nemusíte obávat."

"Neobávám se ničeho," řekl Ken, kterému byla dívka velmi sympatická. "Jenomže prostě v takových věcech neumím chodit, víte." Usmála se.

"No, to jsem předpokládala. Hezký mužský, jako jste vy, se přece obejde bez ženských jako jsem já." Rychle každému namíchala vysokou sklenku whisky se sodou a pak se k němu otočila. "Tak co se vlastně přihodilo, příteli?" zeptala se. "Zradila tě milá?"

Kenovi bylo najednou strašné horko.

"Ne tak docela."

Postavila před něj sklenku a sedla si k němu.

"Promiň, to jsem se jenom přefekla. Nemám v úmyslu strkat nos do věcí, po kterých mi nic není. Je to jen proto, že jsi docela jiný než chlapi, kteří sem obvykle za mnou přicházejí." Podávala mu sklenku. "Dnes mám tedy šťastný den. Tak na dobrou zábavu."

Ken měl radost, že dostal whisky. Neočekával takové přijetí. Celá atmosféra byla příjemná a vůbec nebyla špinavě laciná, jak si všechno představoval. Tenhle obývací pokoj byl lepší, než jaký měl doma. A tohle děvče bylo stejně milé jako děvčata u nich v bance, jenomže stokrát hezčí. Nikdy by neřekl, že se živí tímhle způsobem.

"Máš hodně naspěch, abys už zase byl pryč?" zeptala se a přehodila štíhlou nohu přes druhou, ale hned si upravila sukni, aby ji přikrývala kolena.

"Ale ne, totiž ..."

"To je výborné. Není mi totiž nic odpornějšího než chlapi, kteří sem vtrhnou a hned zase prchají pryč. Většina to takhle provozuje."

Asi na ně čekají manželky. Chceš, abychom tady zůstali?"

Ken zaváhal. Bylo to přesně to, po čem toužil, ale stále si připomínal své předsevzetí nezaplést se do ničeho, čeho by později litoval.

"Ani ne," vykoktal v rozpacích. "Totiž... vlastně jsem si myslel, že bychom si mohli někam vyrazit, na nějaké představení nebo něco podobného."

Děvče si ho rychle změřilo a usmálo se.

"Beze všeho. Jestli si to přeješ. Ale, podívej se, příteli, bude tě to stát stejné prachy tak nebo onak. Tak si klidně vyber podle toho, nač máš chuť."

"Tak někam vyrazíme," rozhodl Ken a cítil, jak ho polévá horko. Vytáhl z kapsy náprní tašku. "Výrovnáme finanční stránku věci hned, ano?"

"Dvacet, dolarů - je to moc velká paleta?" ptala se s úsměvem.

"To je v pořádku," řekl Ken a podával jí dvě desetidolarové bankovky.

"Nebudu nic namítat, když se rozhodneš jinak." Významně povstala. "Tak si ještě rozmysli, co podnikneme."

Přešla do vedlejší místnosti, ale okamžitě se zase vrátila a posadila se na opěradlo jeho křesla. "Tak kam spolu půjdeme?"

Její přítomnost ho silně vzrušovala a cítil, jak ho původní rozhodnutí začíná opouštět.

"Myslel jsem si, že bychom mohli jít někam do nočního klubu." Neochotně dodal: "Musím si dát pozor, aby mne nikdo neviděl."

"S tím si nelam hlavu. Půjdeme do Modré růže; vsadím se, že z tvých známých nikdo tuhle putyku nezná. Budeš se tam dobře bavit. Pítí není nejhorší. Musím se převléknout. Chceš jít se mnou?" Ken bezvýrazně zíral před sebe.

"To je v pořádku. Počkám tady."

"Ty jsi divnej chlap. Ostatní amanty bych tady neudržela ani s nabitou puškou. Jen, prosím tě, nebuď až moc ostýchavý, ano?"

"To je v pořádku," mumlal Ken a vyhýbal se jejímu pohledu.

Udiveně si ho prohlédla, potřásla hlavou a odešla do ložnice. Dveře nechala dokořán.

Ken zůstal nehybně sedět a sváděl urputný zápas se svým svědomím. Všecko by bylo mnohem jednodušší, kdyby tohle děvče bylo jako všechny ostatní slečny tohoto řemesla. Kdyby byla tvrdá řemeslnice lásky, nepřiváděl by ho ten výlet za dobrodružstvím do takových rozpaků.

"Propánaboha, příteli," řekla jeho hostitelka a vyšla z ložnice.

"Nemrač se tak! Co je s tebou?"

Vzala mu sklenici z ruky a postavila ji na stůl. Poklekla před ním.

"Vždyť máme moře času. Můžeme si vyrazit později." Objala ho.

"Líbej mne, drahoušku."

Ken pustil všechn strach z hlavy, pevně ji sevřel v náručí a dychtivě přisál své rty na její.

III.

Bylo půl jedenácté, když odcházeli z bytu. Na schodech nikoho nepotkali a před domem zastavili projíždějící taxi.

"K Modré růži," poručil. "Na 122. třídě."

V soukromí pohodlného taxíku seděla přítulná ke Kenovi a držela ho za ruku.

"Líbíš se mi," šeptala. "Ani si nedovedeš představit, jaký je rozdíl mezi tebou a těmi ostatními, s kterými obvykle mívám to potěšení."

Ken se na ni usmíval a nic neříkal. Bylo mu s ní dobře a byl spokojen. Tahle noc se nepočítá, těch několik hodin nezahrne do svého běžného každodenního života. Zdálo se mu, že takovým postojem konečně vyvrátil na své svědomí. Uvědomoval si, že měl mimořádné štěstí, když pro tuhle kradenou noc našel právě Fay. Zítřka

to hodí za hlavu a zůstane mu jen pěkná tajná vzpomínka. Nikdy se to už nebude opakovat, ubezpečoval sám sebe. Ale teď to prožívá a byl by blázen, kdyby nevychutnal každou vteřinu.

Když projížděli ulicí obchodů, modré, zelené a červené světlo neonů osvítilo vnitřek auta. V tomhle barevném osvětlení se zdála Kenovi ještě hezčí. Její hluboce vystřižené šaty s nabíranou sukni daly plně vyniknout něžným bílým ramenům. Kolem šije měla náhrdelník z temně modrých kuliček, který zdůrazňoval modř jejích očí.

Zapomněl, že jí za tuto noc dal dvacet dolarů. Bylo to divné, ale náhle se mu zdálo, jako by byl o pět let mladší a potkal se s ní na jednom z večírků, které navštěvoval, než se seznámil s Ann.

"Tancuješ rád, miláčku?"

"Jistě. A ty?"

"Strašně ráda. Kdysi jsem se živila jako tanečnice, ale pak se to všechno nějak zkomplikovalo. Přišla jsem o svého partnera a jiného jsem nemohla najít. Nakonec jsem s tím praštila. Vystupovali jsme v Modré růži. Není to špatná putyka. Myslím, že se ti tam bude líbit."

"Co se stalo s tvým partnerem?" zeptal se Ken, aby řeč nevázla.

V její tváři se objevilo napětí. "Ale... někam zmizel. Ten nikde dlouho nevydržel."

Ken okamžitě vycítil, že tohle je její bolavé místo, a rychle změnil námět.

"Kdopak je ten tlustý chlapík, co bydlí o poschodí pod tebou?"

Ten, co má toho pekingského ňafička?"

Ostrým trhnutím se k němu otočila a prohlížela si ho.

"Tys ho snad viděl?"

"Potkal jsem ho na schodech."

Fay se ošklibla. "Je to strašná věš. Nikdo neví, čím se vlastně živí. Jmenuje se Raphael Sweeting, to je jméno, co? Pokaždé mě na schodech zastavuje. Ten jeho ňafík mu slouží za záminku, aby mohl navazovat hovory."

Taxík zpomalil a zastavil před vysokou temnou budovou.

Vystoupili a Ken zaplatil.

"To je ono?" zeptal se a díval se nahoru na budovu.

"Je to kousek dál," řekla Fay a zavěsila se. "Nemusíš mít obavy, že tě tady někdo zná. Členství v klubu je omezené a z tvých společenských vrstev tady nikdo není."

Ken ji následoval úzkou uličkou. Na jejím konci byla těžká dubová vrata se špehýrkou. Nad vraty byla modrá růže spletená z neono-vých světél. Její modrý svit se matně odrážel v mosazném kování na vratech.

Fay stiskla tlačítko zvonku vedle vrat.

Stáli bok po boku a čekali.

V dálece zahřmělo.

"Slyšíš?"

"Viselo to ve vzduchu už celé odpoledne. Doufejme, že bouřka přinese trochu čerstvého vzduchu a že se ochladí."

Špehýrka se otevřela a za ní se objevila bezvýrazná bílá tvář s tvrdýma očima. Okamžitě však zmizela a vrata se otevřela.

"Dobrý večer, slečno Carsonová."

Muž stojící ve vratech byl zavalitý s chomáčem hustých plavých vlasů na hlavě. Prohlédl si Kena a neznatelně kývl hlavou.

"Ahoj, Joe," usmála se Fay. "Hodně práce?"

"Ujde to," odpověděl Joe. "Váš stůl je volný."

Přikývla a vedla Kena prázdnou halou a širokou chodbou k dalším těžkým dveřím. Jakmile je otevřela, dohléhl k nim zvuk taneční kapely.

Sestoupili po schodech, potažených červeným kobercem. Dole šatnářka přijala Kenův klobouk. Pak vstoupili do velké, bohatě vyzdobené barové místnosti.

Byla tam spousta lidí a Ken se úzkostlivě rozhlédl. Ihned však pochopil, že se ničeho nemusí obávat. Fay mluvila pravdu. Tohle nebyli lidé z jeho části světa. Ženy měly ve tvářích tvrdý výraz, chtěly oslnit a byly hlučné. Muži dělali dojem houževnatých a sportovních chlapíků. Někteří byli ve smokingu a také některé ženy měly večerní šaty. Nikdo si Kena nevšímal. Tři nebo čtyři muži se Fay uklonili, ale dívali se jinam.

Barman k nim přistoupil a utíral lesklý pult utěrkou.

"Dobrý večer, slečno Carsonová."

"Dvě martini, Jacku."

Sedla si na vysokou barovou židli a Ken zůstal stát vedle ní.

Barman před ně postavil objednané nápoje a šel obsloužit vysokého černocho, který právě přišel.

Ken si černocho zvědavě prohlížel.

Byl to obrovitý chlap, měřil snad dva metry a ramena měl široká jako vrata. Hlavu měl úplně vyholenou a těsně pod jeho pravým okem začínala hluboká vráscitá jizva, která končila až nad ústy.

Měl na sobě fialové sametové sako, černé kalhoty, bílou nylonovou košili a sytě fialového motýlka. Na košili se leskl velký briliant, který se při každém jeho pohybu silně zatřpytil.

Fay mu kývla na pozdrav: "Ahoj, Same."

Černoch se na ni usmál širokým a dobrotivým úsměvem. V ústech se na mohutných zubech zatřpytily zlaté korunky.

"Dobrou zábavu, holčičko," přál jí hlubokým, sytým hlasem.

Černýma očima se na okamžik zadíval na Kena a potom mírně kývl hlavou. Vzal si nápoj a přešel sálem ke stolu, kde usedl vedle štíhlé mulatky v zelených šatech s hlubokým výstřihem, která kouřila cigaretu z nesmírně dlouhé špičky. Když spatřila Fay, zamávala jí na pozdrav.

"To je Sam Darcy," zasvěcovala Fay Kena. "Patří mu tenhle lokál. Dal mi první příležitosti. Je to prima chlapík. A tam s ním je jeho žena Claudetta."

"Je to vazoun," řekl Ken s uznáním.

"Byl kdysi Joe Louisův sparringpartner. Vybudoval tenhle klub z ničeho. Nedovedeš si představit, jak to tady vypadalo, když jsem tu poprvé vystupovala. Byl to velký sklep s několika stoly a s jedním podnapilým pianistou. Za pouhých pět let z toho udělal takový pěkný podnik." Fay dopila, sklouzla z barové židle a navrhla: "Pojďme se najíst, umírám hladem!"

Ken zaplatil za nápoje a sledoval Fay do restaurační místnosti.

Několik párů tancovalo a všechny stoly byly obsazené.

Vrchní Číšník, tmavý Ital s orlím zrakem, jím spěchal vstříc. Poněkud přehnaně vítal Fay a vedl je ke stolu.

Právě dojídali chutnou omeletu s houbami a garnátem, když Ken uviděl přicházet do restaurace nápadně krásnou dívku. Okamžitě upoutala jeho pozornost a nebyl sám, kdo na ní mohl oči nechat.

Měla husté vlasy a krásný tvar hlavy. Nad obrovskými, smaragdově zelenými očima se chvěly tak dlouhé řasy, že se skoro dotýkaly obočí. Večerní šaty zelené jako mořská voda zdůrazňovaly její smetanově bílou pleť. Byla štíhlá a graciézní; její postava by pohláznila i osmdesátiletého starce.

"Pááání! Kdo je tohle?" zeptal se Fay.

"To je kus, že?" ušklíbla se a Ken byl překvapen, jak jí ztvrdly rysy. "Právě se díváš na největší bestii v tomhle městě."

"Zní to zaujatě," usmál se Ken. Zadíval se znovu na krásnou blondýnu. Prohlédla si ho bez zájmu, její pohled se přesunul na Fay, pak se otočila a odešla z restaurace.

"A vůbec, kdo je ta dáma?"

"Jmenuje se Gilda Dormanová." Fay odpovídala neochotně. "Bydlely jsme kdysi ve společném bytě. Nyní zpívá. Asi bych taky mohla být úspěšnou hvězdou, kdybych měla takové morální zásady jako ona."

Hořkost v jejím hlase přiváděla Kena do rozpaků. Odsunul židli

a vstal.

"Pojď si zatančit."

Fay se nuceně usmála. "Promiň. Jenom jsem se vytahovala. Ne-návidím tuhle zmiji jako mor. Byla to totiž ona, kdo rozbil naše taneční číslo." Vstala. "Tak pojď, zatančíme si."

IV.

Na Kenových náramkových hodinkách bylo dvacet minut po půlnoci, když se svou společnicí znovu usedli u baru.

"Ještě jednoho frťánka a domů," navrhla Fay.

Ken objednal dvakrát whisky se sodou.

"Prožil jsem moc pěkný večer. Bylo mi s tebou báječně."

Změřila si ho zpod přivřených víček vyzývavě rozpustilým pohledem.

"Snad mě teď nechceš opustit?"

Kena to potěšilo. Neměl nejmenší chuť vrátit se do opuštěného, prázdného rodinného domku.

"Půjdu k tobě. Říkalas přece, že si to mohu rozmyslet," řekl a Fay se k němu přitiskla.

"Pověz, drahý, je to skutečně poprvé, co ses takhle utrhl?"

Cítil se náhle zaskočen a bylo to také patrné z jeho výrazu.

"Jak to myslíš?"

"Vsadila bych se, že jsi ženatý a že tvoje žena je někde pryč. Ze mám pravdu, přiznej se?"

"Je to na mně tolik vidět?" ptal se Ken a štválo ho, že to na něm hned poznala.

Chlácholivě ho vzala za ruku.

"Neměla jsem tohle říkat. Ale vzbudil jsi můj zájem. Bylo mi s tebou totiž moc dobře. Ty jsi taková úžasná změna. Chtěla jsem si jenom ověřit, jestli k někomu patříš. Protože bych se sama o tebe ucházela, kdybys byl náhodou volný."

Ken zrudl: "Skutečně k někomu patříš."

Fay s úsměvem pokrčila rameny. "Všichni pořádní mužští k někomu patří." Zavěsila se do Kena. "Tak pojďme."

Sam Darcy stál v hale, když si Ken bral od šatnářky klobouk. "Odcházíš dnes brzy, holčičko," řekl tiše.

"Pro mne už je pozdě, Same. Na shledanou zítra."

"Dobrou noc."

Vrátný Joe otevřel vrata a ustoupil stranou. "Dobrou noc, slečno Carsonová."

"Dobrou noc, Joe."

Vykročili do tiché horké noci.

"Je to jako ve výhni, že?" povzdychla si Fay.

Prošli uličkou na hlavní třídu a rozhlíželi se po taxíku.

"Hned se nějaký přizene," prorokovala Fay a vyňala z kabelky balíček cigaret. Nabídla Kenovi a oba si zapálili.

Kenův pohled se zatoulal na druhou stranu vozovky a všiml si muže, který právě vycházel z protější uličky. Zahlédl ho pouze na

okamžik; vzápětí se muž náhle zarazil, rychle se stáhl ze světla po-
uliční svítilny a zmizel do stínu. Byl to štíhlý plavovlasý mladík;
sice se jen ve světle mihl, ale zdálo se, že je to hezoun. Ken si
v tomto okamžiku nic zvláštního nepomyslel, ale později si na toho
člověka vzpomněl.

Z křižovatky právě přijížděl taxík a Fay zamávala.

Seděli ve tmě taxíku těsně vedle sebe. Fay se o Kena opírala
a držela ho za ruku. Hlavu si položila na jeho rameno.

Je to zvláštní, mysl si Ken, mám takový pocit, jako kdybych to-
hle děvče znal už strašně dávno.

Cítil se v její společnosti náramně dobře a uvědomoval si, že bude
muset vynaložit značné úsilí, aby překonal pokušení sjednat si s ní
další schůzku.

"Jak dlouho už provozuješ tohle řemeslo?" zeptal se jí.

"Asi rok." Podívala se mu do očí. "Drahoušku, buď tak hodný

a nechtěj mě vrátit na správnou cestu. Je to příliš starej fór a mně už jdou šíleně na nervy všichni ti mudrlanti, co mne chtějí převychovat, abych se stala hodnou holčičkou."

"To jsem" si hned myslel, že tě takové řeči namíchnou. Mně do toho nic není, ale myslím, že bys mohla úspěšně provozovat cokoli jiného. Jsi tak vynikající tanečnice. K tomu by ses nemohla vrátit?"

"Snad, jenže já se vrátit nechci. Bez dobrého partnera to není totiž žádný med. A čím ty se živíš?"

Hned si uvědomil nebezpečí upřímné odpovědi. Vždyť v celém městě byly jenom tři banky. Nebylo by pak těžké ho najít. Přčetl už dost o případech, kdy se lidé jako on stali obětmi různých druhů vydírání.

"Pracuji v kanceláři," odpověděl proto opatrně.

Podívala se na něho a pohládila mu ruku. "Nemusíš se dívat tak ustrašeně. Vždyť jsem ti už řekla, že jsem úplně neškodná."

Kousek od něho odsedla, aby mu viděla do tváře. "Víš, že jsi dneska setsakramentsky riskoval, příteli? Je ti to jasné?"

Rozpačité se usmál.

"To bych ani neřek ..."

"Ale ano. Jsi člověk žijící ve spořádaném manželství a máš určité postavení. A najednou zčistajasna zvedneš telefon a zavoláš holku, o které vůbec nic nevíš, kterou jsi v životě neviděl, a vyjednáš si s ní naslepo schůzku. Vždyť se ti docela dobře mohlo stát, že se ti ozvala jedna z těch štetek, co bydlí v našem domě. Není mezi nimi jediná, která by se ti nepřilepila na sako, a měl bys co dělat, aby ses jí zase zbavil."

"Nebylo to tak docela, jak to líčíš. Vždyť mě k tobě doporučil jeden můj dobrý přítel."

"Ani bych neřekla, že to byl moc dobrý přítel. Fay najednou byla

velmi vážná. "Víš, můj otec měl takové rčení, které se teď na tebe hodí. Vždycky, když jsem se chystala provést něco riskantního, mě varoval: 'Měj oči otevřené, abys nechytla tygra za ocas.' Nikdy v životě jsem na tohle jeho rčení nezapomněla! A ty si je taky zapamatuj! Po dnešní noci musíš zapomenout, že vůbec existuju. A když to na tebe přijde, víš, co myslím, nevolej mě. Nechci tě vidět." Stiskla mu ruku a tiše dodala: "Rozhodně bych nechtěla, abys měl kvůli mně nějaké trable."

Kena to dojalo.

"Ty jsi divná holka. Moc dobrá na takové řemeslo."

Zavrtěla hlavou.

"Byla bych ráda, kdyby to byla pravda. Ale v tobě něco je, broučku, co mě naladilo na měkko." Tiše se zasmála. "Za chvíli si začneme dojatě brečet v náručí. Hele, už jsme doma."

Ken zaplatil taxikáři a stoupal se svou společnicí do schodů. Najednou byl ve střehu. Snad proto, že Fay sama zdůrazňovala, že v jejich setkání existuje pro něho riziko. Vždyť si to sám celou dobu dobře uvědomoval, jenomže to úmyslně přehlížel, protože se mu na to nechtělo myslet. Má se tady před domem s ní rozloučit a jet taxíkem domů? Prožil pěkný večer a nebylo nejmenšího důvodu, proč románěk protahovat.

Chytit tygra za ocas, říkala Fay. A co když se ten tygr najednou probudí?

Navzdory svému neklidu ji následoval do schodů až do čtvrtého patra. Na odpočívadle stál světle hnědý pekingský palácový pinč. Jeho vypoulené, krví zalité oči si ledově měřily dvojici a najednou zničehonic pronikavě zaňafal. Jako kdyby byl čekal právě na tento signál, otevřely se rychle dveře a v nich stál Raphael Sweeting.

Měl na sobě ošuntělý hedvábný župan a pod ním černý pyžamový domácí oblek. Ke spodnímu rtu se mu lepila nezapálená cigareta.

"Lexíku!" řekl přísně, "stydlím se za tebe!" Usmál se na Kena poťouchlým, zasvěceným úsměvem, kterým si ho měřil už při jeho příchodu. "Chudinka malý, stále si myslí, že je hlídacím psem," pokračoval. "Je to ale drzost od takového prcka, že jo?"

Předklonil se a vzal chlupáče do náručí.

Ani Fay, ani Ken neodpověděli. Pokračovali v cestě, ale věděli, že je Sweeting pronásleduje svým dotěrným pohledem; doslova ho cítili v zádech.

Ken si náhle všiml, že se silně potí. Tenhle tlustý hnusák působil nevysvětlitelně hrozně. Ken nevěděl proč, ale nemohl se zbavit úzkosti.

"Vidíš ho, hajzla špehounského," ulevovala si Fay, když odemykla dveře. "Vždycky strká nos, kde je ho nejméně třeba. Ale neboj se, je neškodný."

Ken o tom měl pochybnosti, ale neřekl nic. Pociťoval úlevu, že se konečně dostal do Fayina útulného bytu a slyšel zapadnout za sebou dveře.

Pohodil klobouk na židli, přešel ke krbu a najednou byl zase celý nesvůj.

Fay šla pomalu k němu, objala ho oběma rukama kolem krku a nastavila rty.

Vteřinku zaváhal a pak ji políbil. Zavřela oči a celá se k němu přitulila. Jenže on najednou zatoužil, aby toho nechala.

S úsměvem ustoupila. "Vrátím se k tobě za malou vteřinku, drahý. "Nalij si zatím sklenku a pro mne taky jednu." Šla do ložnice a zavřela za sebou dveře.

Ken si zapálil cigaretu a šel k dubovému baru. Ne, neměl se sem už vracet. Nevěděl proč, ale z celého večera mu začínalo být nanic. Styděl se za sebe. Myslel na svou Ann. Chovám se vůči ní neomluvitelně a podle, myslel si. Kdyby se Ann někdy v životě dověděla, co jsem udělal, už bych se jí nemohl podívat do očí.

Nalil si velkou dávku whisky a jen maloučko sody a pořádně se napil.

Přínejmenším by měl aspoň teď vypadnout, přemlouval se a pomalu přecházel pokojem.

Podíval se na hodiny na krbu. Bylo tři čtvrtě na jednu.

Ano, půjdu domů, rozhodl se a zmocnil se ho pocit zadostiučinění nad vlastní šlechetností, protože si říkal, že málokterý muž by za podobné situace dokázal odolat svodům. Ale sedl si a čekal.

Vylekalo ho nenadálé zaburácení hromu, které se ozvalo velmi blízko.

Od Fayina bytu až na parkoviště byl notný kus cesty a přál si, aby si pospíšila. Nechtěl zmoknout.

Venku zašlehl blesk a jeho jas ostře pronikl bílou záclonou zakrývající okno. Pak znovu zaburácel hrom přímo nad domem. Ken vstal, odhrnul záclonu a zíral do tmy.

Ve světle pouličních svítílen viděl, že chodník se leskne deštěm. Klikatý blesk osvětlil protější střechy a ozvalo se další zahřmění.

"Fay!" zavolal netrpělivě a ustoupil od okna. "Tak co je s tebou?"

Z ložnice mu nikdo neodpověděl. Asi šla do koupelny, řekl si a vrátil se k oknu.

Spustil se pořádný déšť a chodník se ve světle lamp matně blyštěl. Kapky deště dopadaly na okno, takže viděl stále méně.

V takovém lijáku přece nepolezu ven, omlouval se. Počkám, až to trochu povolí. Jeho rozhodnutí nestrávit tuto noc s Fay už nebylo tak skálopevné jako před chvílí.

Už se nedá nic dělat, uklidňoval sám sebe a uhasil cigaretu v popelníku. Cožpak to někomu prospěje, když promoknu až na kůži?

Vždyť Fay počítá s tím, že u ní strávím noc. A vůbec, vždyť by se urazila, kdybych teď najednou odešel. Ostatně to bude možná bezpečnější zůstat u ní, než vracet se tak pozdě v noci domů. Naše sousedka Fieldingová by určitě slyšela, jak přijíždím autem, a byla by ve střehu. Ta by určitě Ann hlásila, že jsem flámoval až do rána.

Vypil whisky a šel si nalít novou sklenku.

Ale trvá jí to, pomyslel si. Nakonec zavolal: "Pospěš si, Fay! Copak tam tak dlouho děláš?"

Naprosté ticho, které mu odpovědělo, mu připadalo poněkud záhadné. Co ta holka dělá? Vždyť už tam je přes deset minut.

Naslouchal pozorně, ale slyšel jen pravidelné tikání hodin na krbu a bubnování dešťových kapek na okno.

Pak najednou zhaslo světlo a všude byla neproniknutelná tma a skličující dusno.

Na okamžik se vylekal, ale hned si uvědomil, že se asi spálila pojistka. Nahmatal stůl a postavil na něj svou sklenku.

"Fay! Kde je skříňka s pojistkami? Vyměním zatím pojistku."

Zdalo se mu, že vrzly dveře, jako když je někdo pokradmu otvírá.

"Máš kapesní svítilnu?" ptal se.

Ticho, které nastalo, ho najednou naplnilo hrůzou.

"Fay! Slyšíš?"

Žádná odpověď, ale Ken věděl, že v místnosti někdo je. Hledal v kapsách zapalovač. Vtom v těsné blízkosti zavržala podlaha.

Dostal strach a spěšně o krok ustoupil. Bolestně přitom vrazil do stolu. Slyšel, jak jeho sklenka s whiskou spadla na podlahu a roztržila se.

"Fay! Co to provádíš za kousky?" naléhal chraplavě.

Jasně slyšel, jak někdo udělal krok a odstrčil židli. Popadla ho panika.

Konečně našel zapalovač, ale ruka se mu tak třásla, že mu vyklouzl z prstů a spadl na podlahu.

Předklonil se a hmatl po podlaze. Vtom uslyšel nepatrné vrznutí dveří a tiché cvaknutí zámku.

Díval se ke dveřím na chodbu a snažil se proniknout zrakem tmu. Neuviděl však nic.

Pak bouchly dveře od bytu a Ken sebou trhl leknutím. Někdo rychle běžel ze schodů.

"Fay!"

Ted' už měl šilený strach.

Roztřesené prsty konečně nahmataly zapalovač a rychle stiskly páčku. V nepatrném světle plamínku uviděl, že je v pokoji sám.

Byla to Fay, která právě vyběhla z bytu? Nebo snad nějaký ve-třelec?

"Fay!?"

Naprosté ticho mu nahánělo hrůzu.

Opatrně chránil dlaní plamínek zapalovače a přešel ke dveřím do ložnice.

"Jsi tady, Fay?"

Držel zapalovač vysoko nad hlavou. Plamínek pomalu dohořoval. Za chvíli zhasne úplně.

Postupoval pomalu do ložnice a pak se v ní namáhavě rozhlížel. V rohu stála postel. Co tam uviděl, vyrazilo mu dech.

Fay ležela na posteli s pažemi nad hlavou. Úzký proužek krve stékal mezi jejími prsy po vyklenutých žebrech a tvořil na podlaze louži.

Ken stál úplně ohromen a nebyl schopen sebemenšího pohybu.

Zkomírající plamínek zapalovače náhle dohořel.

Kapitola III.

I.

Ostrý klikatý blesk ozářil místnost modrobílým světlem a hrom roztřásl okna. V krátkém záblesku Ken uviděl, že na nočním stolku leží kapesní svítilna. Vzal ji a rozsvítil.

V ostrém kuželu světla se objevila Fay, nehybně ležící na posteli.

Ken se k ní sklonil. Její polootevřené oči na něho bezvýrazně a upřeně zíraly. Krev jí tekla z malého modročerného otvoru nad levým prsem a pramének krve už jen pomalu crčel. Pohnula rty, pak se křečovitě vzepjala a sevřela pěsti, až jí klouby prstů zbělely.

"Prokristapána! Fay!" zaúpěl Ken.

Do ztemnělých očí se jí vkradl výraz hrůzy a pak ji pomalu opouštěly oči se obrátily v sloup a křeč se uvolnila. Sevřenými zuby tiše a přidušeně vzdychla a náhle jako by se celá scvrkla, vypadala jako

panenka a ne jako člověk!

Ken se od hlavy až k patě třásl. Připitomněle na ni zíral. Jen s velkou námahou udržel svítilnu v rukou.

Položil třesoucí se ruku na levý prs, a přitom si potřásl prsty krví. Nenařadil však žádný tlukot srdce.
"Fay."

Jeho hlas žalostně selhal.

Ustoupil o krok a strašně se mu chtělo zvracet. To sucho v krku mu zvedalo žaludek. Zavřel oči a silou vůle potlačil dávivý pocit. Pomalu se vzpamatovával, avšak kolena se mu ještě podlamovala, když odcházel od postele, kde Fay ležela. Přitom nohou zavadil o tvrdý předmět. Posvítíl si na něj. Na koberci ležel sekáček na led s modrým držadlem. Krátký ostrý břit byl od krve. Zíral na tu věc a stěží dýchal.

Vražda!

Bylo to téměř nad jeho síly. Cítil, jak mu znovu měknou kolena. Rychle klesl do nejbližší židle.

Venku hřmělo ještě silněji a déšť bubnoval do oken stále zuřivěji. Slyšel, jak se ulicí rychle blíží auto, jehož motor ošklivě rachotil. Zadržel dech a naslouchal. Vůz minul dům a pokračoval v jízdě. Ulehčeně si vydechl.

Vražda!

Vstal a rozhlížel se kolem sebe.

Zbytečně marním čas, říkal si. Musím zavolat policii.

Znovu si posvítíl na Fay. Musel se sám přesvědčovat, že je skutečně mrtvá. Sklonil se k ní a dotkl se její krční tepny. Necítil nic a opět se o něho pokoušely mráčky.

Ustoupil a vtom šlápl do něčeho mokrého. Byla to kaluž krve, která se utvořila na modrobílém koberci. Utřel si botu o druhý roh koberce a nejistým krokem se dopotácel do obývacího pokoje.

V té tmavé dusné místnosti, osvětlené pouze paprsky kapesní svítilny, bylo k zalknutí. Přistoupil k baru a nalil si velkou sklenici whisky. Rychle ji do sebe hodil. Poněkud ho to uklidnilo.

Posvítíl si po místnosti a snažil se najít telefon. Uviděl ho na malém stolku vedle lavice s opěradlem. Vykročil k němu, ale náhle se zarazil.

A co když mi policie nebude věřit? Co když mě obviní, že jsem zavraždil Fay? Zimomřivě se rozklepal.

Ale i kdyby mi uvěřili a kdyby se jim podařilo dopadnout vraha, budu muset vystupovat jako hlavní svědek obžaloby při přelíčení.

Jak tam vysvětlím, proč jsem byl v tomhle bytě? Všechno vyjde najevo. Ann se všechno doví! A v bance taky.

Ústa už měl tak suchá, až mu praskaly rty.

Bude se o mně psát na titulních stránkách všech novin. Celá veřejnost si bude moci přečíst, že jsem využil nepřítomnosti Ann, abych se šel pomilovat s pouliční holčičkou.

Koukej se ztratit, šeptal mu vnitřní hlas. Tady stejně nepomůžeš. Fay je mrtvá. Musíš myslet na sebe! Vypadni odtud a honem! Přesl rychle ke dveřím, ale tam se zarazil.

Nezanechal po sobě v ztemnělém bytě stopy, které povedou policii přímo k němu? Ne, takhle bezhlavě nesmí utíkat. Určitě tady po něm stopy zůstaly.

Stál ve tmě a zápasil s hrůzou, která jím lomcovala. Snažil se klidně přemýšlet.

Jeho otisky prstů byly na sklenicích, z nichž pil. Odnášel si Fayinu kapesní svítilnu, ale ta by policii mohla zavést až k němu. Jeho otisky budou také na láhvi s whisky.

Vytáhl z kapsy kapesník a utíral si zpocenou tvář.

Prozatím přece ví jenom vrah a on, že Fay je mrtvá. Má přece dost času. Jen žádné panikaření! Před odchodem musí pečlivě zkontrolovat všechno, co by mohlo policii odhalit jeho přítomnost.

Ale nejdřív potřebuje světlo, aby viděl, co dělá.

Začal systematicky hledat skříňku s pojistkami. Konečně ji objevil v kuchyni. Na skříňce byl balíček s rezervními pojistkami. Dal do skříňky pojistku, zapnul vypínač a v bytě se rozsvítilo.

Kapesníkem pečlivě utřel rozvodnou skříňku a vrátil se do obývacího pokoje.

Srdce mu leknutím poskočilo, když se rozhlédl po pokoji. Vždyť na židli ležel jeho klobouk, kam jej pohodil, když sem přišli. Úplně na něj zapomněl. Kdyby tak podlehl panice a utekl, jak měl v úmyslu! To by byla pohroma. Vždyť v klobouku bylo jeho jméno!

Hned si dal klobouk na hlavu, aby ho tady nakonec nezapomněl.

Posbíral střepy z rozbité sklenky, zabalil je do novin a podpatkem je rozšlapal na drobné kousky. Pak je v novinách odnesl do kuchyně a hodil do nádoby na odpadky.

V kuchyňském dřezu objevil hadřík a vrátil se s ním do obývacího pokoje. Pečlivě utřel sklenici, z které se právě napil, a také láhev s whisky.

V popelníku našel nedopalky čtyř cigaret, které vykouřil. Vybral je a dal si je do kapsy. Potom utřel popelník.

Snažil se rozpomenout, zda se v tomto pokoji dotkl ještě některých jiných věcí. Ano, ještě je tu telefon. Pečlivě otřel jeho sluchátko.

Zdálo se mu, že už všechno dal do naprostého pořádku.

Hrozně se bál znovu vkročit do ložnice, ale bylo mu jasné, že to musí udělat. Sebral všechny síly, pomalu tam vstoupil a rozsvítil světlo. Se zrakem odvráceným od Fayina nahého těla položil svítilnu na noční stolek, kde ji původně našel. Potom ji pečlivě utřel. Zastavil se a rozhlížel se po pokoji.

Ničeho se tu nedotkl. Jen té svítilny. Byl si tím naprosto jist. Podíval se na sekáček na led s modrým držadlem, ležící na koberci. Odkud se tu vzal? Přinesl si ho snad vrah? To se mu zdálo nepravděpodobné. Kdyby ho vrah přinesl, asi by ho zase vzal s sebou. A jak se ten chlap vlastně dostal do bytu? Rozhodně se nevyšplhal oknem. Měl klíč, nebo otevřel zámek nějakým paklíčem?

Ale co na tom teď záleží, myslel si Ken, čas utíká. Ubezpečil se, že nikde nezanechal otisky prstů nebo jiné stopy, které by mu přivedly policii na krk, a rozhodl se, že se ztratí.

Ale ještě než odejde, musí se zbavit krve na rukou a zkontrolovat, jak vypadá jeho zevnějšek.

Vešel do koupelny. Dával pozor, aby kohoutky otvíral kapesníkem a nezanechal otisky prstů. Smyl si zaslou krev z rukou. Utřel se do ručníku, který visel na věšáku a pak si před dlouhým zrcadlem prohlédl svůj oblek.

Ztuhl, když uviděl malou červenou skvrnu na vnitřní straně svého levého rukávu. Také na záložce levé nohavice byla červená skvrna.

Díval se na rudé skvrny a jeho strach ještě vzrostl. Kdyby ho tak někdo uviděl!

Napustil do umyvadla vodu, vzal z poličky houbu a horečně začal čistit krvavé stopy. Voda zhnědla, ale zbavit se skvrn se mu nepodařilo.

To bude muset prozatím stačit, pomyslel si, a pečlivě vyždímal houbu. Voda v umyvadle se zbarvila do růžova. Vypustil vodu a houbu vrátil na místo.

Vypnul světlo a rychle prošel ložnicí do obývacího pokoje.

Byl nejvyšší čas.

Ještě jednou se rozhlédl kolem sebe.

Bouřka se už venku přehnala a rachot hromu se ozýval jenom v dálce; déšť však stále tloukl do oken.

Udělal všechno, co bylo v jeho silách, aby si kryl záda. Bylo právě dvacet minut před druhou. Bude-li mít štěstí, nepotká na schodech v tuhle noční hodinu živou duši. Přistoupil ke dveřím bytu, zhasl světlo a sáhl po klice. Když teď někoho potká... Musel se donutit,

aby otočil knoflíkem se západkou zámku. Vtom přede dveřmi uslyšel zvuky, při kterých se změnil v nehybnou sochu hrůzy.

Ozvalo se totiž jemné škrábání.

Se zadržným dechem a tlukoucím srdcem naslouchal.

Uslyšel tiché čenichání. Přede dveřmi čmúchal jakýsi pes. Okamžitě se mu vybavil světle hnědý pekingský pinč a také Raphael Sweeting.

Na toho v rozčilení úplně zapomněl!

Vždyť Sweeting ho viděl, jak se s Fay vracel do jejího bytu. Ken si jasně vybavil, jak si ho malý tloušťík měřil, jak si ho prohlížel, jako by si chtěl zapamatovat každou podrobnost. Až policie objeví mrtvou Fay, bude Sweeting určitě vypovídat o Kenově noční návštěvě.

Zavřel oči a bránil se panice, která ho přemáhala.

Tak se konečně vzpamatuj, nadával si. Vždyť po městě chodí stovky chlapů jako ty. I kdyby dal policii popis tvé osoby, jak by tě mohli najít?

Opřel se o dveře a slyšel, jak pes před dveřmi stále čenichá a strká svůj smáčkutý čenich pod práh.

Potom na schodišti uslyšel zaskřípění.

"Lexíku!"

Sweetingův jemný zženštilý hlas Kena ještě více vystrašil.

"Lexíku, sempojd'!"

Ale pes stále čenichal u dveří.

Ken stál a čekal. Srdce mu tak hlasitě bušilo, že dostal strach aby to Sweeting neuslyšel.

"Když nepřiđeš k pánovi, musí pán přijít k tobě," řekl plačtivě Sweeting. "Jsi nehodný pejsánek, Lexíčku!"

Ozvalo se další zaskřípění a Ken rychle ustoupil od dveří a zadržel dech.

"Tak pojd' hezky k pánovi, Lexíku. Copak to tam očucháváš?"

Nastalo dlouhé, mučivé ticho a potom Ken zaslechl kroky přímo před dveřmi. Opět bylo ticho a Ken měl hrozný pocit, že Sweeting má ucho na dveřích a poslouchá, co se uvnitř děje.

Pes už přestal očmúhávat dveře. Ken teď slyšel, jen jak mu buší srdce a jak venku padá déšť.

Pak se ozval zvuk, který Kena vyděsil až k zbláznění. Ozvalo se cvaknutí a klika dveří se pomalu začala pohybovat. Ken si vzpomněl, že dveře sám odemkl. Opřel se o ně vši silou a tlačil je zpátky. Pravou rukou zoufale hledal západku na zámku.

Tlak z druhé strany byl naštěstí jenom docela lehounký a za okamžik docela přestal.

"Tak hezky pojd', Lexíčku," pronesl Sweeting a nepatrně zesílil hlas. "Ještě probudíš slečnu Carsonovou."

Ken stál opřen o dveře a cítil, jak mu potůčky potu stékají po tváři. Naslouchal tichému skřípání na schodišti, po němž sestupoval Sweeting, a přesně v tom okamžiku, kdy už se mu vracela duševní rovnováha, ozvalo se pronikavé zvonění telefonu.

II.

Venku už přestalo pršet a v domě panovalo hluboké ticho. Jenom dotěrné a ostré zvonění telefonu se rozléhalo s pronikavou naléhavostí.

Kristapána, tohle musí být slyšet v celém domě, pomyslel si zoufale Ken. Koho mohlo napadnout volat v tuhle noční dobu?

Vyčkávavě pozoroval telefon, který zvonil a zvonil. Vždyť to přece musí jednou přestat, uvažoval. Nemůže přece zvonit do nekonečna ...

Ale telefon zvonil dál, naléhavě a pronikavě, až to Ken nevydržel. Rozsvítil světlo, klopýtavě došel až k telefonu a zvedl sluchátko.

"Fay? Tady je Sam."

Ken okamžitě poznal hluboký sytý hlas Sama Darcyho, toho černého obra, s nímž se střetl v Modré růži.

"Poslouchej, děvče," řekl Darcy naléhavě. "Johnny je v městě."

Jde po tobě. Mám zprávy, že se po tobě ptal v Paradise-Clubu."

Ken si tiskl sluchátko k uchu, v hlavě úplný zmatek.

Johnny? Kdo je Johnny? Byl to on, kdo zavraždil Fay?

"Fay?" Darcyův hlas naléhal ostře. "Slyšíš mě?"

Třesoucí se rukou položil Ken sluchátko.

Byl přesvědčen, že Darcy bude volat znovu. Musí něco podniknout, aby telefon přestal zvonit.

Popadl z jedné židle noviny, vytrhl půl stránky a složil ji na malý čtverec. Papírový klín vsunul mezi paličku a zvonek.

Sotva skončil, už se palička roztancovala, ale vydávala tlumený bzuchivý zvuk.

Ještě jednou se rozhlédl po bytě, zhasl světlo, odemkl dveře a do-

cela nepatrně je otevřel. Vzniklou štěrbinou se podíval na odpočívadlo. Nikdo tam nebyl. Obezřetně utřel kliku kapesníkem a zavřel za sebou dveře.

Stál na odpočívadle a poslouchal. V domě bylo naprosté ticho.

Po špičkách přešel až k zábradlí a opatrně se podíval na odpočívadlo pod sebou. Nebyl tam nikdo, ale Sweetingův byt byl pootevřený. Ken civěl na Sweetingovy dveře a srdce mu zoufale bilo.

Pootevřené dveře mohou znamenat jedinou věc: že Sweeting stále ještě slídí. Asi číhá v předstíni svého bytu, kde ho není vidět, a odamtud pozoruje schodiště.

Jinou cestou než po schodech se člověk z domu nedostane. Ken váhal. Má tam čekat tak dlouho, až to Sweetinga přestane bavit, nebo má prostě jít a hotovo?

Byl by nejraději čekal, ale zároveň si uvědomoval, jaké je to riziko. Stále ještě slyšel slabé bzuchení telefonního zvonku. A co když se Darcy rozhodne se podívat, proč Fay nebere telefon?

Ne, musí se dostat z tohoto domu dřív, než najdou mrtvou Fay.

Možná že se mu podaří projít nepozorovaně schodištěm až dolů, aby ho Sweeting pootevřenými dveřmi neuslyšel.. Hezky tiše, po špičkách.

Byla to jeho jediná naděje!

Přitiskl se co nejtěsněji ke stěně, co nejdál od zábradlí schodů, aby při jeho sestupu nezavrzalo. Tiše, krok za krokem sestupoval bez jakéhokoli hluku. Když dospěl k poslednímu schodu, zastavil se a poslouchal.

Stál na místě, kam z pootevřených dveří ještě nebylo vidět. Když Sweeting sedí v hale; uvidí mě, jakmile vkročím na podestu. Ale co když Sweeting náhodou usnul? Podaří se mi nepozorovaně projít?

Sebral všechnu sílu, a právě když vykročil, objevil se ve dveřích pekingský palácový pinč a zastavil se těsně před Kenem.

Ken zůstal bez hnutí stát. Nikdy v životě nebyl tak vystrašen.

Stáli tak proti sobě, pes a on, a upřeně se navzájem prohlíželi.

Trvalo však jenom okamžik, a dřív než Ken mohl dospět k nějakému rozhodnutí, co dělat, otevřely se dveře docela a Sweeting vyšel na odpočívadlo.

"Tak pojď, Lexičku," řekl jemně. "Je už dávno na čase, aby hodní pejsánkové byli v postýlce."

Lstivě si Kena prohlížel a přitom se usmíval.

"Nedovedete si představit, pane, jakou mi to dá práci dostat toho lumpíka večer na kutě."

Ken neřekl nic. Nebyl by to ani dokázal. Ústa měl vyprahlá jako po stepním požáru.

Sweeting popadl svého naříčka. Černýma očima si prohlížel Kena.

"Zdá se, že už přestalo pršet," pokračoval a jemně hladil pinčovu hlavu. "Taková bouřka." Podíval se na levné poniklované náramkové hodinky, které měl na chlupatém tlustém zápěstí. "Neměl jsem zdání, že už je tak pozdě. Jsou už skoro dvě hodiny."

Ken s nadlidským úsilím potlačil svůj strach. Přešel odpočívadlem až tam, kde pokračovaly schody.

"Musím se omluvit, že toho tolik napovídám," pokračoval Sweeting a sledoval Kena dál. "Prominete mi to, doufám. Je to taková slabůstka opuštěného muže. Nebýt Lexička, byl bych naprosto sám."

Ken šel dál a jen s velkým úsilím překonal touhu pustit se do běhu a pádit tryskem ze schodů.

"Neměl byste chuť zastavit se u mne na skleničku?" zeptal se Sweeting a uchopil Kena za rukáv. "Moc byste mě potěšil. Nestává se často, abych měl hosty."

"Ne, děkuji." Kenovi se podařilo vyprostit rukáv a pokračoval v cestě.

"Máte na kabátě skvrnu, pane," volal za ním Sweeting a nakláněl se přes zábradlí. "Tamhle tu hnědou. Vidíte? Mám doma prostředek, kterým se to dá odstranit, kdybyste chtěl."

Ken se ani neotočil a zrychlil krok. Ve třetím poschodí už měl nutkání pustit se do trysku. Nakonec se neubráníl a pádil ze schodů; bral je po třech.

Vyřít se do chabě osvětlené chodby pod schodištěm. Otevřel trhnutím domovní dveře a jako dělová koule vrazil přímo do ženy, která právě vcházela do domu.

Ken se tak lekl, že uskočil o krok zpátky.

"Nemusíš mě hned porazit, miláčku," řekla žena a upravovala si malý módní klobouček. Stiskla vypínač a ostré světlo zalilo schodiště.

Byla to baculatá blondýna s očima tvrdýma jako žula. Černé přiléhavé šaty zdůrazňovaly její tělesné půvaby.

"Ahoj!" Usmála se na Kena vábivým úsměvem profesionálky.

"Kampak spěcháš?"

"Promiňte, neviděl jsem vás," omlouval se Ken bez dechu.

"Ale teď mě vidíš." Zastoupila mu cestu. "Nechceš se trochu pobavit, hošánku?" Ukázala na dveře bytu vlevo od vchodu. "Hnedka tadyhle. Pojď se mnou na skleničku."

"Bohužel, spěchám."

"Jen pojď, maličkej, neostýchej se!" vrněla mazlivě a přitulila se k němu.

"Jděte mi z cesty," bránil se zoufale Ken. Vzal ji za paži a odstrčil ji od sebe.

"Hele! Dej ty pazoury pryč, frajere, jo?" rozkřikla se. Ken rychle vyběhl, ale přesto ještě zaslechl, jak vykřikuje hrubé nadávky.

III.

Posledním záchvatem deště běžel Ken k parkovišti. Ochladilo se a vysoko na nebi vítr rozháněl poslední bouřkové mraky. Občas se za nimi objevil měsíc a pak se zase schoval za temnými chuchvalci, které hnál před sebou noční vítr.

Tihle dva mě zaručeně poznají, myslel si. Dají policii můj přesný popis. Objeví se ve všech novinách..

Ale proč by mne někdo měl spojovat s Fay? Cožpak jsem měl nějaký důvod ji zavraždit? Vždyť policie vždycky nejdřív hledá motiv. Bez motivu se přece nikam nedostanou. Byla prostitutkou. Vražda prostitutky se dost obtížně řeší, to je známé. Ale co když se Sweeting nebo ta prostitutka dole dostanou někdy k nám do banky? Při této představě se otfásl. Poznají mne? Poznali by mě bez klobouku? Určitě by nečekali, že pracuji v bance. Ale stejně si musím dávat pozor. Kdybych si včas všiml, že vcházejí do banky, mohl bych od přepážky odejít a zmizet. Musím se mít na pozoru!

Uvědomoval si hrůzu, která ho v příštích dnech čeká. Bude muset pořád být ve střehu. Stále být připraven, že se jeden z těch dvou někde objeví. A nebude to trvat jenom týden nebo měsíc, ale do- kud bude pracovat ve zdejší bance.

Tohle vědomí ho zarazilo. Zůstal stát u obrubníku a bezvýrazně zíral na mokrou vozovku. Myslí mu lomcovala zoufalá panika.

Dokud bude pracovat v bance a dokud zůstane v tomhle městě! Ode dneška ho vyplaší pohled na každého tloušťáka s dlouhosrstým japončkem i na každou macatou blondýnu s tvrdýma očima. Ne-

bude mít klidnou chvíli. Octl se v úplně nemožné situaci. Jediným řešením je požádat o přeložení do pobočky v některém jiném městě. To by ale musel prodat svůj dům. A když ho nepřeloží? Bude se muset vzdát práce v bance a najít si jinou.

A co si o tom všem bude myslet Ann? Nikdy předtím se mu nepodařilo něco před ní utajit. Copak by takovou věc dokázal ji neřít? Ann vždycky hned vycítila, když měl nějaké potíže. Jako tenkrát, když mu chybělo těch čtyřicet dolarů. Nic jí neřekl a zaplatil je z vlastní kapsy, ale ona to stejně hned věděla.

Já blbec, opakoval si v duchu. Proč jsem si nedal pohov a nenechal tu holku na pokoji? Proč jsem nešel domů?

Na druhé straně ulice najednou spatřil člověka. Rychle ustoupil do stínu. Poznal plochou čepici a třpytivé knoflíky policisty.

Násilím se přinutil k normální chůzi. Srdce mu divoce bušilo, když policistu míjel a on se na něho podíval. Kenovi se zdálo, že si ho policista prohlíží s určitým podezřením. Dalo mu dost práce, aby se nerozběhl a nepádil pryč.

Nutil se, aby se neotáčel. Jistě jsem byl tomu policajtovi podezřelý a teď na mě zavolá. Nic takového se však nestalo. Když Ken ušel asi patnáct metrů, ohlédl se přes rameno. Policista klidně pokračoval v obchůzce a z nudy mával obuškem. Ken si ulehčeně odychl. Ale pak pochopil. Pokaždé, když uvidím policistu, budu mít strach.

Nebylo by přece lepší skoncovat to hned? Neměl bych jít na policii a říci jim, co se stalo?

Seber se přece, bábovko pitomá, nadával si. Musíš taky trochu myslet na Ann. Když zachováš klid, nemůže se ti nic stát. Nikdo tě nebude podezřívát. Vypadni odsud, běž domů a všechno bude v pořádku.

Napnul svaly a přidal do kroku. Za minutku budu na parkovišti, říkal si.

Ale pak ho napadlo něco mnohem horšího; zůstal stát jako přibitý. Žaludek se mu znovu sevřel strachem.

A co když ten děda, co na parkovišti hlídá, zapisuje čísla vozů? Jestliže si ho zapsal, je to můj konec. Policie určitě bude vyslýchát i hlídače parkoviště. Dají mu můj popis a děda si vzpomene. Podívá se do knížky a sdělí policii číslo mého vozu. Za půl hodiny už mě přijdou zatknout.

Roztřesen hrůznou představou Ken vstoupil do tmavé uličky a hořečně přemýšlel, co dál. Ze svého stanoviště jasně viděl vjezd na parkoviště a zřetelně rozeznával před závorou malou budku. Uvnitř svítilo světlo a Ken viděl hlídače, který seděl u okna a četl noviny.

Musím vědět, jestli je v budce nějaký sešit, kam hlídač zapisuje vozidla. Nemůžu odjet, dokud to nezjistím. Jestli takový sešit existuje, budu ho muset zničit.

Opřel se o zeď a pozoroval hlídačovu budku. Snad si někdo přijde vyzvednout vůz a Kenovi tak poskytne příležitost vklouznout dovnitř a podívat se po sešitu. Jenže už bylo čtvrt na tři! Pravděpodobnost, že by si v tuhle dobu někdo přišel pro vůz, byla malá. A čas utíkal. Nemohl si dovolit další čekání.

Sebral všechno odhodlání a vyšel z uličky, přešel na druhou stranu ulice a rovnou na parkoviště.

Dveře byly otevřené; vstoupil dovnitř.

Starý hlídač vzhlédl, změřil si ho a překvapeně zavrtěl hlavou.

"Jdete pozdě, pane."

Ken přikývl a očima zkoumal vnitřek budky.

U okna byl malý stolek. Mezi hromadou starých časopisů vedle pánve na plynovém vařiči a několika špinavých hrnců a ještě špinavějšího ručníku ležel na stole otevřený sešit s oslíma ušima.

Ken přistoupil o krok blíže.

..To byla ale bouřka," řekl. "Musel jsem počkat, až se přezene."

Přehlédl otevřenou stránku sešitu. Byl na ní celý seznam poznáva-

cích značek vozidel. Jeho vůz byl třetí zdola.

Hlídač si zapálil vyhaslou dýmku, která pronikavě páchla. "Pořádně prší. Už byl nejvyšší čas, že jo? Máte taky zahrádku, pane?"

"Mám," odpověděl Ken a potlačoval chvění v hlase. "Tohle je patrně první déšť za posledních čtrnáct dnů."

"To je pravda," přisvědčil hlídač. "Taky máte růže, pane?"

"To víte. Vlastně nic jiného nepěstuju - jenom růže a plevel,"

oktál Ken a otočil se zády ke stolku.

"Můj případ." Starý hlídač těžkopádně vstal, přišoural se ke dveřím a podíval se na těžké mraky.

Ken popadl sešitek a držel jej za zády.

"Nikdo vás tady nevystřídá?" zeptal se hlídače.

"Končím tady kolem osmé. To víte, pane, v mém věku už mnoho spánku nepotřebujete."

"Asi máte pravdu. Tak na shledanou, já se zase potřebuju nutně vyspat."

Ken vyšel ven do tmavé noci a na své zpoceně tváři ucítil kapky deště.

"Jenom si vás poznamenám ve svém sešitu," volal za ním hlídač.

"Jaké máte číslo?"

Ken na vteřinu přestal dýchat. "Číslo?" opakoval bezvýrazně.

Starý hlídač se přehrabával v časopisech na stole. "Kam jsem to jen dal?" mumlal zamyšleně. "Vždyť jsem ho před chvílí měl v ruce?"

Ken si strčil sešit do kapsy, podíval se na parkujícího packarda, a řekl:

"Mám číslo TXL 3345."

"Měl jsem ten blbej sešit před chvílí v ruce. Neviděl jste ho náhodou, pane?"

"Neviděl. Tak už bych se měl dostat domů." Ken dal hlídači půl dolaru. "Dobrou noc."

"Děkuju, pane. Jaké to bylo číslo?"

Ken mu je opakoval a díval se, jak si je poznamenal na okraj starého časopisu.

"Stále ztrácím věci, to je hrozné."

"Tak dobrou noc," opakoval Ken a rychle otevřel svůj vůz, nasedl, nastartoval a rozsvítil jenom obrysová světla. Pak se na plný plyn vyřítíl z parkoviště.

Starý hlídač mu mával na rozloučenou.

Ken vypnul i obrysová světla a ujížděl na plný plyn. Nerozsvítil světla dřív, než dojel na hlavní třídu.

Odtamtud už jel domů pomaleji.

Kapitola IV.

I.

Pronikavé drnění budíku probudilo Kena z těžkého spánku. Zastavil zvonek, otevřel oči a rozhlížel se po dobře známých stěnách své ložnice. Pak se do jeho ospalého vědomí vrátily události minulé noci a rázem byl vzhůru. Ochromující strach mu sevřel vnitřnosti ...

Podíval se na budík. Bylo něco po sedmé.

Odkopl přikrývku a posadil se v posteli. Obul bačkory a odešel do koupelny.

Bolela ho hlava, a když si prohlížel v zrcadle svou tvář, viděl bleď, přepadlý obličej, oči krví podlité a s hlubokými kruhy.

Oholil se a dal si studenou sprchu. Trošku mu to pomohlo, ale bolení hlavy bylo stále stejně nepříjemné.

Šel se obléknout do ložnice, a když si vázal uzel vázanky, uvažoval, jak dlouho to asi bude trvat, než někdo objeví Fayino tělo. Jestli bydlí sama, mohlo by se to protáhnout na několik dnů. Čím později ji najdou, tím lépe pro něho. Lidé si po několika dnech už na nic přesně nepamatují.. Hlídač parkoviště už policii nebude moci poskytnout přesvědčivý popis jeho osoby. Ta kulatá blondýna možná taky bude pěkná popleta. O Sweetingovi si však Ken iluze nedělal. Ne-

pochyboval ani na vteřinu, že tloušťková paměť je nebezpečně spolehlivá.

"Ksaku!" vykřikl hlasitě. Dostal jsem se do pěkné šlamastiky. Jsem to ale blbec! Teď se nedá nic jiného dělat, než se chovat úplně normálně. Dávat si pozor na nervy. Nic se mi nemůže stát, dokud mě neobjeví Sweeting nebo ta blondýna. Proto musím být ve střehu, abych je uviděl dřív než oni mě.

Šel do kuchyně a postavil na sporák vodu. Čekal, až přejde do varu, a přitom uvažoval, jak by se nejlépe zbavil svého obleku s krvavými skvrnami.

Přečetl v životě dost detektivek, aby chápal, jak je nebezpečné přechovávat doma takový oblek. V policejní laboratoři dokáží zjistit krvavé skvrny na šatstvu, ať bylo vypráno sebedůkladněji.

S tím oblekem to nebude snadné. Koupil jsem ho nedávno a Ann si určitě všimne, že je pryč. Ale budu se ho muset zbavit! Dost lidí mě v něm minulou noc vidělo. Objeví-li ho policie, bude to můj konec. Jenže zbavit se obleku, to se snadno řekne, ale hůř udělá! Musím rychle vymyslet nějaký spolehlivý způsob.

Uvařil kávu a odnesl si šálek do ložnice. Postavil ho a pečlivě zkoumal oblek, který minulou noc svlékl a hodil na křeslo. V raním slunci obě krvavé skvrny na šedé látce zlověstně vynikaly.

Pak si vzpomněl na boty. Vždyť šlápl ve Fayině bytu do kaluže krve. Budou na nich určité stopy. Vzal je do ruky a začal je prohlížet. Vnější strana levé boty byla také poznamenaná. Bude muset zahodit i boty.

Seděl na okraji postele a usrkával horkou kávu. Jestlipak se v životě zbaví toho svíravého pocitu strachu a toho vnitřního napětí, které ho teď drtí. Dopil kávu a zapálil si cigaretu. Přitom si všiml, jak se mu chvěje ruka. Zůstal chvíli úplně nehnutě sedět a soustředěně přemýšlel, jak se zbavit obleku.

Naštěstí oblek pocházel z velkého obchodního domu. Byl to konfekční výrobek a zaplatil ho v hotovosti, takže ho nebude možné podle obleku identifikovat. A totéž platí o botách. Bylo málo pravděpodobné, že si prodavač vzpomene, komu tyhle věci prodával.

Představil si obchodní dům, kde šaty kupoval, a v duchu znovu viděl řady věšáků s obleky. To ho inspirovalo. Hned ráno se vydá do obchodního domu a vezme s sebou balík s poskvrněným oblekem. Koupí si přesně stejný oblek. A zatímco mu ho prodavač bude balit, vezme ten zkrvavený a pověsí ho mezi ostatní na věšák.

Než ho v obchodním domě objeví, mohou uplynout týdny. A pak bude naprosto vyloučeno spojit Kena jakýmkoli způsobem s poskvrněným oblekem.

Také boty byly skoro nové a pocházely ze stejného obchodního domu. Odstraní je stejným způsobem. Bude mít nové boty a nový oblek, úplně stejné jako tyhle, a Ann se nedozví, že se původních věcí už dávno zbavil.

Oblek zabalil do jednoho balíku a boty do druhého. Balíky si přichystal v hale. Když se vracel do ložnice, oknem uviděl, jak hoch, který roznáší noviny, přichází k jeho domu. Jakmile noviny spadly na dno schránky na dopisy, už je popadl a honem je odnesl do obývacího pokoje. Prohlédl si je od začátku do konce. Srdce mu přitom divoce poskakovalo.

Nečekal, že tam něco najde o Fayině vraždě. I kdyby vraždu už objevili, mohl se o ní stejně dočíst až ve večernicích. Ale co kdyby...

Už byl čas, aby šel do banky. Oblékl si sako, nasadil klobouk a vyšel s oběma balíky před dům. Zamkl a zastrčil klíč pod rohožku, aby si paní Carrieová mohla otevřít dveře.

Procházel právě cestičkou k bráně, když před domem zastavil se skřípotem brzd vůz.

V Kenovi hrklo a pracně přemáhal nutkání udělat čelem vzad

a prchnout zpátky do domu. Zůstal stát a vyjeveně zíral na vozidlo. Za volantem seděl růžolící Parker a vesele mu mával.

"Ahoj, fešáku!" volal. "Řek sem si, že se pro tebe zastavím. Oplátkou za včerejší svezení. Tak si pojd' hačnout!"

Ken otevřel vrátka a přešel přes chodník k Parkerovu vozu. Jeho kroky byly nejisté. Otevřel dveře a nasedl do vozu.

"Díky," mumlal. "Netušil jsem, že přijedeš."

"Sám jsem se rozhodl až včera doma." Parker se mračil. Vytáhl balíček cigaret, nabídl Kenovi. "Moje tchyně zase přijede. Prý jen na několik dnů. Proč si ta stará ochechule nemůže vzít taxíka, ví bůh. Musím pro ni jet vozem a čekat pěkně před stanicí. Není to proto, že by neměla prachy, ale kdybys viděl, jak škudlí, tak by sis myslel, že žije ze sociálního důchodu. Říkal jsem Maisii, aby ji tak často nezvala, ale ona vždycky udělá opak toho, oč ji žádám."

Ken si vzal cigaretu a Parker mu zapálil.

"Heleme se," poznamenal Parker a zdvihl obočí, "tak přece neposekals trávu."

Na trávník Ken úplně zapomněl.

"Ne. Bylo moc horko."

Parker zařadil rychlost a vyjel. "Vždyť jsem si to myslel, že máš rozum a nebudeš plýtvat čas sekáním trávy." Šťouchl Kena loktem pod žebra. "A jak ses bavil, záletníku?"

"Náramně jsem se bavil," řekl Ken a snažil se, aby to znělo na-prosto přirozeně. "Večer jsem zápasil s plevelem a šel jsem brzy spát."

Parker odpověděl hurónským smíchem. "To povídej své babičce. Měl bys vidět, jak dnes vypadáš. Jako vyblítej! Byls u té my holčičky?"

"U jaké holčičky?" ptal se Ken a nehnutě zíral předním oknem na pouliční ruch.

"Neblbni, Hollande, přede mnou si nemusíš hrát na schovávanou. Vždyť víš, že na mě je spolehnutí. Jak se ti líbila?"

"Nemám zdání, o čem vlastně mluvíš?"

"Hergot! Dal jsem ti přece její telefon. Copak jsi jí nevolal?"

"Vždyť ti říkám, že jsem byl včera doma a plel jsem zahradu."

Parker zdvihl obočí. "No dobrá, když na tom trváš. Ale mne neožulíš. A když už jsem tě k ní doporučil, měl bys přinejmenším přiznat, že je to ohromně fajn holka."

"Už bys s tím mohl přestat!" odsekl Ken. "Byl jsem včera doma. Nemůžeš to tím svým rezavým mozkiem pochopit a přestat už s těmi hloupými řečmi?"

"Vždyť jsem si z tebe jenom dělal legraci," chlácholil ho Parker, překvapen podrážděním v Kenově hlase. "Chtěl jsem ti prokázat malou službu! Když jsi takový trouba, žes toho nevyužil, tvoje chyba. Fay je senzační. Když mi Hemmingway dal její adresu, přímo mi zachránil život. Bylo to riziko z mé strany, to je pravda, ale nikdy jsem nelitoval."

"Tak už s tím dej pokoj," řekl Ken. "Cožpak nemáš nic jiného v hlavě?"

"O čem jiném by se tak člověk mohl bavit, to mi pověz?" chichotal se Parker. "Tak dobře, obrátíme list. Tak mi třeba povídej, co vezeš hezkýho v těch dvou balících?"

Ken tuhle otázku očekával a byl připraven.

"Jen nějaké šatstvo. Ann chtěla, abych to dal do čistírny."

"To bych rád věděl, proč si ženský vždycky vymýšlejí pochůzky, které pro ně musíme my, chlapi, vyběhávat? Maisie mi dala seznam věcí, co mám nakoupit; je dlouhý jako hůl. Budu muset požádat některé děvče od nás z kanceláře, aby mi to obstarala."

Minuli několik bloků, aniž Parker promluvil. Jeho rudý a odolý obličej byl zamyšleně soustředěný.

"Víš, co udělám? Asi se v polední přestávce zastavím u Fay. Pokud u nás bude tchyně, nebudu se tam moct ani jednou podívat. Jak bych se opozdil, začla by bába vrtat, až by nakonec Maisii proti mně

poštvala!"

Ken cítil mrazení v páteři.

"V polední přestávce? To už tak brzy přijímá návštěvy?"

"To vůbec není brzy," smál se Parker. "Jednou jsem ji dokonce navštívil ráno v osm."

Myšlenka, že by Parker vpochodoval do nešťastného bytu ve čtvrtém patře a rovnou do náruče policie, byla náhle mrazivě reálná.

"To jí nejdřív zatelefonuješ?"

"Jasně. Přece by tam někoho mohla mít. Ale polední přestávka bývá obvykle nejvhodnější dobou."

Ken už dýchal klidněji.

"Stejně si myslím, že takové návštěvy jsou ve dne dost riskantní."

"Vůbec ne. Je tam nablízku parkoviště a v ulici je plno stromů, že člověka nikdo nevidí," vysvětloval Parker vychloubačně. "Měl bys to jednou zkusit, jestli tam už nebyl, ty lháři jeden!"

"Dávej pozor, kam jedeš," odbyl ho Ken. "Málem jsme vrazili do toho vozu!"

II.

Bylo několik minut po půl jedenácté a první nápor zákazníků ustal. Parker zavřel okénko, mrkl na Kena a sdělil mu, že jde zavolat Fay.

"Hned jsem tady. Kdyby něco, tak to zatím vezmi za mě!"

Ken se za ním díval, jak prochází halou banky a vstupuje do telefonního automatu, který tam sloužil zákazníkům. Nebylo mu dobře, když Parker za sebou zavřel dveře budky. Čekal dlouhé minuty, než se dveře znovu otevřely.

Parker už neměl ve tváři svůj obvyklý vychytralý výraz. Byl bílý a krajně vzrušený. Spěchal přes halu, jako kdyby chtěl co nejdříve zmizet v úkrytu svého okénka.

Ken předstíral, že Parkerovo vzrušení nezpozoroval. Zapisoval do hlavní knihy hromádku šeků, ale práce mu šla mizerně, protože se mu plnicí pero třásl. Zeptal se s hranou lhostejností: "Smluvil sis návštěvu?"

"Kristepane!" vyhekl Parker a utíral si obličej kapesníkem. "V jejím bytě jsou policajti."

Ken ztuhl a upustil pero.

"Policie?"

"Jo. Asi nějaká prohlídka. Představ si, kdybych tam šel bez telefonování."

"Odkud víš, že to byla policie?" zeptal se Ken a hledal na zemi své pero.

"Ten chlap, co zvedl telefon, řekl, že je poručík Adams od městské policie. Chtěl vědět, kdo jsem."

"Tys mu to neřekl?"

"Jasně, že ne. Zavěsil jsem ještě dřív, než domluvil. Páni! Co to má znamenat? To je poprvé, co slyším, že policie dělá prohlídku v domě, kde jsou doroty. To taky mohli klidně přijít, když jsem byl u ní."

"Měl jsi štěstí, žeš nejdřív telefonoval."

"A jaké!" Parker si znovu utíral zpocený obličej. "Myslíš, že můžu zjistit, kdo volal?"

"Nač by to dělali?" namítl Ken a najednou si uvědomil, jak to ohrožuje i jeho. Když policie zjistí, odkud Parker volal, a přijdou do banky s popisem jeho osoby od Sweetinga, chytanou i jeho se zakrvaveným oblekem!

"Možná že jí někdo vyloupil byt, nebo ji přepad a okrad," uvažoval nervózně Parker. "Možná že jsou tam kvůli krádeži. Nebo ji někdo zavraždil?"

Ken cítil, jak mu po tváři stéká pot. Neodvážil se promluvit, aby ho hlas neprozradil.

"Tyhle holky jsou vystavený obrovskému nebezpečí," pokračoval

Parker. "Nikdy nevědí, koho berou na pokoj. Je docela možný, že ji někdo zamordoval."

Jejich rozhovor přerušil zákazník, který přinesl vklad, a hned po něm přišel další. Ken i Parker měli na několik minut plné ruce práce.

Ken stále myslel na oblek s krvavými skvrnami, který měl dole v šatně ve skřínce.

Čert aby vzal Parkera! Jestli policie vystopuje, odkud volal, a najednou se tady objeví... Úzkostlivě se podíval na hodinky. Ještě celou hodinu do polední přestávky. A možná že policie je už na cestě. Ale než si mohl promyslet, co dělat, začal náhlý proud zákazníků a následující půlhodinu měl tolik práce, že mu na přemýšlení nezbyval čas. Potom měl zase volno.

Najednou Parker ostře zasyčel: "Právě vešel chlap, který vypadá jako policajt."

Kenovi se propocená košile přilepila na záda. Rozhlédl se po hale. Za mramorovým sloupem haly stal vysoký hromotlucky muž v hnědém obleku a na hlavě měl hnědý klobouk se sklopenou krempou. Vypadal opravdu jako policista. Měl masitý obličej červený jako cihla a z jeho zelených malých očí zářila tichá houževnatost, která Kena polekala.

"Určitě je to policajt," šeptal Parker.

Ken neodpověděl. Díval se, jak hromotluk přechází halou přímo k okénku pokladny.

"Myslíš, že mě někdo viděl telefonovat?" mumlal Parker.

"Nevím. Ode dveří tam není vidět."

"Kdyby se mě zeptal, řeknu mu, že jsem volal manželku a že jsem se nedovolal."

"Možná že se na nic nebude ptát."

"To bych byl rád."

Dívali se na mohutnou postavu, která odcházela z pokladny a zastavila se u vrátného ve dveřích.

Vrátný pohlédl na věc, kterou mu muž v hnědém obleku ukázal, a najednou měl polekaný výraz. Chvilí spolu hovořili a pak se muž s rozložitou postavou zadíval přímo na Kena.

Ken cítil, jak ho zalévá horko. Násilím se nutil do práce a předstíral, že nerušeně pokračuje v psaní.

"Přichází k nám," zašeptal Parker.

Požizek v hnědém obleku přistoupil k pultu a tvrdýma očima si měřil Parkera, potom Kena a opět Parkera.

"Městská policie. Seržant Donovan," zavrčel výhrůžně. "Potřebuju zjistit chlapa, co telefonoval asi před půl hodinou tam z toho automatu. Kdo z vás ho viděl?"

Ken se díval do tvrdé, brunátné tváře. Donovan měl krátce přistřižený zrzavý knír. Jeho masitý krátký nos byl plný pih.

"Neviděl jsem nikoho," vykoktal Ken.

"Sám jsem před chvílí odtamtud telefonoval, seržante," řekl ochotně Parker. "Volal jsem svou ženu. Nehledáte snad mě?"

Donovan si znovu prohlédl Parkera.

"Když jste volal svou ženu, tak ne. Viděl jste někoho jiného odtamtud telefonovat?"

"Volala odtamtud jedna slečna a potom jeden starší pán," hbitě lhal Parker. "Ale to mohlo být před hodinou, nebo tak nějak. Měli jsme tady dost práce a neviděl jsem, že by před chvílí někdo volal."

"Neměli jste zase tolik práce, abyste nemohl volat svou ženu, že jo?" procedil Donovan a jeho malá očka se zavrtala do Parkera.

"Pro svou ženu si vždycky udělám čas," odpověděl Parker s hraným úsměvem.

Donovan vytáhl z kapsy zmuchlanou cigaretu, přilepil si ji na tenký krutý dolní ret a mosazným zapalovačem si zapálil.

"Viděl jste někoho telefonovat?" ptal se Kena.

"Vždyť jsem vám právě říkal, že jsem neviděl nikoho."

Zelené oči vrtaly a donutily Kena odvrátit zrak.

„Mohl jste si to taky rozmyslet.“

"Neviděl jsem nikoho."

Donovan se zhnuseně ušklíbl. "V tomhle městě nikdo nic nevidí. Nikdo taky nic neví." Nedůvěřivě si změřil oba úředníky a odešel napříč halou k vratnému.

"Těbůh!" vyhekl Parker. "Milej hošánek, že? Od toho bych nechtěl bejt vyslýchanej. Ty jo?"

"Raději ne," odpověděl Ken zajímavě.

"Ale na mne si nepřišel, co říkáš?"

"Nevím. Takové řeči jsou snad trochu předčasné," namítl Ken.

Oba teď pozorovali Donovana, který se na něco vyptával vratného a pak krátce přikývl a odešel.

"Musí to být něco vážného," poznamenal Parker věcně. "Jinak by neposílali seržanta okamžitě sem. Páni, to jsme ale měli štígro!"

III.

Hodiny na radnici právě odbíjely půl druhé, když Ken odcházel z obchodního domu Gaza na rohu Central street a Čtvrté avenue. V podpaží nesl dva hnědé balíky.

Kráčel rychle po Central street do banky. Jeho plán, jak se zbavit obleku a bot s krvavými skvrnami, se mu podařilo uskutečnit. Oblek teď visel vedle stovek dalších v oddělení pánské konfekce obchodního domu Gaza. Doufal, že i polobotky spolehlivě zůstanou v záplavě bot vystavených na regálech oddělení pánské obuvi.

Při uskutečnění svého plánu zažil otřesnou scénu. Prodavač mu podal světle šedý oblek, přesně stejný jako ten, který s krvavými skvrnami pověsil mezi ostatní, a pak se znenadání starostlivě zeptal: "Pane, nezapomněl jste ten hnědý balík, s kterým jste přišel?"

Ken zůstal kupodivu klidný a prohlásil, že žádný balík neměl. Prodavač si ho pochybovačně prohlédl, ale když mu Ken na další dotaz, zda se nemýlí, docela přesvědčivě přikývl, ztratil o balík zájem. Byl to však velmi nepříjemný okamžik.

Hlavně že se mu podařilo zbavit se obleku a bot, říkal si a cítil se bezpečněji.

Na druhé straně se však kvůli Parkerovu telefonování policie dostala až do banky a ten seržant s tvrdým výrazem v tváři si mě mohl podrobně prohlédnout. Vybaví si můj obličej a postavu, až jim svědci dají popis nočního hosta u Fay!? A možná že už jim o mně vyprávěli ...

V posledních novinách nebyla o Fay ani zmínka, a když se Ken vrátil za svůj pult, kde vystřídal Parkera, mohl na jeho naléhavé otázky odpovědět jenom záporně.

"Vůbec nic?" ptal se Parker. "A nemýlíš se?"

Ken mu podal noviny. "Nic. Podívej se sám."

"Snad to nebude tak zlý, jak jsem si myslel," utěšoval se Parker

a prohlížel si titulky. "Možná že jenom něco šlohla. To víš, tyhle holky se dostávají do všelijakých průšvihů. Ode dneška ji už nechci ani vidět."

Odpoledne se nekonečně vleklo. Ken soustavně pozoroval hlavní vchod banky, kde každou chvíli očekával obrovitou seržantovu postavu. Byl z toho neustálého strachu a napětí až chorobně unavený.

Konečně se vchod banky zavřel a Ken začínal s uzávěrkou. Vtom se k němu obrátil Parker: "Koukej, Hollande, kdyby se ten policajt zase na mě začal vyptávat, budeš mlčet, že jo?"

"No jasně," slíbil Ken a napadlo ho, co by asi Parker dělal, kdyby znal pravdu. "Nemusíš si dělat starosti."

"To jsem rád," řekl Parker a bylo vidět, jaké má obavy. "Když přijdou na to, že jsem jí telefonoval, mám na krku reportéry. Doveď se si představit, co by řekl starý Schwartz, kdyby se dověděl, že jsem se stýkal s tou holkou? Ten ctnostnej nabob by mě na hodinu vyhodil. A moje žena!? Nikdy by mi to neodpustila!"

"Uklidni se, ze mě nedostanou slovo," řekl Ken, ale sám byl velmi neklidný.

"Tohle bylo pro mne ponaučení, kamaráde," pokračoval Parker. "Tím to končí. Už se do žádných malérů nedostanu." Zamkl zásuvku na peníze. "Teď ale musím jít. Nejvyšší čas, abych vyzvedl tchyni. Škoda, že tě nemohu svézt."

"Nevadí. Už jenom zanesu tyhle šeky a jsem hotov. Měj se hezky," rozloučil se s ním Ken.

Dokončoval svou práci co nejpomaleji, aby Parker byl pryč, než přijde do zaměstnanecké šatny. Pak si tam nasadil klobouk, vzal ze své skříňky oba balíky a vyšel zadním vchodem.

Domů jel autobusem a na rohu si koupil večerník. Držel balíky v podpaží a očima zkoumal titulky novin.

Tady to bylo v posledních zprávách.

Tučný titulek hlásal:

VRAŽDA V HNÍZDEČKU LÁSKY | BÝVALÁ TANEČNICE ZAVRAŽDĚNA SEKÁČKEM NA LED | VRAH NEZNÁMÝ

Nedokázal se přinutit, aby přečetl víc. Složil noviny a pokračoval v cestě s tvář zalitou potem.

Právě když došel ke vratům svého domu, vynořila se za živým plotem jeho sousedka, paní Fieldingová, a zářivě se usmívala. Paní Fieldingová se vždycky vynořovala za živým plotem.

Ann se často pokoušela přesvědčit Kena, že paní Fieldingová je hodná osamocená paní. Ken však byl přesvědčen, že ta stará drbna věčně strká nos do soukromých záležitostí jiných a stále někoho špehuje.

"Vracíte se z města, pane Hollande?" ptala se a její malá očka zvědavě zkoumala oba balíky.

"Ano." Ken rychle otevřel vrata.

"Doufám, že si moc nedopřáváte, když máte manželku pryč," pokračovala a žertovně mu hrozila prstem. "Vždyť dobře vím, jak si můj milý mužíček dával, když jsem někdy musela odjet."

Silně pochybuji, že to skutečně víš, babo šeredná, myslel si Ken. Ten chudinka asi řádl jako tajfun, jen cos vytáhla paty.

"Chodíte teď pozdě domů," šibalsky se usmívala. "Nebyl jste to vy, koho jsem slyšela dnes po druhé v noci?"

Kenovo srdce poskočilo leknutím.

"Po druhé? Co vás to napadá. To jsem nebyl já. Už v jedenáct jsem byl v posteli."

Její zářivý úsměv ztuhl a do očí se jí vkradl pátravý výraz. "Dívala jsem se z okna, pane Hollande. Byl jste to určitě vy."

"Musela jste se mýlit," řekl Ken stručně. Když ho takhle přistihla, že lhal, musel v tom pokračovat. Ale teď mě omluvte. Musím napsat Ann."

Malá očka ho stále ještě nehnutě pozorovala. "Vyřídíte jí mnoho pozdravů."

"Děkuji." Ken se nuceně usmál a šel rychle k předním dveřím svého domku.

V tiché hale se na chvíli zastavil a snažil se uklidnit. Ale nedařilo se mu to. Začne-li policie vyslýchat jeho sousedku, jistě ho prozradí. Mohlo ho napadnout, že bude v noci vzhůru. Určitě musela vstát z postele, jen aby mohla špehovat.

Viděla teď také ty dva balíky. Vzpomene si na ně a řekne o nich policii, až ji budou vyslýchat?!

Cítil se zaskočen. Otevřel příruční bar a nalil si pořádnou skleničku whisky. Sedl si na gauč a dal si mohutný doušek. Pak si přečetl krátký odstavec v rubrice posledních zpráv.

Dnes v časných ranních hodinách byla svou služebnou nalezena bývalá tanečnice z nočního klubu Modrá růže, slečna Fay Carsonová, ležící nahá se smrtelnými bodnými ranami na posteli. Vražda byla patrně spáchána sekáčkem na led z lednice zavražděné.

Seržant Jack Donovan z oddělení vražd, který byl pověřen vyšetřováním případu, prohlásil, že už má několik důležitých stop a že lze očekávat brzké zatčení pachatele. Pátrá po vysokém, urostlém muži v světle šedém obleku a šedém klobouku se sklopenou krempou, kte-

rý se včera v noci se slečnou Carsonovou vrátil do bytu.

Ken položil noviny a zavřel oči.

Dlouho se přímo dusil pocitem paniky, který ho nutil nastartovat auto a ujíždět pryč, rychle pryč, než si pro něho přijdou.

Vysoký, urostlý muž v světle šedém obleku a šedém klobouku se sklopenou krempou.

Jakou to jen provedl pitomost, že koupil stejný oblek jako ten, který nechal na věšáku v obchodním domě. Koupil ho, protože by se Ann po něm sháněla, ale nyní si uvědomil, že se nikdy už neodváží vzít tenhle oblek na sebe.

Utřel si rukou zpocenou tvář.

Má se pokusit o útěk?

A kam půjdeš, troubo? říkal si. A jak daleko by ses asi dostal?

Máš jedinou možnost vyváznout, a to je vydržet pěkně na místě a nepanikařit. Jinou naději nemáš. Musíš vydržet! Kvůli Ann i kvůli sobě.

Vstal, vypil whisky a postavil sklenku na stůl. Pak rozbalil oba balíky a odnesl oblek a boty do ložnice. Uložil je do skříně.

Vrátil se do obývacího pokoje a nalil si další sklenku.

Bohudík, že Ann tady není a že si tyhle věci může vyřizovat sám. Ale za týden se asi vrátí a Ken si nedělal iluze, že do té doby bude po všem. Ledaže bude v tu dobu už sedět ve vězení.

Postavil sklenku a zapálil si cigaretu. Pohyb před vraty upoutal Jeho pozornost. Podíval se skrz okno.

Před domkem zastavilo auto. Dveře se otevřely a z vozidla vystupovala mužská postava.

Ken stál jako zasažen bleskem a těžce oddychoval.

Z vozu vystoupila další mohutná postava a oba muži přistoupili k jeho vratům.

Muž, který je otvíral, měl na sobě hnědý oblek a hnědý klobouk.

Ken ho okamžitě poznal.

Byl to seržant Donovan.

II. DÍL

Kapitola I.

I.

Pět minut po deváté, sedm hodin poté, co Ken Holland kradmo opustil dům číslo 25 v Lessingtonské třídě, zastavilo u tohoto domu policejní auto. Zaparkovalo za dvěma dalšími policejními vozy, které tady už nejméně čtvrt hodiny stály.

Policista před vchodem se postavil do pozoru, když viděl, jak z vozu vystupuje poručík Harry Adams z oddělení vražd a pomalu přichází ke schodům.

"Horní patro, pane poručíku," hlásil policista a salutoval. "Seržant Donovan je už nahoře."

"A kde by měl být - snad ne ve sklepe?" odsekl poručík a ani se na strážníka nepodíval.

V hale se zastavil a přečetl si vizitky na poštovních schránkách.

Chrchlivě si odfrkl.

"Štětkařna," řekl tiše. "První vražda za poslední dva roky a právě ve štětkařně."

Adams byl menší postavy, hubený. Husté, křídově bílé dlouhé vlasy se oslnivě odrážely od pozadí jeho černého klobouku. Obličej měl podlouhlý, s propadlými tvářemi a dlouhým orlím nosem. Když se rozhněval, což se stávalo často, vzplály jeho modrošedé oči, jako kdyby se v nich rozsvítila elektrická světla. Jinak se z nich nikdy nedalo vyčíst, o čem uvažuje. Bylo o něm všeobecně známo, že je pečlivý, tvrdý, bezohledný a zahořklý. Jeho podřízení ho nenáviděli stejně jako zločinci, kteří měli tu smůlu, že se mu dostali do cesty.

Byl však mimořádně schopným policejním úředníkem. Jeho mozek byl čtyřikrát bystřejší než Donovanův a Donovan to dobře vě-

děl. Hromotluk žil v permanentním strachu před Adamsem, protože věděl, že by ho klidně poslal zpátky šlapat dlažbu na obchůzkách, kdyby měl nejmenší záminku. Vliv měl totiž dost velký, aby to dokázal.

Adams stoupal pomalu do horního patra. V domě bylo naprosté ticho. Nikoho nepotkal. Bylo to, jako kdyby všichni nájemníci dobře

věděli, že je v domě, a ustrašeně se schovávali za zavřenými dveřmi.

Růžolíci policista Jackson stál na odpočívadle čtvrtého poschodí. Když Adams pomalu přicházel, mlčky mu zasalutoval; neodvážil se ho první oslovit.

Adams vešel do velkého, vzdušného obývacího pokoje, kde už byl v plné práci Fletcher, který měl na starosti otisky prstů.

Donovan slídl po bytě a jeho brunátná tvář se sevřenými rty byla přísně soustředěná.

Adams prošel bytem rovnou do ložnice, jako kdyby instinktivně věděl, že tady musí být mrtvola. Přistoupil k posteli a prohlížel si Fayino tělo. Několik minut z ní nespouštěl oči. Přitom vytáhl z kapsy cigaretu, zapálil si a vypouštěl soustředěně a beze slova kouř nosem.

Donovan stál ve dveřích a pozoroval ho.

"Lékař je na cestě?" zeptal se Adams, aniž otočil hlavu.

"Už jde, poručíku," přisvědčil Donovan.

Adams se předklonil a položil ruku na Fayinu paži.

"Odhadl bych, že je asi šest hodin po smrti."

"Ten sekáček na led, poručíku ..."

Adams se podíval na sekáček, který ležel na podlaze, a pak se otočil k Donovanovi.

"Co je s ním?"

Hromotluk se zarděl. "Řekl bych, že to je vražedná zbraň," pronesl a hned si byl vědom toho, že by bylo lepší, kdyby mlčel.

Adams zdvihl tenké bílé obočí: "Tak vás napadlo, že tím ji zavraždili. To je geniální. Myslel jsem, že si s tím v posteli čistila nehty. Vy ale máte postřeh! Nechcete mi ještě něco poradit?"

Odvrátil se a procházel po pokoji. Donovan ho nenávistně sledoval.

"Co jste zjistil o ní?" vyštěkl Adams.

"Provozovala prostituci jenom rok," oznamoval Donovan. "Působila předtím jako tanečnice u Modré růže. Nebyla nikdy trestaná a nebyla to pouliční holka."

Adams se otočil.

"Pojďte dovnitř a zavřete dveře!"

Donovan poslechl. Ze zkušenosti věděl, že Adamsovo tiché soustředění přinese něco nepříjemného, a v duchu se už na to připravoval.

"Tisk ještě nic neví, že?" zeptal se Adams. Posadil se na okraj postele a trochu posunul Fayinu nohu, aby měl víc místa. Těsná blízkost mrtvé mu vůbec nevadila.

"Neví, poručíku."

Donovan měl z tisku hrůzu. V minulosti mu zejména místní noviny věnovaly dost často svou kritickou pozornost. Stále se doza-

dovaly účinnějších zásahů policie, a pro své kritické šlehy si vždycky vybraly jeho.

"Bude třeba informovat noviny, ale až odpoledne. Oznamte jim to včas, aby to měly do posledních zpráv," poroučel Adams. "Budete pak mít celý dnešní den a většinu dnešní noci, abyste jim ráno mohl sdělit další zprávy pro ranní vydání. Je to první vražda za dlouhou dobu. Noviny po ní půjdou jako čerti. Herald už několik měsíců řeže do městské správy. Tenhle případ je klacek, kterým nás budou mlátit, když vraha hned nenajdeme." Hubenou rukou poplácal Fayino koleno. "Dokud žila, neštěkl po ní ani pes. Ale jako mrtvola se stává velmi důležitou osobou. - Donovane, nemáte zdání, co se teď odehrává za kulisami, a ani to nemusíte vědět. Ale tahle

vražda by mohla působit jako puma. Hodně lidí v městské správě by mohlo ztratit svá pěkná místa. Mohla by to být jiskra, která přivodí explozi. Lindsay Buřt má podporu tisku. Voliči si ho nemohou vynachválit. A Lindsay Buřt už dlouho pase po našich šéfech. A kdybyste to náhodou nevěděl, tak zejména vrchního policejního komisaře nenávidí. Burt má už teď dost zbraní ve svém arsenálu, ale tahle vražda by mohla být jeho trumfem. Už vidím, jak noviny píšou: Vrchní policejní komisař nesčetněkrát prohlásil, že prostituce je v tomhle městě neznámým pojmem. Zřejmě neví, že sto metrů od Městské radnice, v Lessingtonské třídě, je činžovní dům, kde bydlí samé doroty. Ví pan komisař, že se tam stala vražda? To bude pěkné čtení, že ano?"

Udusil cigaretu v popelníku na nočním stolku a zadíval se na Donovanovu. "Tohle všechno vám vykládám, abyste se neoddával představám, že jde o nevýznamný případ. To by byl velký omyl. Bude na titulních stránkách, dokud nebude vyřešen, a vy, Donovane, ho vyřešíte. Poskytneme vám veškerou pomoc. Můžete počítat s mou radou, bude-li vám k něčemu, ale práce na případu a sláva za vyřešení - nebo odpovědnost za neúspěch - bude vaše. Je to jasné?"

"Ano, poručíku."

Tak už je to tady, myslel si Donovan. Tenhle malej hajzlík šel po mně od prvního dne, kdy převzal svou funkci. Moc dobře ví, že tohle je zapeklíj případ - vždyť tu holku mohl oddělat kdejaký chlap v tomhle městě. Takhle se mě chce zbavit. Mám smůlu. Voddělají kurvičku a najednou jsem uprostřed politický rvačky.

"Nebude to lehké," pokračoval Adams. "Chlap, který ji zavraždil, může být taky cvok." Odmlčel se a přehoupl jednu tenkou nohu přes druhou. Prsty obou rukou pak sevřel nad kolenem a opřel se dozadu. "Jestlipak se taky někdy modlíte, Donovane?"

Statný Donovan zrudl a zíral na Adamse. Když však viděl, že poručík mluví vážně, zamumlal: "Ale jo, někdy jo."

"Tak si nechte poradit a modlete se úpěnlivě, aby vrah nebyl cvok."

Protože bláznovi by se mohlo zalíbit, co udělal s touhle holkou, a zkusil by si to zopáknout. Možná že už leze do další štetkárny a za chvíli poskytne novinám další zbraně proti nám. Tohle totiž není jediná štetkárna v našem městě. Tak jděte na věc, Donovane, a lízněte ho ještě dřív, než se mu podaří další vraždy."

Někdo zaklepal na dveře a Donovan je otevřel.

Jackson hlásil: "Je tady doktor."

Adams vstal: "Pojďte dál, doktore," pozval ho a ukázal na postel.

"Je celá vaše a jste tady vítán."

Doktor Summerfeld přistoupil k posteli. Byl to mohutný, tlustý, brunátný muž s velkou pleší, z něhož vyzařoval klid a mír.

"Hmm, pěkně čistá práce, to se musí říct."

Adams neměl zájem o doktorovy postřehy. Odešel do vedlejší místnosti, kde pracovali policejní fotografové. "Přikazy vám bude dávat seržant Donovan," řekl. "Je pověřen vyšetřováním."

Donovan viděl, jak si fotograf a jeho pomocník vyměňovali polekané pohledy. Pochopili, říkal si hořce. První vražda za dva roky, ale vyfasoval jsem ji já. Nejsou to žádní lemouni. Dobře vědí, že kdyby šlo o jednodušejší případ, tak bych ho nedostal. Ale třeba se mi poprvé v životě něco poštěstí. Rád bych viděl, jak by se tenhle malej šmejd tvářil, kdybych tu vraždu vyřešil.

"Jak začnete, seržante?" zeptal se ho Adams.

"Chci vědět, s kým byla včera v noci." Donovan pomalu a pečlivě vážil každé slovo. "Nebyla to pouliční holka, takže zákazníci ji buďto znali, nebo k ní byli doporučení. Je to jiná kategorie mužských než obyčejní frajírci. Podle toho, co mi pověděla uklízečka, šla tahle holka spíš po mužských středního věku z vyšších příjmových skupin. Možná že někoho chtěla vydírat a ten ji zabil, aby nemluvila."

Viděl, jak si ho fotograf a jeho pomocník prohlížejí s otevřenými ústy.

Jen si čumte, vy blbouni, myslel si Donovan. Snad jste si nemysleli, že nemám žádnou představivost.

"Zatímco si doktor prohlíží mrtvolu, promluvím si s obyvatelkami ostatních bytů. Věřím, že některá z nich toho chlápka viděla, pokračoval.

"Máte krásnou víru, seržante," posmíval se Adams. "Tyhle štetky nemají žádný vyšší životní cíl než poskytovat informace policajtům."

Fotograf se zachichotal.

"Byla zavražděna jedna z nich," namítl Donovan. "Proto budou snad ochotné povědět mi pravdu."

Adams zdvihl obočí. Prohlížel si Donovana se zamyšleným výrazem. "Stal se z vás psycholog, seržante," poznamenal.

Donovan se obrátil na fotografa, který rychle potlačil úsměv. "V ložnici je sekáček na led. Prohlédněte to, jestli tam nenajdete otisky prstů! Chtěl bych vidět trochu větší aktivitu a méně očumování."

Fotograf se napřímil. "Ano, seržante."

Donovan odešel z bytu.

Adams se za ním podíval a pak se vrátil do ložnice, aby si pohovořil s doktorem Summerfeldem.

II.

Raphael Sweeting uslyšel naléhavé zvonění a rychle si utřel zpcenou tvář rukávem županu.

Viděl přijíždět policejní vozy a dobře věděl, že dříve či později zazvoní u jeho dveří.

Co se přihodilo? říkal si. Něco v tom bytě nad ním. Slyšel dobře zvuk těžkých kroků odtamtud. Domyslel si, že nájemnice nad ním byla zavražděna. Samotná představa vraždy mu naháněla hrůzu. A to se muselo stát právě teď, když se začínal usazovat, když už začínal mít jistotu, že se mu podařilo ztratit se z dohledu.

Zvonek tvrdošjně drnčel dál a Sweeting se spěšně rozhlížel po zaprášeném a chudobně zařízeném pokoji. Všechny stopy po jeho noční činnosti už byly schované. Byl to fofr rychle všechno uklidit, ale halasný příjezd policejních aut ho včas varoval před touhle návštěvou.

Velká skříň s přihrádkami byla nacpaná obrovským množstvím papírů, obálek, telefonních seznamů a adresářů, kterých užíval při své činnosti. Zamkl ji a klíč vytáhl ze zámku. Snad se neodvážil otevřít skříň bez povolení k prohlídce bytu. Nemohli by ho sice z ničeho usvědčit, i kdyby ji vypáčili, ale věděli by, že se zase dal "do práce".

Lexíček, pekingský palácový pinč, ležel schoulený v křesle a nehybně zíral na dveře do bytu. Těžce dýchal a vystrašenýma očima pozoroval svého pána, jako by věděl, že nepřítel stojí za dveřmi. Sweeting pohládl psa po hlavě, ale pinč vycítil jeho neklid a ještě více se schoulil.

Sweeting přešel pokojem, sebral všechny síly a otevřel dveře.

Mohutná postava za dveřmi ho potěšila. Byl rád, že nepřišel poručík Adams. S tímhle mužem se ještě nesetkal.

"Přál jste si něco?" ptal se návštěvníka a pokoušel se o úsměv. Podařil se mu však jen škrobený úšklebek.

"Jsem policejní úředník," představil se Donovan. Marně si lámal hlavu, kde už toho malého tloušťka viděl. Jeho pomalu pracující mozek probíral události z minulosti, ale nepodařilo se mu vybavit si souvislost s touhle povědomou tváří. "Kdo jste?"

"Jmenuji se Sweeting." Malý tloušťka se opíral o přivřené dveře, takže Donovan neviděl do bytu. "Stalo se něco?"

"V bytě nad vámi byla zavražděna žena," vysvětloval Donovan. "Viděl jste v noci někoho jít k ní?"

Sweeting vrtěl hlavou.

"Obávám se, že ne. Šel jsem brzy spát. A vůbec, jsem spíš samo-

tář, nezajímám se o to, co se děje v domě."

Donovan měl neodbytný pocit, že mu tloušťk neřká pravdu.

"Slyšel jste něco podezřelého?"

"Jsem velmi tvrdý spáč," odpověděl Sweeting. Bylo mu jasné, že tenhle mohutný chlap s krutým výrazem není příliš nebezpečný. Ne poznal ho totiž. Poručík Adams by byl horší, ten by mě poznal okamžitě. Sweeting byl proto přívětivý: "Je mi hrozně líto, že vám nemohu pomoci. Ani jsem tu mladou paní neznal. Vidál jsem ji jen, když jsme se potkali na schodech. Zavražděná, říkáte? Ale to je hrozné!"

Donovan se mu upřeně podíval do očí. "Tak vy jste nikoho neviděl a nic neslyšel?"

"Přesně tak. Nemáte-li nic jiného, snad byste mě teď mohl omluvit; vytáhl jste mě totiž z postele." Sweeting pomalu zavíral dveře a přitom se na Donovana usmíval.

Donovana nenapadlo, na co by se ještě mohl zeptat. Bylo mu jasné, že ztratil iniciativu, jak se mu ostatně velmi často stávalo. Krátce kývl hlavou a ustoupil ode dveří.

S poníženým, mírným úsměvem zavřel Sweeting dveře docela a Donovan uslyšel, jak otočil klíčem v zámku.

Odsunul si klobouk do zátylku, mnul si bradu a pomalu přecházel ke schodům. Kde jen jsem toho šmejda už viděl? Jestlipak už byl trestaný? Nebo že bych ho znal od vidění z ulice? Adams by to určitě věděl, o tom nepochybuju, Adams má mimořádnou paměť na tváře. Donovan nasupeně pokrčil rameny a sestoupil do druhého patra.

O půl hodiny později byl v přízemí. Proplýtvaná půlhodina, říkal si. Nedozevřel se vůbec nic. Začal propadat panice. Vrátit se do čtvrtého poschodí a před tím fotografem a jeho pomocníkem hlásit Adamsovi, že jsem nezjistil vůbec nic - to byla nepřijemná představa. Energicky stiskl zvonek vedle žlutě natřených dveří.

Otevřela mu May Christieová. I ona věděla o příchodu policie a čekala její návštěvu. Na kuráž si proto dala pořádnou sklenku ginu; Donovan to poznal, jakmile otevřela ústa.

"Jsem policejní úředník," představil se. "Chci s vámi mluvit." Postoupil o krok a tlačil ji před sebou do obývacího pokoje.

"Sem dovnitř nemůžete," bránila se. "Co by si lidi o mně mysleli?"

"Kuš a sedni si!" zavrčel Donovan.

May hořela zvědavostí, proč se najednou objevila policie, a proto poslechla. Nebylo to proto, že by jí Donovan nahnal strach. Sáhla po cigaretě. Pozdvihla vyholené obočí a řekla: "Co vás žere?"

"Znáte Fay Carsonovou?"

Mayina tvář se vyjasnila. "Má nějaké maléry?" ptala se radostně.

"Byla zavražděna."

Pozoroval s uspokojením, jak se výraz její tváře měnil, a že se v jejích očích objevil strach.

"Zavražděná? A kdo to udělal?"

"Byla zavražděna včera v noci sekáčkem na led. Ještě nevíme, kdo to udělal. Pracovala včera v noci?"

"Nemám zdání. Byla jsem venku."

Donovan pomalu a nasupeně nabral dech. "Tak vy jste taky nic neviděla a neslyšela, jako ty ostatní, co?"

"Cožpak za to můžu?" bránila se May. "Zavražděná! Páni inženýři! Neměla jsem ji nikdy ráda, ale tohle bych zas nikomu nepřála, to ne." Vstala a přešla k židli u okna, kde stála láhev s ginem "Promiňte, ale mám dnes nervy v kýblu." Nalila si plnou sklenici. "Dáte si taky?"

"Ne. Tak vy jste ji včera neviděla?"

May zavrtěla hlavou, hodila do sebe sklenku ginu, poplácala si hrud' a rozkošnický zakašlala.

"To bodlo! Ne, neviděla jsem ji."

Donovan si zapálil cigaretu.

"Vrah se může vrátit," řekl a upřeně se na May zadíval. "Možná

ře půjde právě k vám. Tak když něco víte, radši to vyklopte."

"Ale já nic nevím."

"Nikoho jste neviděla? Muselo to být kolem jedné až druhé hodiny."

May se zadívala do stropu. Alkohol se jí příjemně rozléval v žilách.

"Vrátila jsem se domů kolem druhé. V hale jsem potkala mužského, ale ten mohl přijít z kteréhokoli bytu."

Donovan si poposedl dopředu. "S tím si nelamte hlavu, odkud šel. Jak vypadal?"

"Zřejmě spěchal. Skoro mě povalil, jak si to hasil. Byl to vysoký, tmavý hezoun. Myslela jsem si, že by možná přišel ještě na skleničku," zadívala se potouchle na Donovana. "Však rozumíte, jak to chodí..."

"To sem nepleťte," přerušil ji Donovan. "Co měl na sobě?"

"Světlejší šedivý oblek a šedivý klobouk."

"Poznala byste ho?"

"Snad jo, ale na vraha nevypadal."

"Žádný vrah na to nevypadá. Jak byl starej?"

"Asi třicet."

Donovan se zamračil. Vzpomněl si, že mu posluhovačka řekla, že se Fay specializovala na starší ročníky.

"Víc mi o něm nepovíte?"

"No, pozvala jsem ho na skleničku, ale řekl, že spěchá. Odstrčil mě a pádl na ulici."

"Zdalo se vám, že je vzrušený?"

"Nic jsem nepozorovala."

"Měl venku stát vůz?"

May zavrtěla hlavou. "Tady nikdy nestojej před domem. Když přijdou vozem, nechávají ho dole na parkovišti."

Donovan vstal.

"Dobrá. Mějte oči otevřené, a kdybyste toho chlapa někde zahlédla, hned nám zavolejte na stanici. Jasně?"

Bylo několik minut po desáté, když se Donovan vracel do obývacího pokoje Fay Carsonové.

Doktor Summerfeld už odešel. Adams seděl v křesle s cigaretou mezi úzkými rty a oči měl zavřené.

Strážníci Fletcher a Holtby ještě prohledávali ložnici.

"Tak co jste objevil?" zeptal se Adams a otevřel oči.

Donovan jen s námahou potlačil vzrušení. "Mám popis muže, který mohl být pachatelem. Viděli ho okolo druhé hodiny, když opouštěl dům a měl dost naspěch."

Adams prohodil: "Naspěch má asi většina chlapů, když opouští tenhle hampejz."

"Prověřil jsem to. Ani u jedné z holek v domě nebyl včera host, na kterýho by seděl jeho popis. Z toho vyplývá, že byl u Carsonové. Řekl doktor, kdy asi zemřela?"

"Kolem půl druhé."

"Mohl to být tedy on."

"Ne tak docela. Mohl sem přijít, objevit její mrtvolu a koukat, aby byl pryč."

Tlumené bzuzení přimělo oba, aby překvapeně vzhledli. Zvuk vycházel z telefonního přístroje. Donovan se naklonil nad telefon.

"Podívejte, někdo utlumil zvonek."

Adams zvedl sluchátko. Donovan ho pozoroval. Adams se zamračil a pak řekl. "Tady je poručík Adams z městské policie. S kým mluvím?"

Donovan uslyšel cvaknutí a Adams s pokrčením ramen položil sluchátko. "Někdo z jejich kavalírů. Ale utekl od telefonu."

Donovan popadl sluchátko, zavolal centrálu a naléhavě žádal:

"Tady je policie. Zjistěte mi, odkud byl tenhle hovor, ale hodte sebou!"

Adams si ho prohlížel s nesouhlasem.

"Co je tohle za vtip? Snad si nemyslíte, že jí vrah telefonuje?"

"Chci vědět, kdo volal," řekl Donovan umíněně.

Přerušilo je zvonění telefonu. Centrálá oznamovala, že hovor byl veden z telefonního automatu v Eastern National Bank.

"Děkuju, slečno," řekl Donovan a položil sluchátko. Prohlížel si aparát. "Byla to ona, kdo ztlumil zvonek, nebo to byl vrah?" mumlal.

Adams zavolal Fletchera. Zeptal se ho: "Zkoumal jste otisky na telefonu?"

"Ano. Nejsou tam žádné."

"Cožpak jste neviděl, že zvonek je utlumený?"

"Viděl. Ale nepovažoval jsem to za důležité."

"To jsem si mohl myslet," řekl Adams zhnuseně. "Vůbec žádné otisky tam nejsou?"

Fletcher vrtěl hlavou.

"Vypadá to, že to udělal vrah," řekl Donovan. "Ona by přece ne-
utírala své otisky prstů."

Adams poručil Fletcherovi: "Vyšetřte, jestli někdo v noci slyšel zvonit telefon."

"Jdu do té banky," rozhodl se Donovan. "Musím si zjistit, jestli někdo neviděl toho chlapa, co telefonoval."

"A k čemu to bude dobrý?"

"Tahle holka nepracovala na chodníku. Měla své pravidelné hos-
ty. Chtěl bych si promluvit s těmi pány a mělo by jich být co nejvíc.
Jeden z nich možná bude ten v šedivém obleku."

Adams pokrčil rameny. "Dobrá. Není to tak docela marné."

Donovan spěchal. Běžel ze schodů a hlavou mu táhlo, že tohle
je konečně jeho velká příležitost. Nic jiného si nepřál. Při trošce
štěstí se mu podaří případ rozluštit a potom si Adamse podá.

III.

Policejní komisař Paul Howard seděl za svým mohutným maha-
gonovým psacím stolem a v silných bílých zubech drtil dout-
ník. Na jeho tvrdém ošlehaném obličejí bylo vidět, že má starostí.

Howardovi bylo jedenapadesát. Byl to ctižádostivý člověk, který
se úporně šplhal po politickém žebříčku, pevně odhodlán dotáh-
nout to na soudce a později na senátora. Politici ho měli rádi, po-
něvadž byl vždycky ochoten udělat to, co se na něm žádalo. Ovšem
podmínkou bylo, aby tím něco získal. Jeho pozice mu umožňovala
prokazovat různé důležité služby svým přátelům a ve své funkci si
už nashromáždil pěkný majetek. Pomohly mu k tomu finanční tipy, které
mu poskytli přátelé za to, že pozornost policejní mašinérie neza-
měřoval na korupci, již byla politická správa prolezlá.

Ve velkém křesle blízko okna seděl s nataženými nohama kapitán
policie Joe Motley. Doutník držel v masitých prstech a jeho ochab-
lý, rudými žilkami prokvetlý obličej byl naprosto bezvýrazný.

Motley byl Howardův švagr, a to byl také jediný důvod, proč se
v policii udržel a iště k tomu v hodnosti kapitána.

Když se Howard dostal do funkce komisaře, Motley si okamžitě
uvědomil, že mu hrozí ztráta místa. Motleymu byly totiž policejní
problémy lhostejné. Zajímal se jen o koníčky a dostihy, ale pozice
v policii mu přinášela četné výhody, a neměl proto v úmyslu nechat
se odtud vystrnadit. Vyznal se výborně v lidských povahách, a tak
zanedlouho objevil Howardovu slabost pro pěkná mladá děvčata.

Gloria, Motleyova mladší sestřička, byla nejen mladá, ale také
neobyčejně krásná. Nedalo mu mnoho práce přimět ji, aby svá
kouzla před Howardem náležitě rozvinula.

Za měsíc se s ní Howard oženil. Pozdě si uvědomil, že policejní
kapitán, kterého se vlastně chtěl zbavit, se nyní stal jeho švagrem.

Od té doby byl Motley nedotknutelný. Howard totiž záhy zjistil,
že jakýkoli tlak vyvíjený na švagřičku Motleye má za následek,
že dveře do manželčiny ložnice jsou zamčené. Dokud si Motleye

nevšímal, zhostovala se Glorie svých manželských povinností bez reptání. Byl šíleně zamilovaný do své půvabné holčičky; proto šel cestou nejmenšího odporu a přijal toto pravidlo hry.

Adams, který usedl proti komisaři, tohle všechno věděl. Dobře taky věděl, že Motley je naprosto neschopný policejní důstojník. Byl přesvědčený, že by sám postoupil na jeho místo, kdyby Motley ztroskotal. Dlouhé měsíce proto trpělivě čekal na vhodnou příležitost, jak se zbavit Motleye a Donovanu. Ovšem k tomu, aby vyrazili Motleye z jeho funkce, by bylo třeba velkého politického otřesu. Teď naslouchal Howardovu povídání a uvažoval, jak využít smrti Fay Carsonové, aby k takovému skandálu došlo.

"Žádám, abyste tenhle případ rozluštili co nejrychleji!" říkal Howard tiše, ale zuřivě. Podíval se na Motleye. "Vrhni na to všechny své lidi! Musíme čapnout toho vraha! Plný dům prostitutek! A tys mi ručil za to, že v celém městě není jediný pajzl!"

Motley se usmíval a obnažil žluté kuřácké zuby.

"Vždycky existují domy lásky. My je zavíráme a voni se zase vytvořej jinde."

"A proč jsi nezavřel tenhle?" vztekal se Howard.

Motley se zatvářil udiveně: "Víš přece, proč jsem ho nezavřel, ne? Vždyť patří O'Brienovi."

Howard zrudl a pak zbledl. Rychle se podíval na Adamse, ale ten nezúčastněně pozoroval své krásně naleštěné boty. Howard se uklidnil. Buď Adams neslyšel Motleyovu poznámku, nebo mu jméno O'Brien nic neříkalo.

Mýlil se. Adams věděl, že O'Brien představuje kapitál za stranickou mašinerií, a proto vlastně je pánem tohoto aparátu. Pociťoval zvláštní vzrušení. To by mohlo být ono. Tak podívejme, O'Brienovi patří Lessingtonská 25. Tohle byl skandál, po kterém měsíce pátral. Kdyby se podařilo dostat Motleye do takové situace, aby musel shodit O'Briena, nastane výbuch, na který tak trpělivě čekal.

Jenom několik málo vysoce postavených osob v městské správě vědělo, že za stranou stojí O'Brien. Adams o tom neměl mít ani potuchy. Ovšem bylo velmi málo, co se mu o straně ještě nepodařilo vypátrat.

Howard neměl ani tušení, že O'Brien vlastní dům v Lessingtonské 25 i s inventářem. Dost se polekal, když mu to Motley řekl. Kdyby se něco dostalo do novin, mohlo by to mít vážné následky

pro celou městskou správu. Proč ten tlustý, ukecaný blbec o tom žvaní před Adamsem? Znovu se zkoumavě podíval na poručíka. Ne, nevěděl nic o O'Brienovi. Vůbec si té poznámky nevšímal. Adams je dobrý policejní úředník, ale nic víc. Má zájem jen o svou práci a o politiku se nestará.

Bylo nanejvýš nutné, aby se tato vražda objasnila co nejrychleji a aby byl pachatel zajištěn.

"Jak daleko jste se dostali ve vyšetřování?" zeptal se Motleye. Motley ukázal nezúčastněně rukou na Adamse.

"Adams to má v práci. Víš, Paule, nějak moc se tím mordem vzrušuješ. Zítra po něm ani pes neštěkne."

"Sám štěkneš, až uvidíš ranní noviny," odsekl Howard. "Máte nějaké stopy?" zeptal se Adamse.

"Máme popis muže, který mohl být pachatelem. Donovan věc vyšetřuje."

"Donovan? Vy byste ji měl vyšetřovat," zavrčel Howard. "Donovan! ..." Zarazil se, zamračeně se zahleděl do svého stolu a pak pokrčil rameny.

Donovan byl totiž Motleyův zvláštní miláček. Howard se už s Motleyem několikrát kvůli Donovanovi pohádal a Adams to dobře věděl. Věděl také, že Gloria musela zasáhnout, aby zachránila Donovanu před návratem k hlídkové službě. Howard se teď bez vážného důvodu nepustil do sporu kvůli Donovanovi.

"Donovan je dobrý chlap," řekl Motley a poplácal si objemné

břicho. Bylo mu sice jen osmatřicet, ale nedostatek pohybu, nadměrné pití a láska k jídlu poznamenaly jeho postavu, takže vypadal daleko starší. "U nás dojde k vraždě málokdy a tohle by mohla být Donovanova velká příležitost. Chtěl bych, aby mohl dokázat, co umí. Noviny mu už celé měsíce nedají pokoj. Je na čase, aby se mohl blejsknout."

"Náš sbor se neskládá jenom z jednoho muže," odporoval Howard a jen s námahou potlačil zlost. "Chci, aby na případu pracoval každý člen našeho oddílu. Musíme chytit vraha, Joe!"

"Jasně, jasně," souhlasil Motley bez velkého zájmu. Pomalu povstal. "Tak já poběžím. Jdu večer do klubu a musím ještě k holiči, aby mě ostříhal. Gloria řekla, že si přijde zatancovat. Přijdeš taky?" "Jde nám tady o vraždu, Joe."

Motley na něho zíral. "A má být? Znamená to snad, že si my dva nemůžeme jít zatancovat? Nač vlastně máme Adamse? Však on se o všechno postará."

"Ty si běž, mám ještě spoustu práce."

"Gloria se bude zlobit. Spoléhá na tebe."

Howard chtěl něco říci, ale pak se zarazil. Aby zakryl své rozpaky, udusil v popelníku svůj jen do půlky vykouřený doutník.

"Záleží to samozřejmě na tobě, pokračoval Motley.

"Uvidíme, jak se věci vyvinou. Možná že se tam později zastavím."

"Jak chceš." Motley se tvářil lhostejně. "Ale nemá cenu nechat tam Glorii samotnou, aby se všichni ti mladí cucáci o ni prali. Vždyť víš, jaké to je, když je sama na taneční zábavě. Nespolěhej, že ti ji uhlídám, mám plné ruce práce s tou svou."

Adams, který je pozorně sledoval, viděl, jak se Howard zatvářil, a věděl, že ho Motley zasáhl na citlivém místě.

Takový blbec, pomyslel si Adams. Takhle se nechat osedlat od ženské! Je celý vyjevený strachem, že mu ji nějaký mladík omaká, když bude bez jeho dozoru. Než být takovým otrokem mladé káči, to bych raději skočil z okna.

Když Motley odešel, věnoval Howard svou pozornost Adamsovi. Začínal si uvědomovat, že Adams toho slyšel víc, než bylo zdrávo, a zlostně si ho měřil.

Ale poručík vypadal, jako by spal nebo byl duchem někde úplně jinde. Jeho naprostý nezájem o záležitosti Howarda poněkud uklidnil.

"A co vy děláte v záležitosti té vraždy, Adamsi?"

Adams sebou uctivě trhl, zamrkal na komisaře a nasadil služební výraz.

"Zvolil jsem běžný postup, pane. Máte mou zprávu na stole. Stopy prozatím nejsou žádné. Máme popis muže, který byl pravděpodobně v jejím bytě, když byla zavražděna. Donovan prověřuje tuhleto variantu. Vražda prostitutky je vždycky tvrdý oříšek. Nezdá se, že vrah měl motiv. Z bytu nic nechybí."

"Co myslíte, podaří se to rozlušit rychle?" Howard se předklonil nad svůj obrovský stůl a dychtivě čekal na Adamsovu odpověď.

"Nepočítal bych s tím, pane," vysvětloval Adams. "Možná že to udělal blázen. Když nebude svůj čin opakovat, brzo ho nechytíme. Nebo možná ta dáma někoho vydírala a on ji zavraždil, aby ji umlčel. Pečlivě jsme prohledali její byt. Nebylo tam nic, co by nasvědčovalo, že sbírá materiál na vydírání zákazníků. Ale mohla to ukládat do nějakého sejfu."

"Myslíte, že to byl blázen?"

Adams zavrtěl hlavou: "Pochybuju. Blázen je obvykle uškrtí a pak rozpáře. Tuhle probodli. Doktor si myslí, že toho chlapa musela znát, protože bodná rána byla vedena zepředu. Musela ho vidět a přece nevykřikla. Aspoň ji nikdo neslyšel vykřiknout."

Howard si vzal další doutník, ukousl špičku a popuzeně ji vyplivl do koše na odpadky.

„Musíme vraha dopadnout brzy. Donovan není špatný, kde vy-

stačí s běžnou rutinou, ale rychlá práce není právě jeho silnou

stránkou. Spoléhám na vás, Adamsi, že případ rozluštíte. Vyšetřujte si to podle svého a na vlastní pěst. Nemusíte brát ohledy na to, co dělá Motley a Donovan. Jděte za vrahem a lízněte ho. Tady může brzy dojít k nemalým změnám, a když se vám podaří rozluštit tenhle případ, mohlo by se vám to pořádně vyplatit."

Oba si vyměnili významné pohledy.

Adamsova úzká přísná tvář zůstala bez výrazu, ale uvnitř pociťoval slast vítěze.

"Kapitán to pozná, pane," řekl. "Mohl by mě vyřadit."

"Řeknu mu, že plníte úkol, který jsem vám dal," slíbil Howard.

"Máte můj osobní příkaz, abyste vypracoval zprávu o situaci tohoto města, pokud jde o prostituci, hazardní hry a ostatní kšeftování s neřestí. Stejně takovou zprávu budu potřebovat. Pověřte někoho, aby vám voběhl fakta, a sám se soustředíte na tu vraždu. Dám vám průklepy všech hlášení, která mi podá Donovan. A teď se už dejte do práce, chci vidět výsledky!"

"Uvidíte je, pane," slíbil Adams a opustil místnost.

Howard zůstal chvíli sedět a civěl před sebe. Pak vstal, napůl otevřel dveře a oznámil své sekretářce: „Jdu na radnici. Vráťím se asi za hodinu.“

Zavřel dveře, nasadil si klobouk, přešel místností ke dveřím soukromého schodiště a rychlým krokem vyšel na ulici.

Kapitola II.

I.

Sean O'Brien už přes tři roky tajně ovládal městskou správu. Převzal vedení v době, kdy strana prožívala letargii.

V čele strany oficiálně byl Ed Fabian, tlustý, žovíalní a neiniiciativní politik. Když se objevil O'Brien se svými milióny, okamžitě přijal jeho nabídku, že straně pomůže finančně. Vůbec ho nezajímalo, odkud ty peníze pocházejí a co za ně bude muset poskytnout. Sice už to, že O'Brien trval na naprosté anonymitě, mělo vzbudit podezření, ale Fabian potřeboval peníze, aby jeho strana nezašla na úbytě, a zvědavost si prostě nemohl dovolit.

Fabian teď viděl, že se změnil v pouhou figurku, ale stáří na něm zanechalo své stopy. Už nebyl tak bojovný jako prý kdysi. Pokud mu ponechali zásluhy a slávu prvního muže ve straně, přijímal ochotně rozkazy od O'Briena.

Byl by se určitě poděsil, kdyby věděl, že O'Brien vydělal své milióny mezinárodním obchodem s omamnými jedy. Organizace na provozování této činnosti, kterou O'Brien vybudoval, byla sice rozdrčena, ale její vedoucí unikl, protože vždycky přísně dodržoval zásadu, že vůdce má řídit z pozadí. Většina jeho lidí byla ve Francii odsouzena k dlouholetému žaláři, ale on včas odjel a své milióny vzal s sebou.

Zakotvil v městě Flint City, v Kalifornii, aby zde vychutnal zasloužilý odpočinek a radoval se z plodů své práce. Zahálečský život ho však záhy začal nudit, a proto se rozhodl pro politickou dráhu. Prozkoumal situaci ve městě a složení vládnoucích sil. Fabianovu stranu si vybral jako nejslabší článek v řetězu. Hned se do ní zapojil a za své peníze si koupil rozhodující pozici.

Přesto, že se snažil zůstat při obchodování s omamnými jedy v pozadí, nemohl se vyhnout setkání s některými velkými překupníky, a jeden z nich, který si právě odpykával dvacetiletý trest, nakonec promluvil. Popsal sice O'Briena dost nepřesně, ale na zatykač by to stačilo. O'Brien proto považoval za velmi nebezpečné, aby se veřejnost o něm cokoli dověděla. Kdyby totiž náhodný snímek v místním tisku spatřil někdo z bdělých úředníků oddělení pro stíhání obchodu s omamnými jedy, O'Brien by šel na dvacet let za mříže. Po tříletém období naprostého bezpečí se sice uklidnil, ale dál se vyhýbal veřejnosti a raději žil v ústraní.

Bavilo ho držet v rukou otěže tohoto blahobytného města. Těšilo ho i to, že voliči nemají nejmenší potuchy, že to je on, kdo tady rozhoduje a do značné míry ovlivňuje jejich životy.

Vlastnil obrovský luxusní bungalov, obklopený sto padesáti ary ozdobné zahrady, která se táhla až dolů k řece. Kolem byla vysoká zeď a ani nejzvědavější kolemjdoucí nemohl postřehnout, co se za ní skrývá.

Policejní komisař Howard potřeboval dvacet minut, než tam dojel. Za branou byl dlouhý asfaltový vjezd, který se klikatil mezi širokými záhony pestře zbarvených jirín. Celý pluk čínských zahradníků právě pečoval, aby tato ohromná zahrada byla opravdu krásná a pěstěná.

Zahrada však Howarda nezajímala. Bylo mu jasné, že navštívit O'Briena není právě moudré. Tušil totiž, že se O'Brien dostal ke svému miliónům způsobem, který by nesnesl přísné zkoumání. Úzkostlivě proto dbal, aby se jeho jméno nedostalo do bližší spojitosti s jménem O'Brienovým, a když se s ním musel setkat, zařídil to

vždycky tak, aby k tomu došlo za přítomnosti dalších členů jeho strany. Tohoto rána však musel s O'Brienem mluvit beze svědků a telefonicky by to bylo ještě nebezpečnější.

Zastavil vůz před hlavním vchodem, vystoupil a rychle prošel velkou slunnou verandou. Zazvonil. Dveře otevřel O'Brienův sluha, bývalý boxer Sullivan. Jeho obrovitá postava byla oblečena do oslnivě bílého livrejového kabátu a do černých kalhot s pečlivě nažehlenými puky. Sullivan byl překvapen, když spatřil Howarda. "Je pan O'Brien doma?" zeptal se Howard.

"Ovšem," řekl Sullivan a uvolnil cestu. "Ale teď nemá čas."

Když Howard vstoupil do vily, uslyšel z bungalovu ženský zpěv. Zprvu myslel, že má O'Brien puštěné rádio. Jasný a čistý soprán měl v sobě zvláštní kouzlo. Dokonce Howard, který rozhodně nepatřil k milovníkům hudby, si uvědomoval, že je to hlas nevšední. "Vyříd' mu, že je to důležité."

"Radši mu to povězte sám, šéfe," odpověděl Sullivan. "Riskoval bych život, kdybych přerušil kdákání té slepice." Pokynul Howardovi do chodby vedoucí do hlavního salónu. "Jen jděte dál a poslužte si sám."

Howard rychle prošel chodbou a před otevřenými dveřmi do salónu zpomalil krok.

O'Brien seděl pohodlně natažen ve velkém křesle, ruce měl sepnuté na hrudníku a oči zavřené.

U koncertního křídla vedle otevřeného okna seděla štíhlá graciézní dívka. Byla to nápadně krásná blondýna se zelenýma očima, jemným řeckým nosem, vysedlými lícními kostmi a velkými, smysluplnými ústy. Měla bílý kašmírový svetřík a dlouhé kalhoty z modrobílé kostkované látky.

Zpívala jakousi árii, která byla Howardovi vzdáleně povědomá. Její hlas plynul hebce jako hedvábí a zněl sytě a barvitě.

Zůstal stát nehybně a pozoroval ji. Cítil, jak rudne. Do dnešního dne považoval svou Glorii za nejkrásnější ženu ve městě, ale teď si musel přiznat, že tohle děvče ji převyšuje. Její postava byla úžasná. To je celý O'Brien, že si dovedl tady najít takovou krasavici, říkal si závistivě.

Děvče ho najednou spatřilo stát ve dveřích. Předtím její hlas bez nejmenšího znaku námahy nabíral výšku, ale když se jejích pohledy střetly, zarazila se, zmlkla a ruce jí sklouzly z klávesnice.

O'Brien otevřel oči a zamračil se.

"Co se k čertu...?" spustil a podíval se na ni, ale pak sledoval očima směr jejího pohledu, a uviděl Howarda.

"Promiňte, že jsem vás takhle vyrušil," omlouval se Howard a postoupil dál do salónu. "Potřebuji s vámi mluvit."

O'Brien vstal. Nesmírně ho udivila Howardova návštěva, ale

ničím to nedal najevo. "Skoda, že jste ji přerušil právě v nejkrásnější části árie," řekl a podal Howardovi ruku. "Inu, co se dá dělat. Hudba nikdy nebyla vaší silnou stránkou, že, komisaři? Dovolte, abych vám představil slečnu Dormanovou, mou nastávající ženu."

Děvče vstalo a přistoupilo k nim. Její široká a silně namalovaná ústa se usmála, ale v očích zůstala ostražitost. Howardovi se zdálo, že má z něho strach.

"Nastávající žena? Inu, to jsem nevěděl. Přijměte mé blahopřání."

Uchopil prsty její útlou a chladnou ruku a pak se usmál na O'Briena.

"To je správné. Už jsem si říkal, že snad chcete celý život zůstat starým mládencem."

"Neměl jsem naspěch." O'Brien objal dívku kolem pasu. "Stála za to čekání, nemyslíte? Gildo, tohle je policejní komisař Howard. Je to významná osobnost a chtěl bych, abyste byli přátelé."

Gilda řekla: "Vždyť víš, Seane, že všichni tví přátelé jsou teď také mými přáteli."

O'Brien se zasmál.

"Zní to pěkně, ale stejně ti nevěřím. Viděl jsem, jak se díváš na některé z nich. Ale nevadí, k tomuhle hochovi buď hodná. Mám ho rád." Obrátil se k Howardovi. "Dáte si skleničku, komisaři?"

"Totiž..." Howard se podíval na Gildu a pak na O'Briena.

"Mám tady takovou menší služební záležitost..."

"No, tím jste si ji skutečně získal," špičkoval O'Brien. "Slyšíš, lásko? Služební záležitost..."

"To je heslo, že se mám ztratit, vid'?" řekla Gilda a vyprostila se z O'Brienova objetí. "Ať to jednání dlouho netrvá, Seane." Podívala se na Howarda rychlým pátravým pohledem, ale s úsměvem. Pak odešla z pokoje.

Howard se za ní díval a obdivoval tvary, které se rýsovaly pod svetrkem a dlouhými kalhotami.

"To je kus, co?" pochvaloval si O'Brien. Dobře znal Howardovu slabost pro krásné mladé ženy. "A ten hlas!" Otevřel pojízdný bar a nalil dvě sklenice whisky se sodou. "Věřte nebo nevěřte, objevil jsem ji v nočním klubu. Zpívala tam swingové hity. Jak jsem ji uslyšel, hned jsem si řekl: To je hlas pro lepší hudbu. Teď zpívá Mozart. Francelli si ji poslechl a strašně se mu líbí. Prorokuje, že za nedlouho bude zpívat v Metropolitní opeře."

Howard vzal sklenku, kterou mu O'Brien dal, a usedl.

Podíval se na O'Briena. Pohledný chlap, říkal si v duchu. Nebude mu víc než čtyřicet a musí mít nejméně deset miliónů dolarů, jestli ne víc.

O'Brien byl skutečně pěkný brunet nápadného typu. Obočí směřující ostře nahoru a tenký černý knírek dávaly jeho tváři démonický výraz.

"Co se děje, komisaři?" zeptal se. Usedl na opěradlo křesla a pohupoval nohou v drahé polobotce.

"Víte něco o Lessingtonské třídě číslo 25?" odpověděl otázkou Howard.

O'Brien povytáhl pravé obočí.

"Proč?"

"Slyšel jsem, že to je vaše."

"No a co má být?"

"Včera v noci tam byla zavražděna prostitutka a v dalších bytech taky bydlí prostitutky."

O'Brien se napil, postavil sklenku na stůl a zapálil si cigaretu. Jeho tvář zůstala bez výrazu, ale Howard ho už znal natolik, že věděl, jak horlivě přemýšlí.

"Nemusíte si s tím dělat žádné starosti," rozhodl O'Brien. "Postarám se o všechno. Kdo je to děvče?"

"Říkala si Fay Carsonová."

O'Brienova tvář zůstala i nadále bez výrazu, ale oči se mu poněkud zúžily, a to Howardovi stačilo. Věděl, že jeho sdělení O'Briena zarazilo.

"Tisk už to ví?"

Howard zavrtěl hlavou.

"Budu jim to muset říct asi tak za hodinu. Myslím jsem, že bych měl nejdřív promluvit s vámi. Mohlo by se z toho vylihnout něco nepříjemného."

"Odkud víte, že ten dům patří mně?"

Tak on to ani nepopírá. Howarda se zmocnila úzkost. V duchu totiž stále doufal, že si Motley jen tak pouštěl hubu na špacír.

"Motley mi to řekl."

"Ta držka plechová moc mluví." O'Brien si třel bradu a zíral na koberec.

"Dá se vlastnictví domu nějak zjistit a spojit s vaším jménem?" zeptal se Howard.

"Bylo by to možné. Koupil ho můj advokát, ale kdyby někdo začal pořádně vrtat, mohl by to vysledit. Nechte mě chvíli přemýšlet."

Howard si dál pořádný doušek. Potřeboval povzbuzení. Už dlouho měl nepříjemný pocit, že O'Brien je divná existence. Vynořil se odnikud, nikdo o něm v životě neslyšel a měl milióny dolarů. A teď se docela klidně přiznává, že mu patří dům lásky.

"Věděl jste, co to jsou za ženské?"

O'Brien se na něho zamračil.

"No ovšem. Někde přece musejí žít. Ostatně platí setsakramentsky dobře." Vstal, šel k telefonu a vytočil číslo. Za malý okamžik řekl do sluchátka: "Je tam Tux?" Ještě chvíli čekal. "Tuxi! Mám pro tebe práci a laskavě sebou hoď. Hned se seber a zajdi do Lesingtonské 25. Všechny štetky, co tam jsou, hned vyklid'. Všecko to vypucuj! Až budou venku, nastěhuj někoho do jejich bytů. To je jedno koho, hlavně aby vypadali jako lepší lidi. Nejlepší by byly staré panny. Někdo z našich hochů přece musí mít slušné příbuzenstvo. Chci, aby to bylo během dvou hodin vyřízeno. Rozumíš?" Položil sluchátko a vrátil se do svého křesla. "No, tak to by bylo. Až přijdou ti vaši psavci, zjistí, že v domě bydlí tak slušní lidé, že nezapomenou smeknout a pečlivě si budou čistit boty na rohožkách."

Howard si ho prohlížel s rostoucí úzkostí. To všechno šlo příliš hladce a strašně to zavánělo podsvětím. Nahlas však odpověděl: "Spadl mi kámen ze srdce. Nikdy by mě nenapadlo zařídít to takhle."

O'Brien pokrčil rameny.

"Zabýváte se jinými problémy. Já se zase specializuji na to, jak se chránit před maléry." Vzal dva doutníky, jeden hodil Howardovi a druhý si zapálil sám. "A teď mi povězte o té holce. Kdo ji zabil?"

"To nevíme. Vrah nezanechal žádné stopy, ale pravděpodobně ho znala. Byla bodnuta zepředu sekáčkem na led a nikdo ji neslyšel ani vykřiknout."

"Včera v noci, říkáte? To ale byla hrozná bouřka, že? Copak by ji byl někdo slyšel, kdyby vykřikla?"

Howard na bouřku docela zapomněl a vztekle hryzal dolní ret.

"To je pravda. Nemusel ji nikdo slyšet."

"Kdo to vyšetřuje?"

"Donovan. Ale požádal jsem Adamse, aby se tím taky zabýval. Donovan má popis chlapa, který to docela dobře mohl spáchat."

O'Brien vstal a přistoupil ke skřínce s barem. Howard si nebyl docela jist, ale zdálo se mu, že O'Brien je náhle ve střehu.

"Jaký je ten popis?"

"Nemáme toho moc: mladší člověk, asi třiatřicetiletý, štíhlý, vysoký, tmavý a hezký. Měl na sobě světle šedý oblek a klobouk."

"Hmm, to vám moc nepomůže, že ne?" O'Brien znovu naplnil obě sklenice.

"Je to lepší než nic." Howard uchopil svou sklenku. "Takové případy se vždycky špatně luští. Většinou totiž chybí motiv." O'Brien zase usedl.

"Tahle věc by mohla sloužit Burtovi za záminku, aby začal dělat trable. Už jste mluvil s Fabianem?"

"Ještě ne. Stejně nemůže nic dělat. Všechno je teď na mně. Jestli rychle chytну vraha, měli bychom mít pokoj. Z čeho jsem měl těžkou hlavu, bylo spíš to, že v tom domě bydlely téměř samé doroty." O'Brien se usmíval. "O to se už postarám, můžete být klidný."

"Děkuji." Howard byl poněkud nesvůj. "Vlastníte ve městě víc takových domů lásky?"

"Je to možné," O'Brien se tvářil lhostejně. "Vlastním tady ve městě hodně realit."

"Tak se mi zdá, že Burt o vás něco ví. Nebylo by pro nás dobré, kdyby se dověděl i o těch domech lásky."

"Děkuju za připomínku. Znáám situaci stejně dobře jako vy." O'Brien vstal z křesla. "Inu, komisaři, nevyháním vás, ale mám hromadu práce. Informujte mě o tom, jak se věci vyvíjejí. Rád bych dostal průklep všech hlášení, která souvisejí s vraždou. A chci je rychle. Zařídte laskavě, aby mi je někdo přinesl hned, jak je vytáhne sekretářka ze stroje."

Howard zaváhal.

"Myslím si, že naše hlášení by neměla opouštět budovu policejního ředitelství. Bylo by to proti předpisům. Co kdybych vám podával zprávy osobně?"

O'Brienův pohled byl najednou tvrdý, ač se stále ještě usmíval.

"Chci ta hlášení, komisaři."

Howard udělal nepatrný posunek rukou.

"Dobrá. Postarám se, abyste je měl."

"Děkuju vám. Měl byste si promluvit s Fabianem. Řekněte mu, že

Burt s velkou pravděpodobností něco rozpoutá. Nic zvláštního z toho nebude, když se vám podaří rychle chytit vraha. Tisku představte tu holku nějak přijatelně. Třeba jako hostesku z nočního klubu."

"Ano."

O'Brien doprovodil Howarda ke dveřím. Tam se zeptal: "Je Donovan právě nejzpůsobilější pro práci na tomhle případě?"

"Adams na něm taky pracuje."

"Aha, Adams, ano. To je schopný policista. Na shledanou komisaři. A děkuju za návštěvu. Nezapomeňte na průklepy hlášení."

O'Brien se díval, jak Howard odjíždí, pak pomalu zavřel dveře a zůstal nehybně stát. Jeho tvář byla hluboce zamyšlená.

Gilda z úkrytu polootevřených dveří O'Brienovy pracovny pozorovala celou scénu. Při pohledu na jeho ošklivě stažená ústa pocítila nával strachu.

II.

Detektiv Dave Duncan si přilepil cigaretu na spodní ret. škrtl zápalkou a oběma rukama chránil plamen před zhasnutím, dokud cigareta nehořela.

Díval se přes stůl na seržanta Donovana, který právě dojídal chlebiček se šunkou, a jehož obrovské čelisti pomalu drtily každé sousto. Tvář měl ztemnělou soustředěným přemýšlením.

Duncan už dlouho měl hodnost detektiva třetího stupně. Už se prakticky vzdal všech nadějí na povýšení, ale když ho nyní přidělili Donovanovi, začínal znovu doufat. Neměl sice o Donovanovi valné mínění, ale když jde o vraždu, může se uplatnit každý chlapík, který trochu přemýšlí.

"Ten starej prďola přísahá, že prý měl seznam, kam zapsal všechna, vozidla, co tam včera v noci parkovala," oznámil Duncan. "Ale zápisník je pryč."

Donovan tiše říhl, sáhl po šálku s kávou a druhou rukou nahmatal cigaretu.

"Takovej sešit se přece nemůže vypařit," řekl. "Někde přece musí být."

"Možná že ho vzal ten chlap v šedivém vobleku," uvažoval Duncan. "Byl v noci v hlídací boudě, chvíli s dědulou mluvil. Mohl sešit

docela dobře sbalit, když věděl, že je tam zapsaný jeho vůz."

Donovan přikývl. "Jasně. Když ho odnes, tak ho už určitě zničil. Ten chlápek v šedivém obleku vypadá jako náš hoch." Vytáhl ze

zadní kapsy kalhot notýsek a začal v něm listovat. "Tak se mrkněme na to, co jsme zjistili. Včera večer asi deset minut před devátou odstaví tenhle hoch zelenýho lincolna neznámé poznávací značky na parkovišti; hlídači řekne, že možná zůstane celou noc, když bude doma osoba, kterou chce navštívit. V půl jedenácté jede se zavražděnou taxikem od jejího domu až k Modré růži. Taxikář bezpečně identifikoval jeho i Carsonovou. Darcy a vrátný v Modré růži ho podle našeho popisu taky identifikují. Darcy ho nikdy předtím neviděl. Nepovažuje ho za obyčejnýho frajírka. Carsonová nikdy nevodila své zákazníky do Modré růže. Náš hoch musí tedy bejt něco zvláštního. Dobrá. Tak asi v půl jedné jede s Carsonovou zase taxikem do jejího bytu. Taxikář si je úplně jistej, že je to náš hoch. Podle doktora nastala smrt té holky asi v půl druhé. Potom našeho ptáčka vidí ta Christieová, jak odchází z domu. Zřejmě má hrozně naspěch. Pak se objeví na parkovišti. Hlídač se před lijákem schoval ve své boudě. Náš ptáček tam jde za ním a baví ho o dešti a bouřce, a když odchází, hlídač najednou marně hledá sešitek se seznamem parkujících aut. Požádá ho, aby mu řekl číslo svého vozu a ten chlap mu dá číslo packarda, který tam stál už několik dnů a stojí tam ještě dnes. Proč mu dal falešný číslo, když neměl žádný malér?" Donovan zaklap svůj notýsek a nehtem od palce si protřel zrzavý knír. "Tak si myslím, Duncane, že jsme dneska udělali docela pěkný kus práce. Až toho chlapa najdeme, máme toho na něho tolik, že ho můžeme klidně zarýglovat."

"Nejdřív ho ale musíme najít," povzdychl Duncan, dopil svou kávu a vstal. "Mám nápad, seržante. Myslím si, že Darcy nám něco zamlčuje. Řekl bych, že dobře ví, kdo ten chlapík je."

Donovan pokrčil rameny. "Nevím. Byl trochu nejistý, ale možná že má sám něco na svědomí. Z chlapa jako je Darcy nic nedostaneš, když nespolupracuje dobrovolně. Moc rád bych věděl, jestli ten chlapík byl stálý zákazník Carsonové anebo jen náhodný host. Z toho, že si ho vzala do Modré růže, bych řekl, že byl stálý zákazník. Musíme zjistit, jací lidé za ní chodili. Měla jistě hromadu chlapů, ale mezi nimi muselo být několik, s kterými se znala dobře."

Duncan odhodil nedopalek na zem a zašlápl ho. "A jak to uděláme? Darcy tvrdí, že nezná její přátele. Koho jiného se na to můžeme zeptat?"

"Chtěl bych se ještě jednou podívat na toho tlustýho štráfka z banky. Toho uhlazenýho, co mi předvedl to představení, že prej volal svou milou ženušku. Vždyť z toho automatu se vedl jenom jedinej hovor. Bylo to kolem desáté a sice do bytu té Carsonové. A ten tlustej fanfula mi chtěl namluvit, že z toho automatu prý telefonovalo děvče a postarší pán a potom on. Docela sprostě lhal. Teď se k němu vypravíme a trošku s ním promluvíme."

"Banka je zavřená," namítal Duncan.

"Snad bude noční hlídač znát jeho adresu," odpověděl Donovan. "Podíváme se na to."

Noční hlídač však nejen neznal Parkerovu adresu, ale neznal ani Parkera. "Už jsou všichni pryč, když tady přebírám službu," vysvětloval. "Lituji, seržante, ale budete si muset počkat do rána."

"Dejte mi adresu ředitele," žádal Donovan. "Tohle spěchá."

"Neznám ji," odpověděl noční hlídač. "Když potřebuju mluvit s někým z vedoucích, tak se spojím s panem Hollandem, on je vrchní pokladník."

Donovan byl netrpělivý. "Tak mi dejte jeho adresu, ale trochu rychleji, ano?! Nemám totiž moc času."

Noční hlídač napsal adresu na kus papíru a oba detektivové se vrátili do svého vozidla.

"Koupím si večerník," řekl Donovan. "Počkej chvíli."

Koupil si noviny u kolportéra na rohu a vrátil se s nimi do auta.

"Tady je to v posledních zprávách," začal hlasitě předčítat článek o vraždě. Nepocíťoval žádné uspokojení nad tím, že se o něm píše v novinách. Bylo mu jasné, že se noviny proti němu obrátí, když se mu nepodaří tento případ rozluštit.

Před několika hodinami se v bytě Fay Carsonové sešel se zástupci tisku. Báł se nepříjemných otázek reportérů, a proto s ulehčením kvitoval přítomnost kapitána Motleye, který se tam objevil dřív než on.

Poněkud ho vyvedlo z míry, že po prostitutkách v domě nenašel jedinou stopu. Činžák se jakýmsi zázrakem změnil v pokojný dům, kde bydlí naprosto bezúhonné rodiny. I kdyby reportéři slídili sebevíc, nic podezřelého by tady neobjevili. Postarší dámy, které jim otvíraly dveře, nic nevěděly a neměly o ničem ani potuchy.

Novináři byli krajně podezíraví, protože je pozvali tak pozdě, ale Motley jim mazal med kolem úst a dovedl je tak upovídat, že překlenul trapné chvíle bez obtíží. Donovan naslouchal, jak chláholi ostřílené reportéry, a v duchu děkoval bohu, že není na jeho místě.

"Zejtra to rozmáznou přes celou titulní stránku, to si piš," pro-rokoval, když si sedl vedle Duncana do vozu.

"To jo," zavrčel Duncan a prudce vyrazil od kraje chodníku. Hollandovu adresu našli bez dlouhého hledání.

"Támhle to je, na pravé straně," ukázal Donovan.

Zastavili před úhledným, pečlivě udržovaným rodinným domkem a vystoupili z vozu.

"Tady ale mají krásné růže, co?" řekl Duncan, který byl nadšeným zahradníkem. "Škoda, že ten pán stejně nepečuje o trávník. To mi připomíná, že bych měl taky posekat trávu."

"Nerozptyluj se, jo!" zavrčel Donovan.

Přitiskl palec na tlačítko zvonku a několik vteřin jej tam nechal. Pak ustoupil.

Dlouho se nedělo nic. Právě když se chystal znovu zazvonit, otevřely se konečně přední dveře.

Poznal stíhlého pohledného muže, který jim otevřel. Byl to ten, který měl svou přepážku v bance vedle Parkera.

Je úplně vyděšený, říkal si Donovan se sadistickým zadostiučiněním. To je legrace. Stačí, abych někde stiskl zvonek a lidi jsou vyplašení, jako kdybych je chtěl sežrat.

Výhrůžně vysunul svou mohutnou čelist. "Vy jste Holland?"

Ken němě přikývl.

Duncan si ho prohlížel s divným pocitem. Vypadá, jako by vykradl banku a měl prachy tady v domě, říkal si v duchu. Co se s tím člověkem děje?

"Chci mluvit s Parkerem. Kde bydlí?" žádal Donovan.

Ken otevřel ústa a zase je zavřel, ale nepodařilo se mu vydat zvuk. Díval se na Donovana s široce otevřenýma očima.

"Kde bydlí?" opakoval Donovan zvýšeným hlasem.

Ken napnul všechny síly, polkl a řekl: "Hned tady nahoře v sou-běžné ulici. Je to Marshallova třída 145."

Duncan si ho prohlížel s divným pocitem.

"Řekl vám dnes ráno, že bude volat svou ženu z telefonního auto-matu v bance?" chtěl vědět Donovan.

"Ne - neřekl."

"Ale viděl jste ho jít k telefonnímu automatu?"

"No, ano,- viděl."

„Kolik bylo hodin?"

"Nevšiml jsem si."

Donovan se mu upřeně díval do očí a pak se zhnuseně odvrátil k Duncanovi. "Pojďme odtud. Zbytečně tady ztrácíme čas." Otočil se, trhnutím otevřel vrata a přešel ulicí k vozu.

Duncan šel za ním. Z auta se ještě jednou podíval k domu. Ken dosud stál bez jediného pohybu ve dveřích a zíral. Pak postřehl, že ho Duncan vidí, rychle ustoupil a přibouchl dveře.

Kapitola III.

I.

Když vůz komisaře Howarda zmizel za vraty, vrátil se Sean O'Brien do salónu a sedl si do křesla. Chvilí čekal a pak uslyšel kroky. Gilda se vrátila do pokoje.

"Aha, už odešel." Předstírané překvapení v jejím hlase však O'Briena neoklamalo.

"Ano, už odešel," řekl, vzal ji za ruku a přitáhl jí k sobě na opěradlo křesla. Objal ji kolem boku a podíval se jí do očí. Přitom ji jemně hladil.

V jejích velkých zelených očích se temně odrážel strach.

"Co chtěl, Seane? Nebo bych se neměla ptát?"

"Je to poprvé, co přišel ke mně," odpověděl O'Brien zamračeně.

"Je to divnej chlap." Opřel se hlavou o Gildinu paži. "Přinesl špatné zprávy."

Cítil, jak se její paže napjala.

"Vzpomínáš na Fay Carsonovou?" pokračoval a pozorně se podíval na Gildu.

Její jemné nozdry se stáhly a v očích se objevil tvrdý výraz.

"Samozřejmě. Co zase ..."

"Tvůj bratr byl milencem Fay Carsonové, že?"

Viděl, jak se lekla.

"Ale Seane, to už je dávno pryč. Proč se k tomu vracet?"

Rychle vstal a odstoupil od ní několik kroků. Stál tam s rukama na zádech a s hrozivým výrazem v tváři.

"Možná že to není ještě pryč. Podívej se, Gildo, než ti řeknu víc o Johnnym, chtěl bych, aby ti byla jasná naše situace. Nemusím opakovat, že tě šíleně miluju a že pro tebe udělám všechno. To nikdy nezapomínej. Jsi jediná žena, kterou jsem kdy miloval. Těch ostatních jsem měl dost, to jistě, ale s tebou je to všechno jiné. Znamenáš pro mne víc než cokoli na světě. Brzy budeme svoji. Jak jistě víš, držím v rukou vládu nad správou tohoto města. Je důležité, abych si nadále tuto moc uchoval. Politika je špinavá hra, holčičko. Nikdy nevíš, kdy ti druhý vrazí kudlu do zad. Nejrychlejší způsob, jak to udělat, je vyvolat skandál, kterého jsou plné noviny. To na voliče vždycky zapůsobí."

Seděla stále na opěradle křesla s rukama zaťatýma v pěst a pevně sevřenýma mezi stehny; v obličeji byla bílá jako stěna a očividně se bála.

"Ano, Seane, ale co to má společného s Johnnym?"

Podíval se jí přímo do tváře. "Řekl jsem ti přece, že Howard přinesl špatné zprávy. Fay Carsonová byla včera v noci zavražděna." Gilda zavřela oči. Celým jejím tělem proběhl neovladatelný třes.

Dlouho seděli bez jediného slova a ticho v místnosti rušil jen tikot hodin na římse krbu. Pak mlčení přerušil O'Brien:

"Víš, že se Johnny včera večer vrátil? Někdo z mých lidí ho viděl v Paradise klubu. Mluvila jsi s ním?"

Zaváhala, odvrátila pohled a pak přikývla. "Věděla jsem, že je ve městě."

"Myslíš si, že ji zabil?" zeptal se tiše.

Vzhlédla s široce otevřenýma očima. "Samozřejmě že ne! Jak můžeš něco takového vůbec vyslovit?"

Její rozhořčení však bylo nepřesvědčivé. Oba si vyměnili pohledy a Gilda odvrátila oči.

"Musíme spolu mluvit úplně otevřeně, děvenko," znovu začal O'Brien. "Víš stejně dobře jako já, proč jsem ti tuhle otázku položil. Než odešel do toho ústavu, vyhrožoval, že ji zabije. A sotva ho z něj pustili, někdo tu holku zavraždil. Musíš přijmout fakta, jaká jsou."

Gilda seděla bez pohnutí. Viděl, s jakou námahou se ovládá. Přesl k ní a objal ji kolem ramenou.

"Tak jen klid. Tohle je věc, kterou nemusíš vyřizovat sama. Jsem

tady já. A těch věcí, co nedokážu dát do pořádku, je skutečně málo."

"Neudělal to," řekla bezbarvým hlasem. "Nikdy by nespáchal tak strašnou věc."

O'Brien, který znal Johnnyho, si naopak myslel, že to je právě věc, jakou by Johnny velmi ochotně spáchal.

"To si myslíš ty," namítl tiše. "Je to tvůj bratr a máš ho ráda."

Ale musíš počítat s tím, co si budou myslet ostatní. Má špatnou pověst. A jeho chování bylo vždycky dost podlé ..."

"Povídám, že to neudělal!" vyjekla a vyskočila ze židle. "Mluvíš, jako kdybys měl nějaké důkazy ..." Zarazila se a rukou si polekaně zakryla ústa. "Ten komisař! Snad si nemyslí, že to Johnny udělal?" O'Brien zavrtěl hlavou. "Neví nic o Johnnym."

Přistoupila k oknu. Stála tam zády otočená k O'Brienovi, který ji pozoroval a vychutnával pohled na její štíhlou, vysokou postavu.

"Tak proč si myslíš, že to udělal Johnny?"

"Podívej, takhle se nikam nedostaneme. Byl v noci ve městě a ona byla zavražděna. To úplně stačí."

"Neudělal to!" bránila se umíněně a zůstala otočena zády k němu.

"Vidělas ho včera?"

"Ne. Telefonoval mi."

"Proč jsi mi nic neřekla?"

Obrátila se k němu. "To jsem měla udělat. Promiň, Seane, ale požádal mě, abych nic neříkala. Chtěl peníze. Řekl mi, že má namířeno do New Yorku. Právě jsem byla na cestě do kasina, když volal. Řekla jsem, že se tam s ním sejdu a peníze mu přinesu. On se ale neobjevil. Možná že ty peníze sehnal od někoho jiného."

"Dostal je od Fay?"

"Ne!" V očích jí zaplálo. "Vždyť nevěděl, kde bydlí. A vůbec by od ní peníze nevzal. Včera v noci se k Fay ani nepřiblížil."

"Doufáme, že máš pravdu," poznamenal O'Brien věčně. "Tak ty ses s ním nesetkala?"

"Ne."

Byl bystrým pozorovatelem, proto poznal, že lže. Setkala se proto s Johnnym a je asi taky přesvědčena, že zavraždil Fay. To bylo vážné. Johnny nesmí za žádných okolností padnout do rukou policie. Bude muset rychle a velmi účinně zasáhnout. Kde vlastně je ten Johnny?"

"Tak Johnny odejel do New Yorku, říkáš?" prohodil jakoby mimochodem, nespouštěje z ní oči.

"Ano. Jsem přesvědčena, že co nejdříve napíše," tvrdila Gilda, ale vyhýbala se jeho pohledu.

"Ovšem."

Stále ještě lže. Náhle ho napadlo, že asi Johnnyho schovává. Možná že je u ní v bytě.

"Inu, hlavně že je mimo oběh..." řekl a podíval se na hodinky.

"Krucinál! Málem bych zapomněl. Musím zavolat jednoho člověka. Počkej na mě okamžiček, ano? Hned jsem zpátky."

Vyšel z pokoje a zavřel za sebou dveře své pracovny. Vytočil číslo a ztlumeným hlasem poručil: "Zavolej mi Tuxe!"

Za malou chvíli uslyšel hrubý, chraplavý hlas. "Poslouchám, šéfe."

"To se ti povedlo v tom domě s těma dorotama. Mám pro tebe další kšeft. Zajdi do ulice Madox Court číslo 45. Je to byt slečny Dormanové. Dostaň se dovnitř a prohlídni ho. Ať tě nikdo nezblejskne. Mám dojem, že se tam schovává Johnny Dorman. Kdyby tam byl, sbal ho a schovej mi ho někde na bezpečném místě. Nebude to žádná hračka, ale tys dokázal už jinačí věci. Vezmi si s sebou Whiteyho. Ten hošánek totiž mívá záchvaty zuřivosti, když je v tísní."

"Postaráme se o něj," slíbil Tux.

"Chci ho schovat někde, kde ho můžu rychle dosáhnout. Nikdo ho nesmí vidět. A zacházej s ním opatrně. Nemlať ho do hlavy. Má ten kokos nějaký slabší."

"Nech to na mně, šéfe," odpověděl Tux. "Potom zavolám."

O'Brien položil sluchátko, zapálil si cigaretu a vrátil se do salónu.

Gildiny oči vypadaly, jako by před chvílí plakala. Proto k ní přisedl na gauč.

"Nenech se touhle věcí deprimovat, miláčku," řekl. "Probereme si spolu situaci. Musíš ale se mnou jednat otevřeně, Gildo. Vždyť by z toho pro nás mohly koukat nepříjemnosti. Musíme přece myslet na sebe. Chtěl bych si objasnit několik věcí. Před časem došlo k určitým nepříjemnostem mezi tebou, Fay a Johnnym. Tenkrát jsem se do toho neplet', protože jsem si říkal, že mi do toho nic není. Ale teď bych rád věděl, oč tehdy šlo. Musíš si uvědomit, že mám spousty nepřátel. Pochopitelně vědí, že se chceme vzít. Kdyby měli možnost skočit na Johnnyho, udělají to s chutí, jen aby se tím dostali mně na kobyliku. Proto musím znát fakta. Nechci, aby mi je pak někdo hodil na hlavu. Někdo si třeba vzpomene, že Johnny vyhrožoval, že Fay zabije, a policie bude muset zkoumat jeho minulost. Chtěl bych proto vědět, co se tenkrát mezi vámi přihodilo. Vím jenom, že mu najednou začalo harašit v hlavě a žeš ho dala do nějakého ústavu. Gildo, teď mi musíš říct, jak to vlastně bylo."

"Jestli to je s Johnnym nahnuté," šeptala, "nemusíš si mě brát, Seane."

"Ožením se s tebou," řekl O'Brien. "Je to jedna z mála věcí, o kterých nemám nejmenší pochybnosti. Ale chtěl bych se vyhnout malérům, pokud to bude v mých silách. Musím vědět, jak to všechno bylo. Pováš mi to?"

Rezignovaně pokrčila rameny. "Jistě. Je to dost nechutné, ale nemám co skrývat. Pověděla bych ti to už dřív, kdyby ses na to zeptal." Sáhla do krabice s cigaretami a O'Brien jí zapálil.

"Byly jsme s Fay kdysi velmi dobré přítelkyně. Bydlely jsme spolu v jednom bytě. Zpívala jsem, ona zase tancovala se svým partnerem Mauricem Yarem. Byla do něho hrozně zamilovaná. Ale on patřil k těm mužům, do nichž by se žádné děvče nemělo zamilovat. Byl to sobecký a naprosto nezodpovědný chlap. Jednou ho přivedla k nám do bytu a představila mi ho. Od toho dne jsem neměla vteřinu klid. Pronásledoval mě všude. Nedovedeš si představit, jak byl neomalený. Fay nevěřila, že ho nepovzbuzuju, a začaly jsme se hádat. Nedokázala jsem ji přesvědčit, že mluvím pravdu. S ním se ale taky pohádala. Odstěhovala jsem se z toho bytu, ale byl mi pořád v patách. Nakonec jsem ujela z města. To ho tak popudilo proti Fay, že hodil přes palubu jejich taneční číslo a taky opustil město. Když jsem se dověděla, že už tady není, zase jsem se vrátila. Fay už se mnou nechtěla nic mít, ale to mi nevadilo. Fay totiž trochu přeskočila v hlavě. Přestala tancovat a začala chodit s mužským za peníze. Jednoho dne narazila na Johnnyho, který se právě vrátil z vojny. Nemusím ti vykládat, co všechno prožil během války. Úplně ztratil rovnováhu, příliš mnoho pil a dostával záchvaty zuřivosti. Byla jsem

Jediná, kdo s ním uměl zacházet. Fay se dověděla, že je to můj bratr, ale on se nedověděl, kdo je ona. Rozhodla se, že ho dostane a že se mi tak pomstí. Dostala ho. Varovala jsem ho před ní, ale nedal si říct. Byl do ní tak zblázněný, jako ona do Yarda. Chtěl se s ní oženit, ale ona uhýbala, ani ho neodmítala, ani nesouhlasila. Pak mu jeden jeho přítel dal její navštívenku a řekl mu, že když hledá dobrou holku do postele, může mu jí vřele doporučit. Johnny se z toho úplně pomátl. Vtrhl k ní do bytu, a kdyby se tam nebyl náhodou objevil Sam Darcy, byl by ji asi utloukl. Byla příšerně zřízená. Sam ho nakonec zvládl a vzkázal pro mne. Poslala jsem Johnnyho do ústavu. A to je všechno. Zbytek už znáš, Seane. Johnny byl v té léčebně skoro celý rok. Lékaři mě ubezpečili, že je úplně v pořádku. Chtěla jsem si ho vzít domů, ale on mě předběhl. Vrátil se včera večer."

O'Brien si zamyšleně mnul bradu: "Tak Sam Darcy tedy ví, co se odehrálo mezi Johnnym a Fay?"

"Víš, že Johnny ji strašně seřezal a vyhrožoval, že ji zabije."

"Myslíš, že ho Johnny včera navštívil? Myslíš, že Darcy ví, že Johnny je ve městě?"

"To nevím."

"Tak dobře, teď aspoň vím, co se stalo." O'Brien si zapálil další doutník. "Nesmíme tu celou věc brát příliš vážně. Nesmíme se unáhlit s dohady. Howard mi řekl, že mají popis muže, který byl viděn, jak odchází z Fayina bytu přibližně v době, kdy se vražda stala. Nehodí se na Johnnyho."

"Vždyť ti povídám, že to Johnny neudělal!" málem křičela.

"Obávám se, Gildo, že na tom, co si myslíš ty, nebo co si myslím já, teď vůbec nezáleží," vysvětloval O'Brien. "Fakt je, že vyhrožoval, že ji zabije, než odešel do ústavu. Sotva z něj vyšel, byla zavražděna. Doufám jen, že vypátrají toho štíhlého vysokého muže v světle šedém obleku. Když ho totiž nechytanou, mohl by si někdo vzpomnout, že Johnny taky patří k podezřelým, a protože to je tvůj bratr, mohl by se pokusit udělat z toho případ."

"Policie určitě objeví toho člověka," řekla Gilda dychtivě.

"Doufám." Usmál se na ni šibalsky. "A teď už na to nemysleme. Oběd je připraven."

Zavrtěla hlavou. "Chtěla bych domů, Seane. Mám ještě moc zařízení."

"Budeš obědovat se mnou." Vzal ji za ruku a odvedl ji do jídelny.

Hodinu poté, právě v okamžiku, když odjížděla ve svém sportáku, zazvonil telefon.

O'Brien zvedl sluchátko.

"Tady Tux. Je to hotový, šéfe. Byl tam a mám ho," hlásil hrubý, chraplavý hlas.

O'Brienova tvář ztvrdla: "Kde ho máš?"

"Na Williw Pointu."

"Výborně. Přijedu se podívat za půl hodiny. Pořádně ho hlídej," rozkázal O'Brien a položil sluchátko.

II.

Ken Holland zavřel dveře a vrávoravým krokem se vrátil do haly. Opřel se rukama o opěradlo velkého křesla. Cítil, jak mu srdce buší. Nemohl se zbavit toho ochromujícího strachu, který na něho padl, když uviděl policii u svého domku.

Bylo to o chlap! říkal si. Všimli si, jaký mám strach? Musím se ovládat. Jestli se ještě jednou setkáme a já se budu takhle chovat, zavřou mě buď do vězení, nebo do blázince.

Najednou si vzpomněl na Parkera. Musí ho varovat.

Rychle běžel k telefonu, vytočil číslo a slyšel známé bzučení, potvrzující, že telefon na druhém konci vyzvání.

Tak dělej! prosil v duchu Parkera. Vždyť je tam každou chvíli budeš mít! Hod' sebou, proboha!

Telefon cvakl a chladný, odměřený hlas se dotazoval, kdo volá.

"Tady je Kenway Holland. Mohl bych, prosím, mluvit s Maxem?"

"No, on je totiž v zahradě," řekla paní Parkerová takovým tónem, jako by její muž byl někde v Číně. "Podívám se, jestli vám ho mohu zavolat. Malý okamžik."

Ken prožíval muka napjatého očekávání.

"Jste tam ještě?" ptala se paní Parkerová po dlouhé přestávce.

"Vyřídím mu, aby vám zavolał. Teď právě za ním přišli nějací dva muži, Nemám ponětí, kdo by to mohl být, ale snad ho nebudou dlouho zdržovat."

"Děkuju," vykoktal Ken a zavěsil.

Šel k příručnímu baru, nalil si sklenici whisky a hned ji vypil. Zapálil si cigaretu a posadil se. Nedalo se dělat nic jiného, než čekat.

Co asi bude s Parkerem? Podaří se mu obelstít Donovana? Přizná se, že znal Fay Carsonovou? Řekne Donovanovi, že mi dal její tele-

fonní číslo? Vzpomene si, že mám světle šedý oblek?

Nedokázal klidně sedět. Vyšel na zahradu. Došel až k předním vrátkům a díval se nahoru a dolů ulicí. Chtělo se mu zajít až na roh a podívat se, jestli policejní vůz ještě stojí před Parkerovým domem, ale měl strach, že by ho detektivové mohli uvidět.

Dlouho se díval na obě strany a pak se vrátil do svého domu.

A vtom ho napadlo: kam jsem dal ten zápisník, který jsem sebral v hlídačově boudě?

Polévalo ho střídavě horko a mráz, když si uvědomil, že nemá potuchy, kam se sešitek poděl. Úplně na něj zapomněl. Pamatoval si jen, že ho strčil do kapsy, když mluvil s hlídačem, ale nedovedl si vybavit, co s ním potom udělal.

V obleku rozhodně nebyl. Než ho. odnesl do obchodního, domu Gaza, pečlivě prohlédl všechny kapsy.

Kam se jen poděl?

Nevytrousil ho někde na ulici?

Jestli se najde, určitě hned poznají, oč jde. Budou vyslýchat majitele každého vozidla zapsaného v tom sešitě a číslo jeho vozu tam je také.

Divoce se kolem sebe rozhlízel. Jestli mu vypadl z kapsy tady v bytě, mohla ho najít uklízečka Carrieová. Určitě by ho někam uklidila, protože paní Carrieová všechno někam uklízí.

Pustil se horečně do hledání. Už se stmívalo, když si konečně řekl, že sešit určitě není v jeho domku. Zoufale zíral na přeházené věci v hale. Ale možná, že mi sešit vyklouzl z kapsy, když jsem seděl ve voze. jsem to ale trouba! nadával si.

Samozřejmě! Nic jiného se nemohlo stát. Měl jsem hledat v autě!

Otevřel dveře a vkročil na cestu, která vedla do garáže. Vtom ve vratech uviděl Parkera, jak v padajícím soumraku pomalu jde k domu s hlavou skloněnou a svěšenými rameny.

"Chci s tebou mluvit," řekl, když došel ke Kenovi.

"Pojď dál," zval ho Ken a šel napřed do haly. Rozsvítil světlo.

"Omlouvám se za nepořádek. Něco jsem založil a nemůžu to najít."

Parker přešel ke křeslu a klesl do něj. Jeho masitá tvář ztratila svou obvyklou brunátnou barvu; byla teď ochablá a popelavě bílá. Ruce se mu třáslly, a tak je raději položil na opěradla po obou stranách křesla.

"Jestli bys mi mohl dát něco k pití..." začal.

"Samozřejmě." Ken namíchal oběma whisky se sodou. "Ten detektiv byl u mě. Chtěl tvou adresu. Snažil jsem se zavolat ti včas, ale byl tam dřív, než jsem očekával."

Parker si ho prohlížel nepřítomným a pátravým způsobem. Ken mu podal sklenici a pak se celý nesvůj posadil do křesla.

"Co bylo?" zeptal se po dlouhém mlčení.

"Ode mě se nic nedověděl." Parker mluvil bezvýrazným studeným hlasem. "Trval jsem na tom, co jsem jim řekl původně. Taky jsem nic jiného dělat nemohl. Seržant tvrdil, že lžu. Prý jsem volal Fay. Odpověděl jsem mu, aby mi to dokázal. Nepodařilo se mu nahnat mi strach, ale moc se o to snažil. Když uviděl, že se takhle nikam nedostane, změnil tón. Prý si nemyslí, že jsem ji zavraždil. To je od něho milé, nemyslíš? Ale prý v tu dobu, kdy jsem tvrdil, že jsem volal Maisii, nikdo jiný z té budky nevolal. Podle způsobu, jak to všechno tvrdil, jsem si dal dohromady, že mimo tebe mě nikdo neviděl telefonovat z té budky. Tak jsem řekl, že se můžu mýlit, pokud jde o přesný čas; možná že jsem Maisii volal o něco dříve. Načež prohlásil, že si tedy pohovoří s Maisii."

Parker si dal pořádný doušek a upřeně se zadíval na vlastní nohy. "To bylo asi nejnejpříjemnějších deset minut v mém životě. Nikdy nezapomenu, jak jsem musel čekat na zahradě s tím druhým detektivem, zatímco se seržant dohadoval s Maisii. Naštěstí se poděkl, oč mu jde, a Maisie byla úžasná. Zřejmě si domyslela, že jsem se dostal do nějakého maléru, a lhala, jako když tiskne. Potvrdila tomu seržantovi, že jsem ji volal těsně po deváté a nikoli po desáté,

jak jsem původně myslel. Byla tak přesvědčivá, že to zbaštil. Dokonce se mi omluvil."

Ken se s pocitem úlevy natáhl ve svém křesle. "Ani nevíš, jakou mám z toho radost..."

Parker ho znovu změřil tím divným zkoumavým pohledem. "Když byli pryč, řekl jsem Maisii pravdu," přiznal se. "Přijala to všechno velmi těžce."

"Přece jsi jí nepovídal o té holce? Žes byl u ní s...?"

"Nešlo to jinak. Věděla, že jsem tomu seržantovi nemohl říct pravdu. Nemohl jsem se jí podívat do očí a lhát. Zeptala se mě rovnou, jestli jsem s Fay něco měl, a musel jsem to přiznat."

Ken si byl vědom, že by se taky přiznal, kdyby mu jeho Ann položila stejnou otázku. Taky by nedokázal lhát jí do očí.

"To je mi ale líto ..."

"Ano." Parker si rukou třel obličej. "Brala to dost těžce. Samozřejmě že se to dověděla její máma. A ta mi pořádně zkomplikovala život. Mohlo by to rozbít naše manželství."

"Ani nevíš, jak je mi tě líto."

"Zavinil jsem si to sám. Je to stejně divné, ale s Fay jsem měl pocit naprostého bezpečí. Byl jsem přesvědčen, že to nemůže prasknout. Byl jsem pěkně blbě!" Pozvedl hlavu a náhle se Kenovi upřeně zadíval do očí. "Ale dost o mně. Už o svých trablech nebudu mluvit. Chtěl jsem říct ještě něco jiného. Seržant mi popsal hledaného muže. Oni se domnívají, že zavraždil Fay. Přemýšlel jsem o tom, co mi řekli," pokračoval Parker a pak se rovnou zeptal: "Poslyš Hol-lande, docela určitě jsi nebyl v noci u Fay?"

Ken cítil, jak rudne a bledne. Zoufale se snažil dívat se na Parkera, ale prostě to nedokázal. Aby zakryl svůj strach, sáhl po cigaretě, zapálil si a pak pronesl přiskřípnutým, křaplavým hlasem: "Nevím kam míříš, Maxi. Vždyť jsem ti už jednou řekl, že jsem byl doma."

Parker si ho stále upřeně prohlížel: "Mám dojem, že lžeš. Dostal ses až do jejího bytu?"

"Vždyť ti povídám, že ne!" křičel Ken a vyskočil.

"Kristebože!" vyhekl Parker a zbledl. "Když mi popsali toho muže, zdálo se mi, že se to výborně hodí právě na tebe. Lámal jsem si hlavu, jestli sis to udělal ty, ale nemohl jsem tomu uvěřit. Ale teď jsem o tom přesvědčen!"

Ken pocítoval takový strach, až se mu zastavoval dech.

"Říkali, že hledají vysokého, tmavého, hezkého muže, kterému je kolem třiceti," pokračoval Parker pisklavým hlasem. "Měl na sobě šedivý oblek a šedivý klobouk. Řekli mi, že má ošuntělého, zeleného lincolna." Povstal a kolena se pod ním podlamovala. "Kristova noho! Nemůže to být nikdo jiný než ty! Na tobě je už zdálky vidět, žeš proved nějakou lumpárnu!"

Oba na sebe zírali a oba se třáslí. Jenže Ken strachem a Parker rozhořčením.

"Neudělal jsem to!" vyhrkl Ken. "Musíš mi věřit, Maxi. Přisahám! Neudělal jsem to!"

"Nechci o tom nic slyšet!" přerušil ho Parker prudce. "Nevím, cos tam prováděl, ale ať jsi dělal cokoli, nesmíš mě do toho zamo-

tat. Rozumíš"? Dal jsem ti její telefonní číslo, ale proboha, neříkej to policii. Už jsi zničil moje manželství. Když přijdou na to, že jsem ti dal její telefon, ztratím taky práci. Rozmáznou mě po všech novinách v Americe. Nesmíš mě do toho zamotat!"

"Říkám ti, že jsem to neudělal!" Ken popadl Parkera za paži.

"Musíš mi přece věřit!"

Parker ho setřásl a couvl ke dveřím. "Na tom čerta záleží, jestli ti věřím nebo ne! O tom bude rozhodovat policie. Dříve nebo později tě stejně vypátrají. Mají tvůj popis. Až tě čapnou, musíš o mně mlčet. Je ti to jasné?"

"Neškemrej stále jen o sobě!" zastavil ho Ken vztekle. "Na nic

jinýho než na sebe nemyslíš. A co já?"

"Je to tvůj malér a ne můj!" zvolal Parker.

"Že můj, jo? Ale ty neseš za to zodpovědnost. Byls to ty, kdo mi neustále doporučoval, abych si dopřál noc lásky. No a já blbec jsem naslouchal tvým hnusným návrhům a ještě větší blbec jsem byl, že jsem se podle nich zařídil. Ale nebýt tebe, nikdy bych nebyl..."

Ken se zarazil. Teprve nyní mu došlo, co říká. Ale přestože viděl hrůzu v Parkerově tváři, nemohl se už ovládat a pokračoval: "Ano, přiznávám se! Byl jsem v noci u ní. Byl jsem v jejím bytě, ale nezabil jsem ji! Odešla do ložnice a nechala mě čekat v pokoji..."

"Dost!" zařval Parker a tvář mu vztekla cukala. "Vždyť ty nevíš, co mluvíš. Nebudu poslouchat tyhle řeči! Chceš ze mě udělat spoluviníka, proto mi to všechno povídáš. Nechci nic slyšet. Vynech mě laskavě, o nic víc než žádám. Je to tvoje věc a já s tím nic nechci mít. Jen o jedno tě prosím, neříkej jim, žeš ode mne dostal její telefonní číslo!"

Ken pozoroval Parkerovu tvář, kterou zbrázdil strach. A kupodivu mu to vrátilo sebedůvěru a odvalu.

"Neboj se," slíbil mu. "Nezatáhnu tě do toho. Ale nezapomínej, že morálně jsi spoluzodpovědný. Bylo to tvoje dílo, že jsem se k ní vůbec vypravil. Tys mne dostal do tohoto průšvihů. Nezapomínej to. A teď vystřel!"

Parkera nebylo třeba dvakrát pobízet. Spěšně ustoupil do haly, otevřel dveře a pádl pryč.

Ken přistoupil k oknu a pozoroval prchajícího Parkera.

Ten má ale nahnáno, říkal si. Alespoň bude mlčet. Vždyť má větší strach než já.

Jenže tlak se stupňuje a Ken s rostoucí úzkostí myslel na svou budoucnost. Musím teď být na stráž před Sweetingem, musím být ve střehu, aby mě neuviděla ta blondýna, a budu muset pracovat vedle Parkera, který ví, že jsem byl u Fay, a je přesvědčený, že jsem ji zavraždil. Dříve nebo později se vrátí Ann a pak bude život zlým snem: bude to život šťvané zvěře.

Nevidoucima očima se díval do tmy za oknem a strach ho svíral ocelovým objetím. Neviděl žádné východisko a právě získaná odvaha ho opustila.

Pak udělal něco, co ho od dětských let ani nenapadlo. Šel do ložnice, poklekl vedle postele a zoufale se pokoušel vyždímat ze sebe modlitbu...

III.

Poručík Harry Adams šel tmavou uličkou ke vchodu do Modré růže, úzká ramena trošku nahnatá proti padajícímu dešti.

Zazvonil, a když se otevřela špehýrka, pronesl jenom:

"Chci Sama."

Vrátný Joe trošku zaváhal, ale pak ho poznal. Otevřel dveře.

"Zavolám ho, poručíku."

Adams si zapálil cigaretu a rozhlížel se po vyparácené vstupní dvoraně. Šatnářka si ho vyzývavě prohlížela, pak si uvědomila, kdo je, a zarazila se, jako kdyby se na lesní cestě před ní náhle objevil had. Rychle se ztratila na dámské toaletě.

Adams byl na taková přijetí zvyklý. Mírně ho to bavilo.

Rudovláška ve večerních šatech s velkým výstřihem, ověšená jabloneckým náhrdelníkem ze smaragdově zeleného skla, který vypadal jako z drahokamů, vyšla z dámské toalety. Nejdříve se na Adamse profesionálně usmála, ale úsměv ztuhl, když si všimla jeho zkoumavého pohledu. Spěšně odešla po schodech vedoucích dolů do restaurace kolem Sama Darcyho, který právě přicházel.

"Dobrý večer, poručíku," řekl Darcy přátelsky, ale neklidně těkal pohledem. "Nejste tady u nás častým hostem. Potřebujete něco, nebo jste se přišel jen pobavit?"

"Jsem ve službě, Same," odpověděl Adams a změřil si černochovu obrovitou postavu. Adams sice nedosáhl ani k briliantu v Darcyho košili, ale sebedůvěrou mu to neubíralo. "Chci s tebou mluvit. Zaved'

mě někam, kde je trochu soukromí."

"Dobrá," souhlasil Darcy neochotně. "Tady je má kancelář." Šel napřed širokou chodbou ke dveřím, vedoucím do velké, luxusně vybavené kancelářské místnosti se záclonami na oknech.

Claudette, Darcyho manželka, seděla u psacího stolu a počítala peníze. Její velké oči se otevřely dokořán, když vešel Adams. Úzkostlivě se podívala na svého muže.

"Nech nás chvíli o samotě, miláčku," požádal ji Darcy. "Poručík a já máme nějaké služební věci."

Spěšně zamkla balík peněz do zásuvky a opustila místnost.

Adams si sedl.

"Něco k pití, poručíku?"

"Jsem ve službě, Same."

Darcy si nalil malou whisky se sodou a usedl za svým psacím stolem.

"Stalo se něco?"

"Nic zvláštního, máš-li čistý svědomí." Adams civěl na své malé nohy. "Týká se to Fay Carsonové."

Darcy si už dávno domyslel, že tohle je důvod Adamsovy návštěvy. Neřekl však nic a čekal.

"Donovan už tady byl?" zeptal se Adams.

"Byl. Před dvěma hodinami."

Adams přikývl: "Kdybys ho zase uviděl, neříkej mu, že jsme spolu hovořili. Vyšetřuju tu věc nezávisle na něm. Může z toho koukat politický malér a musí se postupovat obezřetně."

Darcymu to bylo jasné hned, jak se dověděl, že Fay byla zavražděna, ale opět neřekl nic.

"Jednal jsem s tebou vždycky přátelsky, Same," pokračoval Adams. "Byly časy, kdy jsem ti mohl setsakramentsky zkomplikovat život. Jako tenkrát, když se u tebe začala produčirovat ta exhibicionistka. Většinu klubů by po takové příhodě prostě zavřeli. Potom v prosinci to střílení, že ano? Tak si myslím, že jsem projevil dost dobré vůle. Teď zase nastal čas, kdy bys mohl projevit trochu vděčnosti."

"Udělám, co bude v mých silách, poručíku," slíbil Darcy tiše.

Adams odklepal popel z cigarety na podlahu.

"Chtěl bych se téhle věci dostat na kloub co nejrychleji, Nemyslím si, že Donovan bude mít velký úspěch." Jeho chladné modré oči se zadívaly do Samových. "Možná že bude mít štěstí, snad náhodou na něco narazí, ale silně o tom pochybuju. Nemusíš mu zrovna moc vycházet vstříc."

"Prozatím jsem mu vstříc moc nevyšel," řekl Darcy.

"Lindsay Burt se možná stane politickým šéfem. Mohl by to dokázat během několika měsíců, nejpozději do roka," vysvětloval Adams.

"S nynější správou to jde z kopce. Ty, a do určité míry taky já, si musíme nechat zadní dvířka. Burt by ti mohl zavřít krám, až začne šéfovat. Tenhle podnik není zdaleka tak košer, jak by měl být. Kdybys ovšem prokázal, že je na tebe spolehnutí, a trochu nám píchl, cítil by se vůči tobě zavázán. Pak by tě nechal na pokoji."

"Rozumím, poručíku."

Adams zamáčkl nedokouřenou cigaretu a hned si zapálil další. Zápalku pomalu pustil do popelníku. "Viděls včera večer tu Carsonovu holku?"

"Ano."

"S kým tady byla?"

"S vysokým pohledným brunetem v šedém obleku."

Adams přikývl. "To je on. Už jsi ho někdy viděl?"

"Ne."

"Řekla ti, kdo to je?"

"Ne."

"Byl to přítel nebo zákazník?"

"Nevím. Zřejmě se spolu dobře bavili. Nikdy předtím sem s žádným

zákazníkem nepřišla."

"Mohl to tedy být její přítel?"

"Nevím, poručíku. Nepředstavila mi ho a já si myslím, že by mi přítele představila. Prostě nevím."

"Vypadal jako chlap, který by zapíchl ženskou sekáčkem na led?"

Darcy vrtěl hlavou. "Rozhodně ne. Zdál se mi docela sympatický."

"Snad." Adams se ušklíbl. "Ale věci se mají tak, že všechno svědčí proti němu. Viděli ho, jak opouští její byt asi ve stejnou dobu, kdy byla zavražděna. Ale proč by ji zabíjel? Jaká vlastně byla, Same?"

Myslíš, že by se pokoušela vydírat mužské?"

"Určitě ne," řekl Darcy pevně. "Nebyla vůbec takový typ, poručíku. Možná že se spustila, to jo, ale rozhodně by nešla tak daleko. Vydírání nepřichází v úvahu."

Adams pokrčil rameny.

"Tak proč ji zabil? Připadal ti jako magor?"

"Nevypadal na to. Obyčejně to na takových lidech je vidět. Docela mě překvapilo, když jsem ho s Fay viděl. Nebyl to typ člověka, který patří do její společnosti."

Adams chvíli zadumaně mlčel.

"Znals Fay hezky dlouho, že jo?"

"Asi čtyři roky."

"A nemáš představu, kdo ji tedy mohl zabít, když to neudělal tenhle chlápek?"

Darcy se zavrtil na židli. Sáhl po sklenice s whisky, trochu upil a znovu se opřel. Přitom zahříval sklenku ve své obrovské dlani.

"Za normálních okolností bych to nikomu neprozradil, poručíku. Ale když jste se mě přímo zeptal - mám představu," odpověděl pomalu. "Mohla by to ovšem taky být nesprávná představa."

"S tím si nelam hlavu," pobídl ho Adams. "Povídej."

"Asi před rokem chodila s Johnnym Dormanem. Pak přišel na to, že dělá štetku, a strašně ji seřezal. Přišel jsem právě k tomu a zabil jsem ho. Kdybych se tam nebyl náhodou objevil, byl by ji asi zabil. Mlátil ji pohrabáčem. Byl z toho úplně vedle a měl jsem plné ruce práce, abych ho zvládl. Zavola jsem pak jeho sestru. Ta ho dala do ústavu, kde byl asi rok. Včera ho propustili. Prý vyléčeného."

Chlápek, kterého znám, ho včera viděl v Paradis klubu. Na vlastní uši slyšel, jak se Johnny ptal Louieho, kde by našel Fay. Myslel jsem si, že možná zase bude dělat trable. Tak jsem ji volal domů, ale nikdo se neozval." Podíval se přímo na Adamse. "Vsadil bych se, že ji Johnny našel."

Adams seděl bez hnutí a civěl na své ruce.

Johnny Dorman! Dobře si ho pamatoval, toho štíhlého, plavovlasého hezouna, kterého znali ve všech hernách s hracími automaty, kde se povaloval od rána do večera.

"Řekl s o tom něco Donovanovi?"

Darcy zavrtil hlavou. "Neptal se mne, co si myslím."

Adams si mnul bradu. "Dorman - no to už by dávalo nějaký smysl. Dobrá, nechám ho sbalit. Nic nemůžeme pokazit, když zjistíme, kde vlastně byl v době, kdy Carsonová zahynula."

"Možná že to nevíte, poručíku," řekl Darcy tiše, "ale Dormanova sestra se bude vdávat za Seana O'Briena."

Adams zamáčkl další cigaretu. Jeho obličej zůstal naprosto bezvýrazný.

"To jsem nevěděl." Vstal. "Tím by se celá situace mohla trochu zkomplikovat. Děkuju za informaci. Tohle si radši nech pro sebe. Nechci, aby to vešlo ve známost."

"Nikdo se to nedoví," sliboval Darcy. "Ví to jenom ten chlap, co mi to řekl, a Louie a my dva. Postarám se, aby drželi zobák."

Adams začal pomalu přecházet místností. "Mohly by vzniknout těžkosti. Když se O'Brien doví, že si chci promluvit s Johnnym, mohl by mě blokovat. Nevíš náhodou, kde se Johnny zdržuje?"

Darcy potřásl hlavou.

"Máš nějaké tipy?"

"Mohl by být nakvartýrovaný u své sestry. Za starých časů nad ním držela ochrannou ruku."

Adams se ušklíbl: "Tím hůř. No jo, mohl by být u ní. Můžeš mi to zjistit, Same? Budu v pozadí. Pokusil by ses najít mi ho?"

Darcy zaváhal.

"Nebude to zadarmo," pokračoval Adams nespouštěje z něho oči.

"Jedu v tom s Burtem. Postarám se, abys nebyl škodnej."

"Dobrá," rozhodl se Darcy. "Promluví s lidmi. Nemůžu samozřejmě zaručit, že z toho něco bude. Ale nedejte se zlákat na falešnou stopu, poručíku. Je možné, že se Johnny вчера v noci k Fay vůbec nedostal."

"Nechci nic jiného, než pobejt si s ním deset minut. Najdi mi ho rychle, Same. Ta věc spěchá."

Adams znovu vyšel do bubnujícího deště a šel úzkou uličkou ke svému vozu. Sedl si za volant a zapálil si další cigaretu. Zíral nepřítomně na osvětlenou přístrojovou desku a rychle uvažoval.

Tak Dormanova sestra se bude vdávat za O'Briena. Kdyby Dorman zabil Fay Carsonovou, znamenalo by to pro O'Briena pěknou šlamastiku.

Adams vsál kouř a pomalu jej pouštěl nosem. Napadlo ho: existují dva způsoby, jak zahrát tuhle partii: krátkodobá varianta, anebo dlouhodobý způsob. Mohl bych se spolčit s O'Brienem, stačilo by ho navštívit a promluvit s ním. Ale lepší asi bude mít trpělivost a spolčit se s Burtem. Ovšem než se rozhodnu, co udělám, musím mít důkazy, že ji Johnny Dorman opravdu zabil.

Šlápl na startér a motor se rozběhl.

Tohle je dost velká věc, aby vyhodila ze sedla Motleye; je dokonce dost velká, aby padl O'Brien, říkal si v duchu. Je to příležitost, na kterou jsem čekal. Páni! Musím jen postupovat obezřetně.

Zařadil rychlost a rozjel se na komisařství.

Kapitola IV.

I.

Sean O'Brien řídil svůj obrovský cadillac podél opuštěného úseku nábreží. Nešetrkovaná vozovka byla samý výmol a prach. Od dob, kdy přestala pracovat stará konzervárna, nejelo tudy žádné auto. Několik opuštěných kůlen a rozbitá hráz se výborně hodily k tomu, aby zde mohl nepozorovaně zaparkovat svůj vůz a nastoupit do motorového člunu, který ho dopravil na Tuxův křižník.

Zajel přímo do vratkého přístavku staré kůlny, vypnul motor a vystoupil. O několik kroků dál čekal u zbytků přístavní hráze motorový člun.

O'Brien do něj nastoupil, kývl na míšence sedícího na zádi a pohodlně usedl do polštářovaného sedadla. Míšenec odstrčil člun od hráze, nastartoval a řídil jej bahnitým ústím řeky k Willow Pointu.

Willow Point byl menší starodávný rezavý křižník a kotvil půl míle od nánosu v ústí řeky. Tux ho okázale používal k rybolovu. Ve skutečnosti sloužil jako nenápadný a naprosto bezpečný úkryt pro jeho přátele, kteří právě potřebovali zmizet.

Když motorový člun přistál u křižníku, uviděl je Tux, podsaditý,

snědý a neobyčejně silný chlapík. Jeho modré vybledlé oči neustále roztržitě bloudily sem tam. Tvrdý, brutální obličej byl masitý a bylo vidět, že se ho dlouho nedotkla ruka s holicím strojkem. Tux měl na sobě černou rozhalenku a špinavé bílé kalhoty. Námořnickou čepici se štítkem si frajersky narazil přes pravé oko. Byl jediný, kdo přežil O'Brienovo období obchodování s omamnými jedy. Byl nebezpečný s nožem nebo střelnou zbraní, a pro O'Briena byl pravým pokladem. Nikdy se nestalo, aby Tux nedokázal splnit úkol, ať byl sebevíc obtížný nebo nebezpečný. Proto mu také dobře platil. Tux nedbale zasalutoval, když O'Brien vstoupil na palubu.

"Kde je?" zeptal se O'Brien.

"Dole," odpověděl Tux a ukázal palcem na schodiště palubního průlezu. Na prázdné bedně seděl obrovitý černoch bez košile,

který hlídal vchod. Usmál se připitoměle na O'Briena a pak mu uvolnil cestu.

"Co se stalo?"

"Zlobil. Musel jsem ho trochu ťuknout, ale dostali jsme se od-tamtud a nikdo nás neviděl. Když jsme ho sem vezli, byl zase bojov-nej, a proto ho Solly musel taky krapet klepnout." Tux odpovídal lhostejně, poněvadž celý svůj život se pohyboval v podobných si-tuacích.

"Je raněnej?" zeptal se O'Brien.

"Jen klepnutej," Tux pokrčil rameny. Klepnout lidi byla jeho spe-cialita a věděl přesně, jak silně smí svou oběť praštit.

"Nic zvláštního. Chceš s ním mluvit, šéfe?"

"Jo."

Tux šel napřed do podpalubí a úzkou chodbou ho zavedl do ka-biny. Vzal z kapsy klíč, odemkl a jediným trhnutím otevřel dveře dokořán. O'Brien vstoupil za ním.

Johnny Dorman ležel na lodním lůžku a jedna noha mu visela přes pelest. Otevřel oči a díval se na O'Briena, který k němu při-stoupil a prohlížel si ho s bezvýraznou tváří.

Johnny měl v sobě něco zvláštního, jako jeho sestra, ale chy-běla mu její síla osobnosti. Měl stejný úzký nos a zelené oči a také jeho hustá hříva měla stejný odstín jako Gildiny vlasy.

Hezký slaboch, říkal si O'Brien. Je to smůla, že Gilda má takové-ho načesaného frajera za bratra.

"Ahoj Johnny," řekl.

Johnny se nepohnul. Cívil na O'Briena s bdělým výrazem v ze-le-ných očích a zavrčel: "Co tě to napadlo, Seane? Gilda bude celá bez sebe radostí, až jí všechno povím."

O'Brien si přitáhl židli s dřevěným opěradlem a posadil se. Po-kynul Tuxovi, který opustil kabinu a zavřel za sebou dveře. Pak vytáhl z kapsy zlaté pouzdro na cigarety a nabídl Johnnymu.

Po krátkém zaváhání si Johnny vzal cigaretu a O'Brien mu ji zapálil.

"Nebudem se zatím bavit o Gildě. Promluvíme si trochu o tobě. Jakpak se ti daří, Johnny?"

"Než mě ta černá tlama knokautovala, dařilo se mi fajn," vrčel Johnny. "Snad si nemyslíš, že ti tohle projde?"

"Mně projde skoro všechno," odpověděl O'Brien. "Slyšel jsem, že doktoři říkají, že jsi úplně v pořádku."

"A co má bejt? Byli by to napsali už dávno, jenomže chtěli na mně vytřískat co nejvíc prachů. Jsou všichni stejný. Na nic jinýho ne-myslej, než jak ze mě tahat prachy."

"Měl jsem dojem, že účty platí tvá sestra," namítl O'Brien.

Johnny se zasmál: "Jo, to je pravda. Jenže Gilda teď má tolik prachů, kolik potřebuje. Já nemám nic. Kdyby se v cvokhauzu ocit-la ona, postaral bych se o ni já. Ale místo toho si bere tebe. A ty máš milióny, bráško, vid!"

O'Brien prачně potlačoval vztek. "Ty jsi ale ošklivá malá krysa, že jo, Johnny? Jsem skutečně rád, že nejsi můj bráška."

"Ale budu tvým švagrem," posmíval se Johnny. "Totiž když tě Gilda ještě bude chtít, až se dozví, co jsi se mnou prováděl. Asi ses zbláznil, když ses pustil do takovýho únosu. Ale možná že zacho-vám úplně mlčení. Stálo by tě to deset papírů, abych mlčel jako hrob. Sehnat deset papírů ti snad nedá tolik práce, že ne?"

"Vůbec mi to nedá práci, Johnny. Jenomže ode mě nedostaneš ani vindru. Ale překvapuješ mě, že ses ještě nezeptal, proč jsi vlastně tady."

Do hlubokých zelených očí se náhle vkradl výraz nejistoty. "Tak dobrá; proč jsem tady?"

"Zřejmě proto, že léčení nebylo zrovna úspěšné. Jsi stále ještě duševně nemocný."

Johnny zbledl a v očích se objevil zlý lesk.

"Nekecej, mě nevyjukáš, Gilda si tě nevezme, když si na mě bu-

deš takhle vylejvat zlost. Doktoři říkají, že jsem v pořádku a já taky v pořádku jsem."

"Tak proč jsi zabil Fay Carsonovou?" zeptal se O'Brien. "To nevšedčí o tom, že jsi normální, nemyslíš?"

Johnny odvrátil zrak. "Nevím vůbec, o čem mluvíš."

"Ale ano, víš to moc dobře. Včera v noci jsi šel do bytu Fay Carsonové a zapíchl jsi ji sekáčkem na led."

"Ty jsi se zbláznil! Včera v noci jsem byl s tebou, a to mi budeš muset potvrdit, Seane."

O'Brien zavrtěl hlavou. "Z toho nic nebude. Byl jsem včera v noci ve společnosti. Proč jsi ji zabil?"

..A kdo říká, že jsem ji zabil?" zeptal se Johnny.

"Hele, nezkoušej na mně tyhle figle," řekl O'Brien ostře. "Vyhrožovals, že ji zabiješ, než jsi šel do ústavu, a jen co tě pustili, už je po ní. Copak si myslíš, že ti tohle projde?"

Johnny se mu upřeně díval do očí. "Vím, že mi to projde!"

"Tak se tedy přiznáváš?"

"Dobrá. Tak se tedy přiznávám," souhlasil Johnny. "Řekl jsem, že ji voddělám a strašně rád držím slovo. Varoval jsem ji dost důrazně. Ale ona si dál chodila po holandě a žádný jiný logický výcho-
disko nebylo než tohle."

O'Brien nepochyboval, že Johnny zavraždil Fay Carsonovou, ale nečekal, že se k tomu tak bezostyšně přizná.

"A ty si myslíš, že bude trvat dlouho, než tě policie najde?"

Johnny se zasmál: "Neblbni, bud přece dospělej! Jakou by to mělo výhodu mít politikýho bosse za švagříčka, kdyby si člověk nemoh vodkrouhnout proradnou štětku, která to potřebuje jako prase drbání? Usnadnil jsem ti celou věc. Byl u ní jeden štráfek, když jsem ji sejmul, a ten si to klidně může odsrat, nemyslíš? Tobě nedá práci, abys to zařídil. Máš přece komisaře v ruce, že jo, a ten udělá, co mu řekneš."

"Považuješ dost věcí za samozřejmé. A co když nic takového neudělám?" namítl O'Brien.

"Ale uděláš," smál se Johnny. "Nemůžeš si dovolit, aby mě policajti lizli. Vím, jak jsi posedlý po Gildě. Nemám ti to za zlé, je to kus a každéj chlap, kterému to správně myslí, by ji chtěl. Ale když mě poldové zašijou, neodvázíš se s Gildou oženit. Vím moc dobře, jak sis dával bacha, aby se veřejnost vo tobě nic nedomákla. Všim jsem si toho, hned jak jsi převzal otěže. Mně nevoblbněš, Seane. Musíš něco skrývat a bojíš se reklamy jako čert kříže."

O'Briena se zmocňovala vražedná zuřivost; ale ovládl se. "Nevím, jestli jsi ji skutečně zabil."

"Nemusíš věřit, když nechceš," vysvětloval Johnny lhostejně.

"Ale bylo to jednoduchý jako facka. Vona byla tak zapomnětlivá, že si zapomínala dycky klíč, a pak musela čučet před dveřma. Proto si dávala rezervní klíč pod rohožku. Šel jsem tam, vzal klíč pod rohožkou a šel dovnitř. Schoval jsem se v ložnici. Vrátila se s tím frajír-
kem." Jeho obličej ztvrdl. "Měl jsem sekáček připravenej. Byla tak vylekaná, že ani nehlesla. Měls vidět ten její zpěvnick. Vona se svlíkla pěkně do naha a vobdivovala se právě v zrcadle, když jsem se vobjevil za ní. Viděla mě v zrcadle a otočila se ke mně. Nebyl bych řekl, že se v obličejí může projevit tolik strachu. Tak jsem ji pích. Nic to nebylo. Padla přes postel a zvedla ke mně voči. Ten frája vedle už volal, jak prej tam bude eště dlouho. Tak jsem vyhodil po-
jistku a koukal jsem se zdejchnout. Bylo to ouplně jednoduchý, Seane."

"Viděl tě někdo odcházet?" zeptal se O'Brien.

"Jasně že ne. Copak myslíš, že jsem blbej? Dával jsem bacha, aby mě nikdo nezblejsk."

"Gilda ví, že jsi ve městě. Ví o tom ještě někdo?"

Johnny přejel očima po místnosti. "Ne."

Opět začal klouzat očima. "Věděl jsem, že často chodí do Modré

růže. Risknul Jsem to a tam jsem si ji vyčíhal. Viděl jsem, jak vychází, a šel jsem za ní."

O'Brien udělal netrpělivý posunek. "Nelži! Vždyť jsi právě řekl, žeš na ni čekal, když se vrátila domů. Jak jsi moh jít za ní, když jsi byl v bytě, než přišla?"

Johnny se usmál. "Helemese, jakej ty jsi policajt, Seane, švagřičku. Když to teda musíš vědět: zeptal jsem se na její adresu Louieho z Paradisu."

"Tak on ví, žeš po ní šel? Ty pitomče pitomá. A ty si myslíš, že to nevykecá?"

"To bude záležet na tobě," prohlásil Johnny bezstarostně. "Ty si ho přece umíš podat. Jistě to s ním nějak zařídíš."

O'Brien zíral před sebe a přemýšlel.

"Nebyl bych se jí dotknul, Seane, nebejt si jistej, že mi pomůžeš," Johnny spustil nohy z lodního lůžka. "Už mi leze z krku tahle smradlavá díra. Pojď do banky, vybereme deset papírů a já pádím dál do New Yorku."

O'Brien vzhlédl. "Mýlíš se, Johnny." Jeho vztek už bylo možno poznat podle hlasu. Vstal, otevřel dveře a pokynem ruky přivolal Tuxe, který čekal venku.

Tux se přemístil do kabiny, zavřel dveře a opřel se o ně zády.

Johnny se bojácně rozhlédl a stáhl se do kouta. "Hele, Seane," řekl, "už jsem si vod tebe nechal líbit dost. Nepokoušej se vo žádný další vylovení, protože bys moh litovat."

O'Brien si ho nevímal. "Johnny tady zůstává," oznámil Tuxovi. "Bude tady, dokud ti neřeknu, abys ho pustil. Jsi za něj zodpovědný. Kdyby se pokusil dostat se odtud, nechávám na tobě, abys ho náležitě poučil, že se to nesmí. Máš ho na starosti, Tuxi. Jestli se nebude slušně chovat, rozbij mu tu jeho nevymáchanou tlamu!"

"Okey, šéfe," Tuxův brutální obličej se poněkud vyjasnil.

"Takhle se mnou zacházet nemůžeš!" křičel Johnny. "jestli mne hned odsud nepustíš, tak tě zničím!"

"Ty smrade pitomej," zavrčel O'Brien. "Tady budeš, dokud budu chtít. A teď zavři hubu, nebo ti ji nechám zavřít já!"

Johnny se vrhl přes celou kabinu k O'Brienovi s napřaženými Pěstmi, ale Tux ho chytil a tvrdě jím mrštil zpět.

"Za tohle mi zaplatíš!" syčel Johnny. "Postarám se, aby si tě Gilda nevzala, ty nabobe!"

O'Brien se podíval na Tuxe a přikývl hlavou. Pak otevřel dveře kabiny.

Tux se přiblížil tanečním krokem, zasadil Johnnymu lehký úder, aby si ho správně natočil a pak ho prudce zasáhl přímo do tváře. Johnny bouchl hlavou o stěnu a klesl na kolena.

O'Brien se díval ode dveří.

"Trošku ho zpracuj," řekl. "Moc ho ale nepoškod'."

Když vycházel do chodby, ustoupil Tux o krůček a kopl Johnnyho do žeber, až klesl na záda.

O'Brien zavřel dveře. Vyšel nahoru na palubu k motorovému člunu, přitom obnažil zuby ve strnulém, neradostném úsměvu.

II.

Raphael Sweeting stál na kraji chodníku a čekal, až se objeví mezeru v nekonečném proudu vozidel, aby mohl přejít na druhou stranu. Svého pekingského palácového pinče měl pod paží a pes sledoval provoz na vozovce stejně netrpělivě jako jeho pán.

Konečně přestalo pršet a Sweeting se ve vlhkém dusnu začal potit. Pozoroval vozidla, která ho mījela, a uvažoval, jaké by to bylo, kdyby měl dost peněz, aby si mohl taky koupit auto.

Celé jeho jmění činilo v tomto okamžiku přesně dva dolary a šedesát centů a on, přes svůj nezdolný optimismus, pochyboval, že se mu v nejbližších dnech podaří zlepšit své finance.

Dnes dopoledne ho vyrušila návštěva policie i odvoz Fayina těla; skrz zatažené záclony vše pozoroval s chorobným zájmem. Ale přesto stačil napsal svou obvyklou normu padesáti pečlivě stylizova-

ných žebravých dopisů. Jenže ze zkušenosti věděl, že bude trvat nejméně deset dnů, než se dostaví nějaké výsledky. Navíc měl značné pochybnosti, zda výsledky, dostaví-li se vůbec, budou v nějakém poměru k vynaložené energii.

Sweeting totiž už dlouhé léta spoléhal na lidskou dobročinnost a lehkověrnost a měl z ní skromné živobytí. Byl nesmírně pyšný na to, že je svým vlastním pánem. Dokázal psát neobyčejně vzletné dopisy lidem, kteří se octli v popředí veřejného zájmu, zejména takovým, kteří zdědili větší částky peněz nebo dosáhli nějakých úspěchů. Květnatě jim vyličil, v jak svízelných poměrech musí žít, a vyzval je, aby mu poslali pár dolarů, neboť dobročinnost se přece vyplácí. Když jeho příjmy z této činnosti klesly na minimum, sáhl k méně zákonitým způsobům obživy; například k vydírání a kapesářství. Při provozování tohoto vedlejšího zaměstnání měl tu smůlu,

že několikrát narazil na policii. Z posledních dvaceti let proto osm roků pobyl za mřížemi a neměl nejmenší chuť se tam znovu vrátit. Přesto si říkal, že asi bude muset někomu z kolemjdoucích sáhnout do kapsy, aby koncem týdne zaplatil nájem. Jenže události dnešního dopoledne a návštěva seržanta Donovanu mu pocuchaly nervy. Proto nyní usilovně uvažoval o méně riskantním způsobu, jak se dostat k penězům.

Právě v okamžiku, kdy chtěl vstoupit do vozovky, uviděl vysokého muže, který vycházel z postranního východu budovy Eastern National Bank. Sweeting ho okamžitě poznal. To je přece ten chlap, který včera v noci doprovázel Fay Carsonovou domů!

Zmocnilo se ho velké vzrušení a hned pádl na druhou stranu vozovky za ním.

Sweeting se už dávno přesvědčil, že se lidem jako on nevyplácí poskytnout informace policii. Proto taky zarytě mlčel, když se ho Donovan zeptal, zda někoho s Fay viděl. Kdyby však chtěl, mohl by Donovanovi poskytnout nemálo zajímavých informací. Viděl nejen, jak Ken opouštěl Fayin byt, ale taky slyšel, jak se dvacet minut před tím kdosi plížil ven ze stejného bytu. Vrhł se sice ke svým polootevřeným dveřím, ale neznámá osoba prchající ze schodů byla rychlejší. Nepodařilo se mu spatřit ani její záda. Zpočátku se domní-

val, že to od Fay utíká Ken, ale když ho potom uslyšel, jak po špičkách sestupuje ze schodů, a nakonec ho i uviděl, uvědomil si, že v bytě nad ním musel být ještě někdo třetí. Potom se od Donovanu dověděl, že Fay byla zavražděna, a pochopil, že vrahem asi byla ta záhadná postava, která jako vítr letěla ze schodů. Zuřil, že byl tak nešikovný a nezjistil, kdo to vlastně byl.

Kvůli takové chybičce ovšem nebude škodný. Vždyť tenhle mladík, který si to tady štrádoval před ním, byl ve Fayině bytu, když byla zavražděna. Musí být strachem bez sebe, že ho policie bude pokládat za vraha. A každý člověk se špatným svědomím byl potenciálním zdrojem příjmů pana Sweetinga. Proto ochotně natahoval své krátké tučné nohy, aby neztratil mladého muže před sebou z dohledu.

Tohle je zřejmě můj dobrý den, pomyslel si. Budu sice muset postupovat obezřetně, ale nakonec určitě dokážu přesvědčit toho mladíka, aby mi dal slušnou sumičku za příslib naprosté diskrétnosti o jeho noční výpravě.

Vyšel z postranního vchodu budovy banky Eastern National, říkal si Sweeting spěchaje za Kenem. To znamená, že v té bance pracuje. Nejde tedy o bohatého člověka, ale bude mít stálý slušný příjem. Snad by bylo nejlepší chtít na něm třicet dolarů měsíčně. Vy-máhat rovnou větší balík je riskantní. Na druhé straně člověk, který dělá v bance, má určitě nějaké úspory. Bude asi přece lepší chtít pár set dolarů na ruku a šmytec.

Sledoval Kena k autobusu a schovaný za novinami plně vychutnával vzrušení lovu.

Lexíček jako by tušil, co se děje, se schoulil do masitého klína svého pána a zůstal bez hnutí. Těžce dýchal a v jeho vypoulených očích se zračila bdělost a zvýšený zájem.

Po dvaceti minutách jízdy Ken vystoupil a přímo se otřel o Sweetinga, aniž si ho všiml.

Sweeting byl Kenovi v patách. Díval se, jak kupuje večerník u kolportéra na rohu, jak se zastavuje a nahlíží do rubriky posledních zpráv a jak přitom zápasí se svými dvěma balíky.

Sweeting si už dávno přečetl oznámení v posledních zprávách a dobře věděl, co tam je. Se zájmem proto pozoroval Kenův bílý, vystrašený obličej.

Není divu, že má strach, myslel si Sweeting a jemně hladil Lexíkovu hedvábnou hlavičku špičkou mastného prstu. Bude s ním lehká práce. Nic není lehčího než jednat s pořádně vystrašenými lidmi. Možná že tenhle malý kšeftík bude ze všech podnikání nejvýnosnější.

Pozoroval Kena, jak šel až k malému rodinnému domku, kde se zastavil a vyměnil několik slov s tlustou stárnoucí ženou, která se

vynořila za sousedním plotem. Když Ken zmizel ve svém domku, přešel Sweeting na druhou stranu. Pohodlně usedl na lavičku pod stromy, odkud měl výborný výhled a pozoroval vchod do vilky.

Jen žádný spěch, říkal si a posadil Lexíčka vedle sebe. Sundal svůj promáštěný klobouk a kapesníkem si utřel zpocené čelo. Teď musím vypátrat, jak se tenhle mladík jmenuje, jestli je ženatý a má rodinu. Žena a děti byly velmi důležité páky ve hře, na jakou byl pan Sweeting specializován.

Přehodil tlustou nohu přes druhou a spokojeně si vzdychl. Budu teď asi hodinu pozorovat ten domek. Je příjemný večer a snad budu mít štěstí a manželka, je-li ten člověk vůbec ženatý, vyjde na zahradu.

Sweeting byl velmi trpělivý. Celý život čekal, vyčkával a očekával. Nikdy neusiloval o nic, k čemu bylo třeba vyvinout velkou činnost. Teď tam seděl ve večerním sluníčku a jeho tlusté prstíky jemně hladily Lexíkovu hedvábnou srst.

Asi po patnácti minutách čekání se v zatáčce objevilo vozidlo a rychle se přibližovalo. Sweeting leknutím ztuhl, když poznal, kdo se sem řítí.

Policie!

Rychle rozevřel noviny a schoval se za nimi.

Jeho sen o pravidelném příjmu se rychle rozplýval, když viděl, jak z vozidla vystupuje seržant Donovan.

Taková smůla! Jak se tomu chlapovi dostali tak rychle na stopu? Tady se zase jednou vyplatila má opatrnost, pomyslel si. Kdybych situaci napřed nesondoval a šel tam přímo, tak mě v tom domku objevil seržant Donovan, a to by byla pěkná šlamastika.

Pozoroval oba policisty, když zazvonili u dveří. Viděl, jak se dveře otevřely a ten mladík se objevil na prahu. Viděl, jak si ti tři vyměnili několik slov a jak se, k Sweetingovu velkému překvapení, oba policisté náhle otočili a vrátili ke svému vozu.

Co má tohle znamenat? divil se a zvědavě vyhlížel z úkrytu za novinami. Proč ho nezatkli?

Díval se, jak odjíždí policejní auto a mizí za rohem. Pak rychle vstal, sebral svého Lexíka a pádlil k rohu, aby se přesvědčil, že policejní vůz skutečně z téhle končiny zmizel.

Ze svého stanoviště však viděl, jak pátračka zpomaluje v souběžné ulici před dalším rodinným domem. Auto zastavilo, oba detektivové vystoupili a rozmlouvali se zavalitým mužem, který něco dělal na zahradě.

Po několika minutách odešel Donovan do domu, zatímco tlustý pán zůstal s druhým detektivem na zahradě.

Sweetinga to začínalo nesmírně zajímat. Opřel se o strom a pozoroval, přičemž dával velký pozor, aby ho nebylo vidět.

Za chvíli vyšel Donovan před dům a pokynul tlustému pánovi, aby šel dovnitř. Všichni vešli do domku a zavřeli za sebou dveře.

Sweeting stále ještě čekal. Uplynula celá hodina a pak se otevřely znovu dveře, oba policisté zamířili ke svému vozu a odjeli.

Sweetinga úplně znátlo, že zase nikoho nezavřeli. Pomalu se vrátil na lavičku před Kenovým domem.

Kdo byl ten tlustý člověk? lámal si hlavu. A co u něho chlupatí vlastně chtěli? Proč nezašli toho mladíka? Bylo přece vidět až sem, jaký má vítr. Cožpak je mohl nějak přesvědčit, že nebyl u Fay v bytě? Jestlipak se policajti zase vrátí?

Sweeting se rozhodl, že ještě trošku počká.

Už se pořádně stmívalo, když se objevil ten tlustý chlapík.

Sweeting si ho prohlížel s obrovským zájmem. Páni, říkal si, ten ale zažil pěkný otřes. Díval se, jak se před Kenovým domem zarazil, otevřel vrata a vešel. Pak se ve dveřích objevil ten mladík a uvedl tlustého pána dovnitř.

Sweeting trpělivě čekal.

Uběhla necelá půlhodinka a najednou se otevřely dveře a tlustý pán vrávoravě pospíchal k vrátům. V obličeji byl bílý jako smrt a tvář mu nervózně škubala.

Sweeting už to déle nevydržel. Vstal, popadl Lexíka a přešel na druhou stranu. Před vraty se podíval doleva a doprava. Byl trošku nervózní, protože si přece jen nebyl jist, zda se znovu neobjeví policie. Kdyby tak nutně nepotřeboval peníze na nájemné, určitě by svou návštěvu odložil na příští den.

Nadzvedl západku u vrátek zahrady a tiše šel ke dveřím domku.

Postavil Lexíčka na schody a špinavým palcem stiskl tlačítko zvonku.

III.

Raphael Sweeting nebyl jediným občanem města Flint City s vyvinutým smyslem pro rychlý a bezpracný výdělek. Muž s přezdívkou Paradise Louie podle klubu, kde působil, vlastním jménem Louis Manchini, projevil na tomto poli rovněž nevšední nadání.

Také si přečetl rubriku posledních zpráv ve večerním Herald a okamžitě pochopil, že Johnny zabil Fay.

Dobře si pamatoval, jak se včera Johnny u něho objevil a chtěl Fayinu adresu. Kdyby Fay nebyla docela nedávno pohrdla Louieovými milostnými návrhy, což si beztrestně nesměla dovolit žádná dáma z jeho společenských kruhů, nebyl by Johnnymu prozradil, kde

ji může najít. Viděl však jakousi formu odvetu v tom, že tomu šílenci s divokýma očima poskytl žádanou informaci.

Louie totiž doufal, že Johnny ušetří Fay důkladný výprask, jak to učinil před tím, než ho dali do ústavu. Rozhodně nepočítal s tím, že ji zabije, a zpráva o tom ho šokovala.

Pustil z rukou noviny, odstrčil židli od svého zaprášeného stolu a tápavě hmatal po cigaretě.

Louieovi bylo sedmatřicet, byl úzký, snědý, měl mastné, černé vlasy, tenký černý knírek, a k večeru dostávaly jeho čelisti modrý odstín.

Bylo mu jasné, co by se stalo, kdyby oznámil strážcům zákona, že se ho Johnny vyptával na Fayino bydliště. Pak by i oni, přes svou tupost, dospěli k závěru, že vrahem je Johnny. Měl proto v rukou cennou informaci a záleželo na něm, jak draze ji prodá.

Považoval za krajně nepravděpodobné, že Johnny zůstane tady ve městě, a ostatně Johnny nikdy neměl prachy. Ale jeho sestřička je měla.

Louie se usmíval.

Z toho by se dalo něco vytěžit, vezme-li to správně do rukou. Gilda byla kus. Vydělávala dost, nazpívala několik gramofonových desek a vystupovala v přepychových nočních klubech. Možná že by se dala přimět nejen k tomu, aby vyklopila balík, ale patřičným nátlakem by se snad dala získat i pro užší osobní vztahy.

Louie totiž žil jenom pro ženy. Byl na tomto poli velmi úspěšný,

uvědomoval si však jasně, že dámy, které dobýval, nebyly nic extra. Bylo to levné zboží. Ale Gilda je klasa. Z celé situace se tudíž dalo vytřískat hodně.

Vstal, přistoupil k zašlému zrcadlu a soustředěně si prohlížel svou modrou bradu. Budu se muset oholit, uvažoval, a vzít si čistou košili... Dnes v noci Gilda vystupuje v Casinu. Zastavím se tam a trochu si s ní promluví. Nepochyboval, že jí dokáže získat natolik, že ho hned pozve k sobě do bytu. Slyšel totiž, že Johnnyho má strašně ráda. Byl si naprosto jist, že nebude dělat velké drahoty. Možná že jí dokonce odpustí ty prachy, když se jinak jejich osobní vztahy uspokojivě vyvinou. To by věru byla příjemná změna po všech těch flundrách, které zaplavovaly Paradise Club. Když si ji představil, usoudil, že peníze si může vždycky vydělat, ale mít děvče, jako je Gilda, to bylo něco mnohem lepšího.

O několik hodin později vstoupil do haly nočního klubu Casino. Následoval vrchního, který ho dlouhou chodbou uvedl k mizerně umístěnému stolu za silným sloupem. Personál Casina neplýtl časem, aby sháněl dobré místo v hledišti pro takového křováka, jako byl Louie. Ale jemu to nevadilo, stejně nechtěl být viděn. Urazil vrchního číšníka ještě tím, že si objednal sklenici obyčejné whisky

a levnou porci šunky. Pak se pohodlně usadil a čekal na Gildin výstup.

Vystoupila asi za dvacet minut. Měla na sobě těsné přiléhavé večerní šaty ze zlatého lamé, bez ramínek, a Louie ji hltal očima. To je kus! Páni, co já bych pro tuhle ženskou všechno udělal!

Její zpěv ho nechal chladným. Dával přednost zpěvačkám ze svého klubu, které křičely, až člověku bubínky praskaly, aby svým zpěvem pronikly až k poslednímu nachmelenému hostu v nejzazším rohu restaurace. Tenhle sametový hlásek svou sytou barvou a širokým rozsahem mu rozhodně neimponoval.

Po obvyklém potlesku a opakování čísel zmizela Gilda za oponou. Louie odstrčil židli a šel dozadu, kde byly šatny. Hvězda na dveřích poslední místnosti v dlouhé chodbě mu naznačila, kde ji najde. Zaťukal dlouhým vyleštěným nehtem ukazováčku.

Gilda otevřela dveře. Měla přes ramena světle zelený přehoz a ta barva výborně ladila se vším ostatním. Louie musel vynaložit veškerou sílu vůle, aby ji okamžitě nesevřel do náruče.

Chladně se na něho podívala. "Prosím?"

Louie si vzpomněl, že si ho už jednou takhle změřila. Než se zavedla jako zpěvačka, vystupovala totiž kdysi i v jeho klubu, a tenkrát se také ucházel o její přízeň, ovšem bezúspěšně. Jeho potouchlý úsměv ztuhl.

Tahle kočka bude muset dostat za vyučenou, umínil si. S velkým potěšením z ní vymačkám všechn ten nadutej škrob, až ji budu mít, kde chci.

"Potkal jsem včera večer Johnnyho," oznámil, opíraje se o rám dveří. "Chceš si o tom trochu popovídat?"

To jí trochu pocuchalo nervy. Chladný odstup byl najednou pryč a úzkostlivý výraz, který se objevil v jejích očích, pozvedl jeho sebedůvěru.

"O čem bychom si povídali?"

"O různých věcech, holčičko," řekl a postoupil do místnosti.

Tlačil ji před sebou, zavřel za sebou dveře a opřel se o ně zády.

"Hezky si hačni a buď trochu milá."

"Nechci tě tady. Vypadni!"

"Však si zvykneš," odsekl a začal se procházet po místnosti. Pak usedl do jediného křesla. "Většina koček mi přichází na chuť. Jaksi si na mne zvykají."

Pozorně si ho prohlížela, pak přešla ke gauči a sedla si.

"Co se děje?"

"Johnny přišel včera večer za mnou. Chtěl vědět, kde najde Fay. Řekl jsem mu to. Neřek bych mu to, kdybych tušil, že ji zabije. Pomyslel jsem si, že bych si měl promluvit nejdřív s tebou, než to

řeknu chlupatým."

Gilda seděla nehnutě, v obličeji bílá, v očích divoký lesk.

"Nezabil ji."

"Poldové si budou myslet, že jo." Louie se spokojeně usmíval.

"Chtějí to rychle zlikvidovat. Na Johnnyho to s chutí svedou."

Dlouho si ho prohlížela. "Kolik chceš?"

Louie se tvářil překvapeně. "Pracuješ rychle, holčičko. Některý kočky by se byly ..."

"Tak kolik?"

"Inu, řekl jsem si, že bysme mohli spolu zajít do tvého bytu.

A možná nejenom dnes večer. Tak si myslím, že bysme si spolu užili."

"Tak ty nechceš peníze?" Překvapilo ho, že najednou vypadá klidnější.

"Mám prachy," tvrdil vychloubačně. "Co nemám, jsi ty. Kdyby nám to nevycházelo, jak si to představuju, můžeme se ještě vrátit k prachům, holčičko. Ale nejdřív to zkusíme takhle."

Sáhla po cigaretě, zapálila si a zápalku hodila do popelníku.

"Chtěla bych si to rozmyslet, Louie."

"Bude to dneska v noci, kočička, tak musíš rozmyslet rychle."

Civěla na své ruce.

"A o Johnnym neřekneš nikomu ani slovo?"

"Ani nepípnu, holčičko. Buď ke mně hodná a já budu hodný k tobě."

"Potřebuju trochu času. Přece nechceš, abych ..."

"Máš čas až do svého odchodu domů, holčičko. Víc ne. Záleží jenom na tobě."

Najednou pokrčila rameny. "Tak dobře. Vždyť mě neubude, že jo? Tedy dojednáno."

Louie zářil. Každý druhý by byl okamžitě pojal podezření, avšak Louie měl nevšední důvěru ve své půvaby. Byl pevně přesvědčen, že ho všechny ženy považují za neodolatelného, a proto přijal Gildinu náhlou kapitulaci jako něco naprosto samozřejmého.

"Je vidět, že jsi chytrá," pochválil ji. "Dnešní den by mohl znamenat začátek dlouhého a krásného přátelství." Pokusil se přivinout ji k sobě a políbit ji.

Gilda ho odstrčila tak energicky, že ho to poněkud vyvedlo z míry. "Dej pokoj, vždyť jsem namalovaná! Nebuď tak vlezlej!"

"Jen se uklidni, holčičko," Louie byl neodbytný. "Dnes večer nechci tyhle kousky vidět."

Změřila si ho dlouhým, pronikavým pohledem a otevřela dveře.

"Sejdeme se u východu z šatny asi tak za hodinu. Teď odejdi. Musím se převléknout."

"To mi vůbec nevadí. Vždyť už jsem dospělej," usmál se Louie.

"Zůstanu u tebe a budu se dívat."

"Koukej vypadnout!" Poručila. "Nemysli si, že jsem tvůj majetek, Louie. Když já se převlékám, tak mě žádný chlapi neočumujou, víme!"

"Nejsi mým majetkem, kočička, to je fakt," souhlasil. "Ještě nejsi, ale budeš."

Zvolna ustupoval z šatny a hltal ji hladovými očima. Pokusil se ji zalichotit. "Když budeš taková, jak vypadáš, budeš stát za to."

Přibouchla mu dveře před nose. Několik vteřin zůstala bez pohnutí stát a těžce dýchala. Když se poněkud uklidnila, rychle otevřela dveře, aby se přesvědčila, zda vetřelec už odešel. Pak je zamkla a zvedla sluchátko telefonu.

Věděla, že Sean O'Brien je ve svém klubu. Za několik minut přišel k telefonu.

"Seane, mám trable," ohlásila mu.

"To nic, drahá. Vždyť proto mě máš. Copak pro tebe můžu udělat?"

Oddechla si. Je to báječné mít za sebou mocného muže, na kte-

rého se člověk může spolehnout. Měla pocit, že by ji vysekal ze všeho, i z největšího nebezpečí. Jeho sebedůvěra, kterou prokazoval v takových situacích, jí někdy naháněla dokonce strach.

"Právě ode mne odešel Louis Manchini. Včera večer od něho Johnny chtěl Fayinu adresu. Teď se mě snaží vydírat. Chce, abych si ho dnes v noci vzala do bytu, nebo prý to oznámí policii."

"Pročpak si lámeš hlavičku, kvítečku můj?" zeptal se O'Brien hlasem zrádně sladčoučkým. "Nejsi to ty, kdo má trable. Teď je má Manchini. Neboj se postarám se o všechno. Už na to nemysli. Nebude tě obtěžovat. On je tam u tebe v klubu?"

"Bude na mě čekat u zadního východu tak asi za hodinu."

"Výborně, buď klidná. Přijdu si pro tebe, hned jak dozpíváš své číslo. Odejeme spolu hlavním vchodem. Na Manchiniho už nemysli."

Jeho bohorovný klid jí najednou připadal velmi hrozivý.

"Snad mu nechceš nějak ublížit, Seane? Je nebezpečný. Kdyby něco řekl policii..."

"S tím si nelam hlavičku, drahá," řekl O'Brien. "Vím, jak mu zavřít ústa. Už na to nemysli. Za chvíli se uvidíme," a pověsil sluchátko.

Bylo za pět minut tři čtvrtě na jedenáct, když Louie odešel z Casina a loudal se k východu pro účinkující. Tuze rád se vychloubal svými milostnými úspěchy a teď se mu poprvé v životě naskytla příležitost, že prožije dobrodružství, kterým se bude moct skutečně pochlubit.

Podíval se na hodinky. Bylo ještě brzy. Jen ať si s ním nehraje a nenechává ho zbytečně čekat. Neměl to rád. Chlap může ke kočce

bejt hodnej nebo taky tvrdej. Tak ať mě radši nenutí, abych byl tvrdej.

Tux se v tmavém stínu zdál ještě menší a zavalitější. Tiše se klátil úzkou uličkou s rukama zabořenýma do kapes kabátu. "Těbůh, Louie," pozdravil. "Copak tady vometáváš?"

Louie si ho prohlížel nanejvýš podrážděně. Co tenhle prevít tady k čertu čenichá?

"Čekám na kočku," prohlásil vychloubačně. "Snad by ses mohl vocud' vodlepit, Tuxi. Trošku mi tu zacláníš."

Tux se usmál. Nebyl to však milý úsměv a Louie dostal najednou strach.

"Snad si nenamlouváš Gildu Dormanovou, co?" zeptal se Tux.

"Co je tobě k sakru do toho?" štěkl Louie a začal ustupovat z cesty. „O'Brien?" blekotal chraplavě Louie. "Proč mi to neřekla?"

"Je mi do toho moc, kamaráde." Tux vytáhl z kapsy tuponosou bouchačku a namířil ji na Louieho. "Podívejme. Tak tys vážně nevěděl, že patří O'Brienovi?"

Louie ztuhl. V obličejí byl bílý a v ústech měl sucho. Díval se na pistoli jako omámen.

"Tak pojď," řekl Tux, "zahrával sis s ekrazitem."

„O'Brien? opakoval chraplavě Louie. "Proč mi to neřekla?"

"Proč by se ti měla zpovídat, chlapečku?" Tux vrazil Louieovi hlaveň pod žebra. "Tak pohni!"

Louie šel až na konec uličky a nohy se pod ním podlamovaly.

O Tuxovi věděl dost, aby se nepokoušel o útěk.

Na konci uličky čekalo auto. U volantu seděl Whitey. Byl to tlustý rváč s žoviálním výrazem. Bradu měl neholenou a pod kloboukem mu čouhala dlouhá čupřina zplihlých vlasů.

"Ahoj, Louie," vítal ho. "To jsme se dlouho neviděli, vid'?"

Louie si sedl na zadní sedadlo a cítil, jak mu Tuxova pistole vráží do ledvin. Roztřásl se. "Kam jedeme, Tuxi?" zeptal se zajíkově.

"Vezeme tě domů, hošánku."

"Ale tudy se tam nejede," kvílel Louie. "Koukej, Tuxi, vždyť jsem nevěděl, že to je O'Brienovo děvče."

"Člověk se stále učí," smál se Tux. "A jakpak to bylo včera v noci? Prej se u tebe zastavil Johnny Dorman?"

Louie na něho zíral a cítil, jak se mu z tváře řinou potůčky potu.

"Ale to byly jenom řečičky, Tuxi. Chtěl jsem tu kočku jenom trochu vystrašit. Nic špatného jsem nezamejšlel."

"Šéf to nemá rád, když mu někdo straší jeho kočky," vysvětloval Tux. "Dobrá, Whiteyi, to stačí."

Whitey sešlápl brzdu a vůz se zastavil.

Louie se s úděsem díval na liduprázdné opuštěné a zarostlé stavební parcely a luka, za nimiž tekla řeka.

"Tuxi! Poslouchej! Přisahám bohu ..."

"Zbytečně kecáš." Tux vystoupil. "Tak vylez!" nařídil a mířil na něho pistolí. "Hni sebou a nezdržuj!"

Whitey už stál před vozem. Vytáhl z kapsy řetěz jízdního kola a něžně si ho omotával kolem pravého zápěstí.

Louie vystoupil. Nohy se mu tak roztráslly, že skoro upadl na zem.

Tux si dal zbraň do kapsy a také si podle Whiteyho vzoru omotal zápěstí bicyklovým řetězem.

"Chtěl jsem tě vodpravit, ty syčáku," řekl tiše, "ale šéf nemá rád zabíjení. Dal příkaz, abysme tě jenom trošku propleskali, abys jeho kočku už neovtrovoval, a abys nezpíval u chlupatejch. Kdybys to přece udělal, ty syčáku, skočím po tobě s bouchačkou a zůstane po tobě jenom špinavej flek."

"Jděte vodě mě pryč!" ječel Louie a zvedal ruce na obranu.

Oba muži se náhle na něho vrhli.

Kapitola V.

I.

Ken byl v ložnici, když slyšel, že někdo zvoní. Dlouho zůstal bez jediného hnutí ochromen strachem. Snad se ti policajti nevrátili? Ze by mi ten seržant chtěl znovu klást nepříjemné otázky? Nebo jsem se něčím prozradil? Podíval se na hodiny na nočním stolku. Bylo devět hodin deset minut. Kdo by to mohl být, není-li to policie?

Přikradl se k oknu a podíval se ven. U vchodu nestálo žádné auto. Není to tedy policie. Přesl pokojem, otevřel dveře a vstoupil do chodby. A vtom uslyšel tiché ťapkání. Uprostřed chodby byl světle hnědý pekinský palácový pinč a pozorně si ho prohlížel vypoulenýma žabíma očima.

Kena začalo mrazit. Zůstal stát jako přirostlý, neschopen jediného pohybu.

Uslyšel kroky v hale a pak se objevil Sweeting. Podíval se listivě na Kena, předklonil se a zvedl svého psa. "Omlouvám se za Lexička. Je hrozně nezpůsobný, že sem takhle vtrhl, ale musel si vás nějak zvlášť oblíbit."

Ken se snažil odpovédět, ale slova mu nevycházela z úst.

"Rád bych si s vámi pohovořil, pane Hollande," pokračoval Sweeting. "Jste přece pan Holland, že ano? Na stole v hale leželo několik dopisů s touto adresou, kterých jsem si povšiml. Nezmýlil jsem se tedy, vidíte?"

Kenovi vůbec nebylo do slovních potyček. Byl ochromen panickým strachem.

"Co chcete?" Hlas mu přeskakoval

"Jenom si několik minut s vámi pobesedovat." Sweeting špičkami prstů hladil Lexičkovu hlavu. "Snad bychom si mohli trochu sednout, nemyslíte? Měl jsem dnes takový uběhaný den. Nebudu vás dlouho zdržovat, nebojte se. Jde mi o obchodní záležitost." Nahlédl do obývacího pokoje. "Tady to vypadá útulně. Nesedneme si tady?" Nečekal na Kenův souhlas a vešel dovnitř.

"Velmi útulné," pochvaloval si a pozorně se rozhlížel. "Skutečně krásné! Ani nevíte, pane Hollande, jak vám závidím tak útulný domov." Jeho syslí očka utkvěla na fotografii Ann ve stříbrném rámu. ..To je ale krásná žena! Rozkošná, skutečně. Že je to milostivá paní? To jsem si mohl myslet. Půvabná dáma. Není toho času doma, nemýlím-li se.

Ken se díval na toho tlustého slizkého člověka, který se procházel v jeho pokoji, jako by tu byl doma. Jen velmi pomalu se vzpamatoval z prvního leknutí. Jak ho Jenom tenhle Sweeting dokázal vyslídit? Bude ho vydírat?

"Ó, jak vidím, taky si potrpíte, abyste měl v domě whisky," Sweeting se zastavil u skřínky s barem. "To je příjemné, na mou věru. Přiznám se vám, pane Hollande, že jsem vždycky toužil po tom, abych i já jednou měl podobný bar ve svém pokoji, je to užitečný kus nábytku a dokazuje taky určitou úroveň. Sám jsem bohužel nebyl v životě zvlášť úspěšný. To víte, některým lidem se daří, jiným už štěstí tolik nepřeje. Považoval byste mě za nezdvořilého, kdybych si nabídl něco k pití? Víte, když člověk má sklenku whisky a sedí v pohodlném křesle, může mnohem kulantněji projednávat obchodní záležitosti."

Posadil Lexička na gauč, nalil si mohutnou dávku whisky a rozkošnický se uvelebil v křesle. Sundal z hlavy klobouk a položil ho vedle křesla, usrl trošku whisky a zatvářil se velmi spokojeně. "Velice občerstvující nápoj," poznamenal a posadil se. Ken si také sedl. "Co chcete?"

"Jde o události, které se přihodily včera v noci. V bytě nade mnou byla zavražděna mladá žena. Mám určité informace, které by asi vyvolaly zájem policejních orgánů." Sweeting se odmlčel a zasvěceně se usmál. "Nemám nejmenší touhu stát se policejním donašečem, pane Hollande. Uvědomuji si samozřejmě, že je mou povinností povědět policii všechno, co vím. Jenomže od nich se člověk velkého uznání nedočká. A konečně, člověk si musí především hledět vlastních zájmů, že?"

Tak tedy vydírání, pomyslel si Ken a sáhl po cigaretě. Ruka se mu poněkud chvěla, když si zapaloval.

"Neměl jsem nic společného s tou vraždou," řekl pevně.

Sweeting mírně naklonil hlavu.

"Jsem o tom naprosto přesvědčen. Kdybych se domníval, že s tím máte něco společného, nebyl bych tady. Jsem velmi opatrný člověk a nikdy bych se nestal spolupachatelem provedeného činu, jak se tomu u soudu říká, když jde o vraždu. Ne, samozřejmě, že jste s tou vraždou neměl nic společného. Ovšem až na to, že jste byl v bytě slečny Carsonové, když k vraždě došlo, že ano?" Ken neodpověděl.

"Jsem přesvědčen, že jste příliš chytrý, abyste to chtěl popřít, pane Hollande," pokračoval Sweeting. "Viděl jsem vás odcházet. Povšiml jsem si, kolik bylo hodin." Starostlivě kroutil hlavou. "Jste skutečně v nezáviděníhodné situaci. Jistě si uvědomujete, že je pro vás prakticky nemožné přesvědčit policii, že jste to děvče nezavraždil. Oni přece strašně spěchají, aby někoho mohli zatknout."

Ken pociťoval rostoucí odpor k tomuto tlustému svatouškovi, který tak očividně vychutnává svou okamžitou převahu.

"Dobře, to všechno připouštím," přiznal nevrle. "Tak abychom se dostali k věci. Co tedy hodláte v téhle záležitosti podniknout?"

Sweeting pokrčil masitými rameny. "To záleží docela na vás, pane Hollande."

„Jde tedy o vydírání, že ano?"

Sweeting se usmál. "Někteří lidé by to možná takhle nazvali. Je to však ošklivý výraz. Raději bych to formuloval tak, že mi odměnou za to, že si své svědectví ponechám pro sebe, budete poskytovat malou peněžitou odměnu."

"Co chcete?"

Sweeting nemohl potlačit uspokojení. Rozhovor probíhal přesně podle jeho představ.

"Jsem chudý člověk, pane Hollande. Nebudu před vámi tajit, že se mi právě v tomto okamžiku velmi naléhavě nedostává nutných prostředků. Myslel jsem si, že byste mi snad mohl poskytnout dvě stě dolarů jako zálohu a potom malou částku, s kterou bych mohl

počítat každý měsíc."

"Jak malou?" zeptal se Ken podrážděně.

"Inu, nějakých třicet nebo pětatřicet dolarů."

Ken si jasně uvědomil, že jakmile jednou Sweetingovi zaplatí, nikdy se z tohoto závazku nevymotá. Ten chlap ho připraví o všechny úspory. Musím to odmítnout. Už kvůli Ann. Budu potřebovat každý centík na svou obranu.

"Vždyť bych si jen kupoval čas," řekl tiše. "Policie mne může najít i bez vaší pomoci. Raději jim povězte, co víte. Ze mě nic nevydřete."

Sweeting měl dlouholeté zkušenosti v drobném vydírání a byl poněkud vyveden z míry tím, že se Ken pokouší blufovat. Zejména když uvážil, v jak kritické je situaci. Nicméně okamžitě přistoupil na jeho postoj. Kolik jeho bývalých obětí se už pokoušelo o podobný únik a nakonec se všichni museli podřídít nutnosti.

"Dívejme se na věci rozumně, pane Hollande. Na základě mého svědectví vám dají elektrické křeslo. Jsem koneckonců jediný svědek, který vás viděl opouštět dům přesně v tu dobu, kdy podle policie slečna Carsonová skonala. Budu-li mlčet..."

"Mýlíte se," přerušil ho Ken. "Viděl mne ještě někdo; jedna žena." Sweeting na něho zíral zaraženě a cítil se zaskočen.

"Tak moment, pane Hollande. Jen se, prosím vás, neukvapujte. Ta žena nemá ponětí, kdo jste, ale já to vím. Bylo by od vás krajně pošetilé, kdybyste obětoval život kvůli několika dolarům. Ostatně byste taky měl pomyslet na svou ženu. Jen si představte, jak bude do hloubi duše raněná, až se dozví, co jste prováděl."

"Mou ženu z toho vynechte," zavrčel Ken. "Ode mne nedostanete ani šesták. A teď koukejte, ať jste venku!"

Ze Sweetingovy tváře se vytratil blahosklonný úsměv. Jeho rysy ztvrdly a v obličeji se mu objevil škodolibý výraz.

"Takhle se mnou nesmíte mluvit, pane Hollande. Nezdvořilost není ve vašem postavení na místě. Nebudu váhat ani okamžik a půjdu na policii, když se nedohodneme. Ale udělám vám ještě jednu nabídku: dohodnu se s vámi na dvě stě dolarech v hotovosti a nebudu trvat na pravidelných měsíčních příspěvcích. Musíte uznat, že jsem fairový, že ano. Dvě stě dolarů na ruku."

V Kenovi se už nahromadil vztek. Nyní nastal výbuch. Vykročil a vyrazil sklenici s whisky Sweetingovi z ruky. Jeho zuřivost polekala Sweetinga, který měl přímo panický strach z jakéhokoli násilí.

"Pane Hollande," vyjekl a schoulil se do křesla, "tohle je skutečně docela zbytečné ..."

Lexíček jako kdyby vycítil, že pánovy záměry nevyšly, seskočil z gauče a s ohonem staženým mezi nohama odcupital ke dveřím. Ken popadl Sweetinga za límec a postavil ho na nohy.

"Ty hnušná kryso!" syčel zuřivě. "Ode mne nedostaneš šesták, rozumíš! Už toho mám dost! Už mě nebudou kopat policajti, ani ty!"

"Pane Hollande!" vyjekl Sweeting a oči mu hrůzou vylézaly z důlků. "Jen, prosím, žádné násilnosti. Jestli máte pocit..."

Ken ho pustil, ustoupil o krok a veškerou svou silou ho udeřil do pravého oka. Vložil do rány celou svou váhu, a když se jeho klouby nořily do Sweetingovy masité tváře, pocítil nesmírnou úlevu.

Sweeting zakvílel bolestí, zakopl o koberec a upadl naznak; jeho pádem se otřásl celý barák.

"A ven!" zařval Ken. "Jestli tě ještě uvidím, seřežu tě jako koně!"

Sweeting se odplížil po čtyřech, pak se postavil a držel si pohmožděné oko. Bleskurychle se vrhl k východu a pádil dolů ze schodů.

Lexíček pelášil od domu, co mu nohy stačily, a jeho pán prchal těsně za ním.

Ken těžce oddychoval a díval se z okna, dokud se vyděrač neztratil z dohledu. Nepochyboval, že Sweeting ho nyní půjde udat. Za několik hodin ho přijdou zatknout. Tato představa mu sice nahá-

něla strach, věděl však, že se na tenhle okamžik musí připravit.

Ani ho nenapadlo, že by se mohl pokusit o útěk. Vždyť už si stejně svou zbabělostí dost zavařil. Choval se jako dokonalý šašek a teď se prostě musí postavit a vylízat, co si nadrobil. Jediné řešení bylo, přihlásit se sám na policii a říct jim pravdu. Neměl sice velkou naději, že mu budou věřit, ale ať přijde cokoli, bude to lepší než to, co prožil od minulé noci.

Neměl času nazbyt. Musí dorazit na komisařství před Sweetin-gem.

Rozhlížel se po svém bytě a napadlo ho, zda se s ním ještě někdy shledá. Podíval se na fotografii Ann a srdce se mu sevřelo. Pro ni to bude strašná rána! Choval jsem se jako nezodpovědný pitomec.

Rozmýšlel se" jestli nemá Ann napsat pár řádků. Ale na to teď neměl čas. Musí se dostat co nejrychleji na policii!

Vyšel rychle do předsíně, nasadil si klobouk, zamkl za sebou dveře a zamával na taxi, které právě pomalu projíždělo. Doběhl k němu, sotva zastavilo, a nastoupil.

"Na policejní komisařství a rychle!" přikázal překvapenému řidiči.

II.

Detektiv Dave Duncan se podíval na hodinky a vzdychl si. Bylo něco po deváté. Odpoledne doufal, že se dostane domů k večeri, ale zase to nevyšlo. Mrzutě si představoval, co asi řekne jeho žena. Někdy ji nedokázal přesvědčit, že pracovníci policie nemají pravidelné úřední hodiny. Možná že bude smířlivější, až jí poví, že pracuje spolu se seržantem Donovanem na případu vraždy, ale na ni to asi velký dojem neudělá.

Podíval se na stůl, kde před ním ležela nanečisto napsaná zpráva o vraždě Carsonové. Seržant Donovan mu totiž dal příkaz, aby ji připravil pro policejního komisaře, a Duncan ji právě dokončil. Naklepat to načisto na stroji mu bude trvat nejméně dalších čtyřicet minut. Potom si to ještě přečte Donovan a ten určitě do toho nadiktuje spoustu změn. Bude třeba znovu všechno přepsat. Duncan si uvědomoval, že se nedostane domů před půlnocí. A tam místo spánku, který by tolik potřeboval, ho čeká hádka s ženou.

Zapálil si cigaretu, uvelebil se ve své nepohodlné židli a začal číst svůj výtvar.

Když byl přibližně uprostřed, udělal najednou objev, který z něho setřásl veškerou únavu. Neměl ani čas si to ještě jednou rozmyslet, když se dveře rozlítly a do místnosti vstoupil seržant Donovan.

"Hele, něco tady mám!" oznámil Donovan, zabouchl dveře a sedl si na psací stůl. "Objevil se šedivý oblek našeho hosta a jsou na něm stopy krve! Co tomu říkáš?"

Duncan s velkou námahou potlačil vlastní vzrušení a odsunul svou zprávu. Nejdříve si znovu zapálil a pak se zeptal. "Kde jste to našel?"

Donovan se vítězoslavně usmíval.

"Měl jsem štígro. Vokouněl jsem v přijímačce. Seržant, co tam slouží, mi zničehonic začne povídat, že obchodní dům Gaza hlásil, že tam mezi vystavenými oblekama v pánské konfekci našli šedivý šaty s flekama. O'Malley tam byl a sepsal protokol s jedním z prodavačů. Právě to sepišoval, když přišel prodavač z oddělení bot, který zase našel mezi vystavenými botama pár nošených polobotek. Na jedné byly taky fleky. O'Malley provedl běžný test a ukázalo se, že to jsou krvavé fleky: na obleku i na botě. Prodavač si pak vzpomněl na zákazníka, který měl s sebou balík, když si přišel koupit šedivý oblek, a když odcházel, tak už žádný balík neměl. Podle popisu je to ten chlápek, co ho hledáme pro tu vraždu Carsonové. Krevní skupina těch krvavejch skvrn je stejná jako u Carsonové." Hodil na stůl svazek listin. "Tohle je zpráva O'Malleyho s nálezy. Musíme to spojit s naší zprávou. Budeš muset sebou hodit. Komisař chce hlášení, ještě než půjde dnes v noci domů."

Donovan odsunul Duncanovu zprávu stranou. "Mám taky něco pro vás, seržante. Vsadím se o pět dolarů, že vím, kdo je vrah!"

Donovanův masitý obličej změnil barvu. Zíral na Duncana a jeho nemilosrdné oči se zúžily. "Co to, k sakru, má znamenat?" "Voddělal ji ten štráfek Holland!"

"Co blbneš!" zamračil se Donovan. "Tak hele, když tě nic chytřejšího nenapadlo, dodělej tu zprávu. Chtěl bych se dneska ještě dostat domů."

Duncan pokrčil rameny. "Beze všeho. Když to chcete takhle, vezmu to do ruky sám a budu taky mít všechnu slávu!"

Donovanovi zrudl obličej. "Jestli budeš takhle mluvit...!" začal vztekle.

"Říkám vám, že to je chlap, kterýho hledáme, a můžu to dokázat!"

Donovan potlačil svou podrážděnost. Vstal a přešel k jeho stolu.

"Dobrá. Tak dokazujte, detektive Duncane."

"Pamatujete, jaký měl ten Holland strach, když jsme tam přišli?"

Donovan zafuněl. "Copak to něco dokazuje? Copak sis nevším, že když někde zazvoní policajt, má každý nahnáno? Jestli tohle je celý tvůj objev, měl sis ho radši nechat pro sebe!"

"Ten chlap neměl jenom nahnáno. Dával jsem si dobrou pozor, když jste s ním mluvil," vysvětloval Duncan. "Měl velkej strach. Jako člověk se špatným svědomím. To sice nic nedokazuje, ale začal jsem o tom přemýšlet. Hodí se přece na něho popis toho hledaného člověka. Je vysoký, tmavý, pohledný a štíhlý a je mu asi třicet. To je přece popis toho chlapa, co ho hledáme, no ne? Ale teďka přijde ten gól. Pamatujte se na ty jeho růže? Celá zahrada samá růže a jedna hezčí než druhá. Pamatujete si?"

Donovan si pomalu a otráveně vzdychl. "Co zase do toho pleteš růže?"

Duncan vzal do ruky zprávu, kterou právě dopsal. "Poslechněte si tohle; je to výpověď hlídače parkoviště. Řekl doslova - ‚Potom mi ten pán začal něco povídat o tom dešti. Že je to jako první déšť za deset dnů. Řek jsem, že je to pravda. Zeptal jsem se ho, jestli pěstuje růže. Jo, povídá, to je to jediný co pěstuju, růže a plevel.‘" - Duncan se vítězoslavně podíval na Donovana. "To dává smysl, že jo?"

Donovan seděl nehnutě, zatímco se jeho pomalu pracující mozek snažil zvládnout nečekané komplikace.

"Tomu říkáš díky?" zeptal se nakonec a výhružně si Duncana změřil.

Duncan se však nedal zastrašit. Dobře věděl, že kdyby na tuhle souvislost přišel jako první Donovan, vytahoval by se teď až hrůza.

"Chlapík se strachem celý třese, popis na něj pasuje a pěstuje růže," zrekapituloval Duncan. "Mně by to stačilo jako důvod k dalšímu šetření. Chtěl bych vědět, jakéj má vůz. Jestli to je zelenej lincoln, budu vědět, že už víc nemusím hledat."

"Jo, jestli má zelenýho lincolna, pak je to náš hoch," souhlasil sežant Donovan a pokrčil rameny. "Jenomže bych se vsadil, že ho nemá."

Duncan vstal. "Půjdeme se tam podívat?"

"Můžeme to zkusit," souhlasil Donovan neochotně.

Dvacet minut později Duncan přibrzdil asi sto metrů před Kenovým domkem a zastavil u chodníku. "Půjdem tam pěšky," navrhl.

"Nemusíme ho přece z dálky upozorňovat, že po něm jdeme."

"Jasan."

Oba vystoupili z vozu a rychle šli k vratům Kenova domu. Donovan prošel neposečeným trávníkem až k malé garáži.

Teď už byla úplná tma. V domě nesvítilo jediné světlo.

Donovan se pokoušel otevřít visací zámek u zamčené garáže. Duncan ji zatím obcházel a zastavil se u okénka. Posvítil si kapesní svítilnou na auto uvnitř garáže.

"Hele, seržante! Je to zelený lincoln!" zvolal vzrušeně.

Donovan se k němu přidal a oba se dívali okénkem dovnitř.

"A máme ho!" konstatoval seržant s velkým uspokojením. "To bude čumět ten náfuca Adams. Vyřešili jsme tenhle případ za osmáct hodin!"

"Chci si prohlédnout to auto," žádal Duncan.

"A kdo ti v tom brání?" Donovan se opět vracel k zamčeným vratům. "Vezmi z našeho vozu páku na gumy."

Opřel se o vrata a čekal, až se Duncan vrátí. Tohle s Adamsem zamává, říkal si v duchu. A s komisařem to asi taky zakvedlá. To jsem

měl zase jednou štígro! Teď napíšu zprávu a pak osobně komisaři všechno vyličím. O Duncanovi se zmiňovat nemusím, ten není důležitý. Stejně bude muset ještě léta čekat na povýšení. Proč bych tedy komisaři vykládal, jak ten případ rozlouskl. Když o tom pomlčím, bude si komisař myslet, že jsem to byl já, kdo to všechno vykoumal.

Duncan se vracel s pákou na pneumatiky. Utrhli visací zámek a otevřeli vrata. Donovan stiskl vypínač a rozsvítil v garáži.

Zatímco Duncan prohledával zadní sedadla lincolna, prohlížel Donovan předeek.

"Tak tady to máme," vykřikl Duncan. "Tím to končí." Podával Donovanovi ušmudlaný zápisník, který se ztratil hlídači parkoviště.

"Ležel na podlaze za sedadlem řidiče. Asi mu to vypadlo ze zadní kapsy."

Donovan se škodolibě chechtal: "A je v něm zapsáno i číslo jeho vozu. No, teď je to na beton."

"Pojďme si s ním promluvit, seržante."

Oba společně vykročili cestičkou k domu. Donovan palcem stiskl tlačítko zvonku a dlouho ho držel. Čekali a naslouchali, jak uvnitř bez přestání zvoní zvonek. Potom Donovan ustoupil a krajně zhnusen prohlásil: "Zdá se, že není doma."

Duncan mezitím už obcházel domek a nahlížel do všech oken. Za chvíli se vrátil.

"Není tu po něm ani stopa,"

Donovan se podíval na hodinky. Táhlo pomalu k desáté. "Radši tu zůstaneme!"

"Myslíte, že mu ruply nervy a že zdrhl?"

"Je to docela možný. Vyhlásím po něm pátrání v celém obvodě. Pojďme se podívat, jestli se do toho bytu nedostaneme."

Duncan objevil, že okno není zajištěné. Vlezl jím do domu a otevřel Donovanovi přední dveře.

"Prohlídnu si to zatím tady, než to vyřídíte s komisařstvím."

Když Donovan dokončil své instrukce pro seržanta na příjmu, podíval se do haly, co tam dělá Duncan.

Ten se právě vracel z ložnice a šklebil se. V ruce měl šedý oblek a pár bot.

"Tady to máte, seržante. Právě vybalené z balíku, přímo z obchodního domu Gaza. Tenhle hoch teda ví, jak se dostat na elektrické křeslo, to se musí nechat."

Donovan zamručel. Duncan už mu svými úspěchy lezl na nervy.

Vešli do obývacího pokoje a Duncan se hned dal do prohlídky koše na odpadky. Obrátil ho dnem vzhůru a obsah vysypal pod káravým pohledem seržanta Donovanova.

"Nějak se mi to dneska všechno daří, že jo?" pronesl najednou Duncan. "Koukněte na tohle!"

Položil na stůl dvě polovičky roztrhané navštívenky.

"A už jsme doma," řekl. "Vždyť jsem to hned věděl. Tady je telefonní číslo Carsonové a je na druhé straně navštívenky toho Parkera. Vsadil bych se, že Parker tu holku Hollandovi doporučil. Jasný jak řádka, že jo?"

III.

Poručík Adams se pohodlně opřel o sedadlo židle, široce zívá a rozhodl, že toho pro dnešek bylo dost. Stejně nic nemůže podniknout, dokud nedostane průklep Donovanovy zprávy, která mu ukáže, jak

daleko seržant ve svém pátrání postoupil. Musel taky čekat, až Darcy něco vypátrá o Johnnym Dormanovi. Nic zvláštního se tedy do příštího rána nemůže přihodit.

Právě se chystal opustit svou kancelář, když zazvonil telefon. Zamračeně se vrátil ke stolu a zvedl sluchátko.

"Tady seržant z příjmu, pane," hlásil se křaplavý hlas. "Právě přišel chlapík, který chce mluvit s vyšetřovatelem vraždy té Carsonové. Seržant Donovan není přítomen. Mám vám ho poslat?"

"Pošlete ho ke mně," přikázal Adams, pověsil znovu klobouk na věšák a usedl za svůj psací stůl.

Uběhla sotva minuta, když někdo zaklepal, pak vstoupil policista a za ním vysoký, tmavovlasý muž s křídově bledým a ztrhaným obličejem.

"Čím vám mohu pomoci," zeptal se ho Adams.

"Jmenuji se Ken Holland," představil se udýchaně. Počkal, až odejde policista, a pak dodal: "Jsem ten, kterého hledáte. Byl jsem včera v noci u Fay Carsonové."

Adams ztuhl, chvíli zíral před sebe, pak odsunul židli a vstal. Pár vteřin byl tak překvapený, že nevěděl, co si počít, ale rychle se vzpamatoval.

Pozorně si Kena prohlížel. Ano, popis souhlasil. Tenhle člověk je příliš vystrašený, aby mohl být podvodníkem.

"Představil jste se seržantovi v příjmu?" zeptal se ho.

"Ne, prosím," odpověděl Ken překvapeně. "Neptal se mě na nic."

Adams se už plně ovládal. To bylo štěstí: pomyslel si. Být tady ten pitomec Donovan, tak se o tom dovím, až by bylo pozdě. Co si k čertu ale počnu s tímhle chlapem? Jestli se dostane do drápů Donovana, než se mi podaří čapnout Dormana, budu z případu stažen, a tenhle hoch nebude vůbec vědět, co se s ním vlastně děje. Pochopí to až na elektrickém křesle.

Rychle se rozhodl: "Proč jste nepřišel dřív?"

"Proto ..., doufal jsem, že se z toho nějak dostanu," koktal Ken.

"Ale teď jsem přišel na to, že to není možné. Chtěl bych vám jen říct, že jsem ji nezabil. Chtěl bych vám vyličit přesně, co se stalo."

"Dobrá," přikývl Adams, "ale tady není místo pro nerušené rozhovory. Každou chvíli tu drnčí telefon: Lidi přicházejí a odcházejí." Vzal z věšáku klobouk a nasadil si ho. "Pojďte se mnou." Najednou se lekl. "Přijel jste svým vozem?"

Ken na něho vyjeveně zíral. "Přijel jsem taxíkem."

Adams měl radost. Zase štěstí! Kdyby zaparkoval svého zeleného lincolna před policejním komisařstvím, určitě by se našel nějaký chytrák a měl spousty řečí. "Pojďte se mnou," poručil a vykročil do chodby.

Ken ho následoval do ulice, kde stál Adamsův vůz.

"Vlezte si tam," nařídil Adams.

"Ale, jak tomu mám rozumět?"

"Nepovídat! A šup dovnitř!"

Ken nasedl a Adams se rozjel ke svému bytu. Nepromluvil jediné slovo, dokud nezastavil před domem v Cranbourne Avenue.

"Tady bydlím," oznámil a vystoupil z auta. "Tady můžete povídat, co srdce ráčí, a nikdo nás nebude rušit." Uvedl ho do pohodlně zařízeného obývacího pokoje v malém bytě v přízemí.

"Udělejte si pohodlí, jako doma." Adams hodil klobouk na nejbližší židli. "Dáte si něco k pití?"

"Tomuhle tedy vůbec nerozumím." Ken byl zmatený. "Proč jste mě sem dovezl? Chci učinit prohlášení hlavnímu vyšetřovateli, který pracuje na případu vraždy. Kdo jste vy?"

Adams s úsměvem nalil trochu whisky a sodovky do dvou skleniček.

"Jsem poručík Adams z oddělení vražd. A dobře vám radím: zachovejte teď klid. Učinit prohlášení hlavnímu vyšetřovateli, který má na starosti vraždu Carsonové, je nejposlednější věc na světě, co by vám mohla prospět. Jeho mozek nemá závitů na složitější myšlen-

ky. Tak a teď už neplývejte drahocenným časem. Chci, abyste mi všechno pověděl. Chci vědět, kdo jste, jak jste se sešel s Fay Carsonovou, a co se včera v noci přihodilo. Nespěchejte. Chci znát co nejvíc podrobností. Všechno, na co si vzpomenete. Tak mluvte!"

Ken pověděl Adamsovi všechno, co se minulého večera stalo, a nevynechal jedinou podrobnost. Když končil, cosi ve výrazu malého poručíka mu napovědělo, že všechno není ještě prohráno.

"Vím, že jsem se zachoval hrozně," řekl nakonec, "ale nezavraždil jsem ji. Měl jsem k vám přijít už dříve, ale zbabral jsem to. Nebylo to ani tak ze strachu o mě, ale kvůli ženě. Chtěl jsem, aby toho zůstala ušetřena. Teď vidím, že to nebude možné."

Adams si ho dlouho prohlížel a zamyšleně se tahal za nos. "Kdybych byl ženatej, což naštěstí nejsem, a kdybych udělal tu volovinu a šel s kurvíčkou, asi bych se za podobných okolností nezachoval jinak."

"Znamená to, že mi věříte?" ptal se Ken dychtivě.

Adams pokrčil rameny. "Na tom čerta záleží, jestli vám věřím nebo ne. Poslední slovo má porota. Pojďme si raději probrat ještě jednou některé podrobnosti. Než zhasla světla, neměl jste nejmenší tušení, že v bytě je ještě někdo jiný mimo vás?"

"Ani nejmenší zdání."

"Vůbec jste toho chlapa nezahlídl?"

"Ne. Byla tma jako v pytli. Slyšel jsem ho, jak prochází pokojem a pádí ze schodů dolů, ale neviděl jsem vůbec nic."

"Neslyšel jste ji vykřiknout?"

"Byla silná bouřka. Asi bych ji neslyšel, i kdyby vykřikla."

"Hmmm..." Adams zkřížil své hubené nohy. "A co ten tlust'och s tím pekingským pinčem. Je plešatej s ohnutým nosem a špičatýma ušima?"

Ken překvapeně vzhlédl: "Ano, tak vypadá. Vy ho znáte?"

Adams přikývl. "Znám ho. Nelamte si s ním hlavu. Nebude vás obtěžovat. Vylezl z basy před půl rokem. Ten vám neublíží."

"Chcete říct, že jen blfoval?"

"Ovšem." Adams upil malý doušek. "Viděl vás včera v noci přicházet a odcházet. Možná že viděl i toho druhýho. Nezeptal jste se ho?"

Ken potřásl hlavou. "To mne nenapadlo."

"Zeptám se ho na to sám. Ale pověděl jste mi už všechno? Na nic si už nevzpomínáte?"

"Snad už na nic." Ken se znovu zamyslel. Pak si vzpomněl na štíhlého vysokého blondáka, který rychle ustoupil do tmy, když včera s Fay vycházeli z Modré růže. "Všiml jsem si jednoho muže před Modrou růží. Měl jsem dojem, že nechce být viděn. Byl vysoký, štíhlý a plavovlasý. Výslovně hezký člověk. Když zpozoroval, že ho vidím, rychle ustoupil do tmy."

Adams se mračil. "Vysoký, štíhlý a hezoun?" opakoval a myslel na Johnny Dormana. "Poznal byste ho?"

"Snad ano. Světlo nebylo nejlepší, ale myslím, že bych ho poznal."

"Jinak nic?"

Nastalo dlouhé ticho a pak se Ken zeptal: "Věříte mé výpovědi, pane poručíku?"

"Ovšem. Je souvislá a dává smysl. Ale nedělejte si iluze, že máte vyhráno. Jste na tom dost špatně. Mnohem hůř, než si uvědomujete." Ken se chtěl zeptat, jak tomu má rozumět, ale zazvonil telefon.

"Moment. Nejdřív vyřídím tohle," řekl Adams a zvedal sluchátko.

"Jo. Co se děje?" křikl do sluchátka. Pohodlně se uvelebil do křesla a naslouchal rozčilenému hlasu, který mu cosi sděloval. "Dobrý, seržante. Hned tam budu. Samozřejmě. Když tam není Donovan, tak tam musí být někdo jiný. Už jdu." Položil telefon a ušklíbl se na Kena. "Právě po vás vyhlásili celoobvodové pátrání. V obchodním domě Gaza našli váš oblek a vaše boty. Mí dva chytří pobočníci zase

objevili vaše auto a navštívenku, kterou vám dal Parker s telefonním číslem Fay Carsonové. V tomhle okamžiku po vás pátrá každéj policajt ve městě."

Ken ztuhl jako socha.

"Ale nemohou přece dokázat, že jsem ji zavraždil!" Téměř křičel.

"Vy mi přece věříte! Vždyť jste to právě řekl. Můžete přece to pátrání odvolat..."

Adams si zapálil cigaretu, natáhl své dlouhé nohy a zavrtěl hlavou. "Vyznáte se trochu v politice, pane Hollande?"

"Co s tím má politika společného?"

"Mnoho. Budete si muset udělat obraz o nynější soustavě."

Schoulil se ještě víc do křesla. "Šedou eminencí nynější městské správy je muž jménem Sean O'Brien. Ten se chce oženit s Gildou Dormanovou, zpěvačkou z nočních klubů. O'Brien má prachy, moc a je schopný. Když něco chce, dostane to a nic na světě mu v tom nezabrání. O'Brien chce tu ženu. Její bratr se jmenuje Johnny Dorman a byl milencem Fay Carsonové, než ho uklidili do cvokárny. Včera ho odtamtud vypustili. To on asi zabil Fay Carsonovou. Nemůžu to prozatím dokázat, ale vsadil bych na to poslední cent. Jenže O'Brien nemůže připustit, aby jeho švagříček skončil na elektrickém křesle pro vraždu. Bude ho krýt všemi způsoby a má k tomu všechny předpoklady. Bude intenzivně hledat někoho, komu tu vraždu hodit na krk. A ten pán, co si to má za Johnny Dormana odskákat, jste vy."

Ken na něho tupě zíral. "Vy žertujete."

"To není legrace. Na to přijdete dřív, než vám to bude milé. Co řekne O'Brien, to v tomhle městě platí. Seržant Donovan předloží zprávu. Policejní komisař ji ukáže O'Brienovi. Všechno, co by mohlo svědčit ve váš prospěch, potlačí. Mají toho proti vám dost, aby vás dostali na elektrické křeslo teď hned a bez okolků."

Kena se zmocňovala šílená panika. "Tak proč mi to všechno povídáte? Proč mě prostě nezatknete?" vybuchl. "Vždyť jste policejní důstojník. Proč jste mě přivedl sem?"

Adams si dal nohy křížem a pak se zase posadil normálně.

"Shodou okolností patřím totiž k opoziční soustavě. Jsem asi blázen, že se za vás exponuju, ale už je to tak. Kdyby se mi podařilo podtrhnout O'Briena, udělal bych to s chutí. Mám takové tušení,

že by se mi to pomocí vašeho případu mohlo podařit. Když dokážu, že Dorman zabil tu Carsonovou, donutím možná O'Briena, aby odkryl karty. Dormanova sestra vyvine na O'Briena nátlak a ten možná někde klopýtne. A dokud moje policie bude pátrat po vás, budu já zase moci hledat Dormana. Proto jsem vás sem přivedl. Nesmějí vás chytit, dokud nedostanu jeho. Chci o vaši osobu zajímat Lindsaye Burta. On se o vás postará, když se mi podaří dokázat mu, že vás chtějí usvědčit falešnými důkazy. Ale musíte mít trpělivost. Může to trvat několik dnů, možná i několik týdnů. Tady jste v bezpečí, ale nepředvádějte se venku ve městě. Moji chlapi jsou šikovní. Pátrají po vás a určitě vás najdou, když se budete ukazovat."

"Ale moje žena se co nevidět vrátí domů." Ken byl zoufalý. "A co moje zaměstnání? Přece nemůžete chtít..."

Adams ho zastavil pohybem ruky. "Tak moment! Už jsem vám to přece říkal. Máte malér. Velkej malér. Vaše žena a vaše zaměstnání teď nejsou důležité. Teď vám běží o život. Jestli vás chytanou, je konec. Na to nezapomínejte!"

"Ale to je přece fantastické! Třeba se vám nepodaří chytit Dormana? Co pak bude se mnou?"

"O tom budeme uvažovat, až se to stane."

"A co bude s mou ženou?"

"Na tu jste měl myslet, než jste se pustil do hrátek s Fay Carsonovou." Adams dopil svou whisky a postavil sklenici. "Tak a teď zachovejte klid. Zůstaňte tady. Jdu se podívat na komisařství. Musím vědět, co provádějí."

"Zapomněl jsem vám říci, že jsem viděl Gildu Dormanovou ten večer v Modré růži," řekl Ken. "Víte, že kdysi bydlela s Fay Carsonovou ve společném bytě?"

Adams si nasazoval klobouk.

"To jsem nevěděl, ale na náš problém to žádný vliv nemá. Zachovejte klid a tuhle záležitost přenechte mě."

"Měl bych raději zavolat právníkovi."

"Na to je času dost. Dejte si pohov. Tady jste v bezpečí. Vlezte si do postele. Místnost pro hosty je tady vedle. Teď už musím jít." Adams kývl na pozdrav a odešel.

Ken se z okna díval, jak poručík odjíždí. V hlavě měl zmatek. Tohle byla skutečně šílená situace. Měl dojem, že ho Adams používá jen jako figurku na politické šachovnici. Když se mu hra vydaří, bude všechno v pořádku. Když mu nevyjde, hodí mě přes palubu.

Představil si Ann, jak se vrací do prázdného rodinného domku. Cožpak můžu věčně zůstat tady v tomhle bytě? Nejlepší by asi bylo poradit se s prvotřídním advokátem a řídit se podle jeho rad. Rozmýšlel se, ke kterému advokátovi jít, když opět zvonil telefon.

Chvilí váhal, ale pak si řekl, že mu možná Adams chce oznámit, co se děje na komisařství. Zvedl sluchátko.

"To jste vy, poručíku?" ptal se hluboký, sytý hlas, který Ken okamžitě poznal. Byl to Sam Darcy.

"Poručík tady není. Myslím si, že bude na komisařství."

Nastala přestávka, a pak se Darcy ptal: "Můžete mu předat vzkaz?"

"Jistě, proč ne."

"Dobrá. Řekněte mu, že chlapík, který vypadá jako Johnny Dorman, byl viděn na Tuxově křižníku Willow Point. Můj informátor ho zahlédl jenom na okamžik a nemohl by přísahat, že to byl Johnny." Kena se zmocňovalo obrovské napětí.

"Vyřídím."

"Křižník kotví v ústí řeky. On už bude vědět, kde."

Ken poděkoval a položil sluchátko.

Dlouho stál a usilovně přemýšlel. Potom zavolał policejní komisařství.

"Spojte mne s poručíkem Adamsem, prosím," požádal seržanta v příjmu.

"Není tady. Kdo ho volá?"

"Je na cestě do města. Cožpak ještě nedojel?"

"Už tady byl, ale zase odjel. Co se děje?"

Ken přerušil spojení. Uvažoval: co když Dorman opustí křižník, než budu moci povědět Adamsovi, kde ho najít? Jestli se chci dostat z tohoto malého, musím taky sám přiložit ruku k dílu. Zajdu dolů k ústí řeky a budu pozorovat křižník, dokud Adams nepřijde.

Šel k Adamsovu stolu, napsal tam Darcyův vzkaz a dodal, že se sám pokusí najít Willow Point. Ještě napsal, že doufá, že Adams přijde co nejrychleji. Položil papír se vzkazem na stůl, popadl klobouk a odešel z Adamsova bytu. Opatrně otevřel vrata domu.

Venku pršelo a tmavá mokrá ulice mu dávala pocit bezpečí. Sešel ze schodů, dal se doleva a spěchal k řece.

Kapitola VI.

I.

Sean O'Brien zaklepal na dveře Gildiny šatny, chvíli čekal, pak stiskl kliku a vstoupil.

Gilda se právě převlékala. Rychle sáhla po županu, ale když uviděla O'Briena, změnila svůj úmysl a šla mu vstříc tak, jak byla.

"Promiň," omlouval se s úsměvem, "měl jsem ještě chvíli počkat."

"Je všechno v pořádku, Seane?" zeptala se a v jejích velkých zelených očích byl neklid.

"Samozřejmě." Vzal ji do náručí a políbil ji. "Měla bys zamykat dveře, holčičko. Vždyť sem k tobě mohl vtrhnout kdokoli."

"Byla jsem přesvědčena, že je zamčeno. Povědej, jaké to bylo, Seane." Ustoupila k toaletnímu stolku. Sean si ji se zalíbením pro-

hlížel; vždycky byl znovu překvapen, jak je krásná.

"Manchini tě už nebude obtěžovat. Dal jsem příkaz, aby ho trochu vystrašili, a on je dost velký strašpytel."

Vzklouzla do jednoduchých bílých večerních šatů. O'Brienovi v nich připadala mnohem svůdnější než v té parádě při vystoupení v nočním klubu.

"Nevím, co bych si bez tebe počala," řekla a usedla k toaletnímu stolku.

O'Brien se zasmál.

"Na to mě přece máš." Vybral si z pouzdra doutník, přetřhl pásku a prohodil: "Tak Manchini včera mluvil s Johnnym?"

"Aspoň to tvrdí, ale moc bych mu nevěřila. Zřejmě mě chtěl jen zastrašit, abych s ním šla do jeho bytu."

"Ty si nemyslíš, že dal Johnnymu Fayinu adresu?"

Chvilí váhala, pak se postavila až těsně k němu.

"Vím, že mu ji nedal. Odpusť, miláčku, že jsem ti o Johnnym neřekla pravdu. Sešla jsem se včera večer s ním. Byl u mě v bytě, když jsem se vrátila z Casina. Má z tebe hrozný strach. Myslí si totiž, že tys mě donutil dát ho do ústavu. Musela jsem mu slíbit, že ti neprozradím, že jsem s ním mluvila. Už jsem mu tolikrát opakovala, žeš neměl nic společného s jeho pobytem v ústavu, ale on mi stejně nevěří. Přespál včera u mě. Proto vím, že nemohl zavraždit Fay."

O'Brien přikývl a přitom si lámal hlavu, proč mu stále ještě lže.

"Tos mi měla říct dřív, holčičko. No, nevadí. Máš ho stále ještě u sebe v bytě?"

"Ne. Je pryč. Dělá mi to starosti, Seane. Nenechal ani vzkaz. Prostě zmizel. Co myslíš, nezatkla ho policie?"

O'Brien potřásl hlavou. "Kdepak. To bych se dověděl. Asi se rozhodl, že opustí město. Říkala jsi, že chce odjet do New Yorku."

"Povídal, že tam možná půjde, ale neměl žádné peníze. To mi právě dělá starosti. Nemohl odjet bez nich ..."

"Třeba si od někoho peníze vypůjčil. Vždycky byl takový nestálý. Nelam si s ním hlavu. Však on se o sebe postará. Pojď, půjdeme teď na dobrou večeři."

"Dnes ne, Seane. Chtěla bych jít domů. Možná že se vrátil."

O'Brien dobromyslně pokrčil rameny. "Dobrá. Chceš, abych se s tebou vrátil domů?"

"Vrátila bych se radši sama."

"Jak si přeješ, maličká."

Vstal a podával jí přehoz.

"Podívám se, jestli se mi podaří něco vypátrat. Když se něco nového dovím, zavolám ti domů."

"Jsi ke mně tak strašně hodný, Seane."

Nastavila tvář a on ji políbil. "To je přece mé poslání, být k tobě hodný."

Jakmile odjela taxíkem, šel O'Brien pomalu k parkovišti, nasedl do svého cadillacu a zíral nehnutě do tmy. Uvažoval: Johnny je otravný hajzlík. Bude mě stále otravovat. I kdyby měl štěstí a vymotal se z tohoto maléru, zaručeně se dostane do nových šlamastik. Dříve nebo později se zaplete do takového průšvihy, na který nebudu stačit ani já. To jsou pěkné vyhlídky vyženit takového švagříčka, jako je Johnny. Naštěstí teď ho mám u zdi. Byla by věčná škoda nevyužít příležitosti a neznáčknot ho jednou provždy.

Několik minut se vžíval do představy, že se Johnnyho zbavil nadobro. A čím víc o tom přemýšlel, tím víc se mu tato představa zamlouvala. Ještě před čtyřmi lety O'Brien neznal slitování s lidmi, kteří mu byli nepohodlní. Od té doby změnil způsoby a nenechával zabíjet své nepřátele. Jenže teď ho napadlo, že měl Tuxovi dovolit, aby zlikvidoval Louieho, místo aby mu jen nařezal. Vyčítal si: poklidný život, jaký vedu v posledních letech, že mě udělal měkkotu. Ale měkkost si nemůžu dovolit v boji s takovou partou, jakou teď mám proti sobě. Lindsay Burt bude chtít vytřískat kapitál z vraždy Fay Carsonové. Někdo z jeho party si určitě vzpomene, jak Johnny

vyhrožoval, že Fay zabije. A poněvadž Johnny je Gildin bratr a Gilda se bude dvát za mě, budou tlačit policejního komisaře, aby našel Johnnyho.

Ostatně O'Brien neměl o Johnnym nejmenší iluze. Půjde po jeho penězích, jen co se stane jeho švagrem. Nejlepší by bylo zařídít to tak, aby milý Johnny nemohl dělat další maléry.

O'Brien si zapálil doutník, nastartoval motor a rozjel se do Country klubu.

Prvního každého měsíce se v tomto klubu konala taneční zábava, které se zúčastnil každý, kdo ve městě něco znamenal. O'Brien věřil, že komisař Howard a kapitán policie Motley tam také budou. Chtěl znát poslední zprávy z vyšetřování vraždy, než se rozhodne, co podniknout s Johnnym.

Už z cesty před klubovou budovou viděl širokými okny, že se uvnitř v sále hemží tanečníci. Budou tancovat až do rána, vypije se moře alkoholu a nebude ani nouze o nová milostná dobrodružství, zejména mezi omladinou.

O'Brien nebyl přítelem takových veselí, ale většinou se na nich alespoň ukázal. Zúčastnil se jich všichni členové jeho strany a byla to jedinečná příležitost promluvit si soukromě s kterýmkoli z nich, aniž se příštího dne dohadoval místní tisk, o čem se asi mluvilo.

Zajel na parkoviště, kde stál jeden vůz vedle druhého. Vystoupil a podíval se na oblohu, zataženou černými mraky - předzvěstí, že zanedlouho spadne hustý liják. Vtom ho čímsi upoutala mladá žena, která odemykala dveře sousedního auta. Doprovázel ji pohledný mladík. I v přitlumeném světle, které sem pronikalo z tanečního sá-

lu, se zdála O'Brienovi povědomá. Bezděky se zastavil, aby si ji lépe prohlédl.

"Jestli se budeš chovat jako dřevo, tak se na mou duši vrátím," řekla žena vřiskavým a nasupeným hlasem. O'Brienovi se zdálo, že je opilá.

"Musíme přece mít rozum, Glorio," chlácholil ji mladík. "Každou chvíli se tady třeba objeví tvůj starej. Copak nemůžeme počkat, až vodejde?"

"To bych musela bejt pěkně pitomá, abych čekala," pištěla žena a lezla na zadní sedadlo. "Tak co je s tebou? Jdeš?"

Muž nastoupil k ní, a zabouchl dveře. O'Brien viděl, jak ho žena oběma rukama objala a strhla ho k sobě. Ušklíbl se. Mladá ženuška komisaře Howarda a nějaký frajírek. Pomyslel si: tak to dopadne, když si takovej starej chlap bere holku, která by mohla bejt jeho dcerou.

Propletl se mezi auty k vchodu do klubu.

Komisaře Howarda a Motleye potkal už na verandě.

Motley právě peskoval Howarda. "Pro kristovy rány, nech tu holku na pokoji. Někde se baví, tak jí to dopřej. Jestli máme jít, tak už pojď!"

"Už odcházíte?" ptal se O'Brien a přistoupil k nim ze tmy.

"Zdravičko! Mám pro vás novinku," ohlásil Motley a otočil se k O'Brienovi. "Donovan rozluštil případ Carsonové."

O'Brien povytáhl obočí. "Tomu říkám rychlá práce!"

"Jo. Dycky jsem říkal, jenom dát Donovanovi případ, který stojí za to, a pak nám předvede, co dokáže. Počítám, že tak za hodinu budeme pachatele mít zajištěného."

"Tak, kdo to spáchal?"

"Kenway Holland, mladý bankovní úředník. Je to úplně jasný. Máme dost důkazů, aby dostal elektrický křeslo."

"A ještě jste ho nezatkli?"

"Moji lidé jsou v jeho domě. Možná že mu povolily nervy a dal se na útěk. Je to jen otázka času, než ho dostaneme."

"To je výborné," řekl O'Brien bez nejmenšího nadšení. Podíval se na Howarda. "Pošlete mi tu zprávu a předložíte mi ty důkazy?"

"Dostanete spisy dnes ráno," slíbil Howard. Vypadal ustaraně a O'Brien, který viděl, co provádí jeho mladá ženuška, se tomu ani nedivil. "Teď nás omluvte. Musím zpátky na komisařství. Když už jsme se dostali tak daleko, nerad bych viděl, aby se to nějak zbabralo."

"Kolikrát ti mám opakovat, že to klíďo píd' o můžeme svěřit Donovanovi," namítal Motley netrpělivě.

"Já jdu zpátky a ty si dělej, co chceš," odsekl Howard. Kývl O'Brienovi na pozdrav a odešel k parkovišti.

"Vaše sestřička se támhle muchluje s jedním mladým pánem v automobilu," zašeptal O'Brien. "Postarejte se, aby ji nezblejsk komisař."

Motley tiše zaklel: "Já tu malou bestii jednou přetřhnu. To už to nemohla vydržet než Howard odejde?" A rychle následoval komisaře.

O'Brien si zamyšleně mnul bradu. To je typické pro toho zabeďnence Donovana, že našel nesprávného pachatele. Ale o jakých důkazech to mluvili? Zdá se, že jsou přesvědčeni, že vědí na toho chlapíka dost, aby byl odsouzen.

Opíral se o zábradlí verandy a přemýšlel o Johnnym. Jestli chytanou toho Hollanda a odsoudí ho, může Johnny z toho vyváznout. Ale dříve či později se dostane do dalších průšvihů. Teď ho mám pěkně pod zámkem a nezbavit se ho by byl hřích.

Díval se za Howardem a Motleym, kteří právě vyjížděli z parkoviště, a pak, pevně rozhodnut, sestupoval ze schodů k vlastnímu vozu.

II.

Na cestě do své kanceláře se poručík Adams ještě zastavil ve strážnici. "Něco novýho?" zeptal se tam seržanta v příjmu.

"Komisař a kapitán jsou na cestě sem, pane poručíku," hlásil seržant a postavil se do pozoru. "Toho Holianda ještě nezatkli. Máme v jeho bytě několik mužů s detektivem Duncanem. Seržant Donovan se právě vrátil a čeká na komisaře."

Adams zabručel. "Budu ve své kanceláři, kdyby mi komisař něco chtěl. Jinak nic?"

"Nic, co by vás zajímalo, pane poručíku. Louie z Paradise klubu to koupil. Před deseti minutami ho O'Sullivan našel na opuštěné parcele ve West Streetu. Někdo ho měl pořádně v prádle; asi to nepřežije. Seřezali ho a vypadá to, že mu dali větší nakládačku, než unese."

Adamsovi se hned vybavilo, co mu řekl Darcy. Louie z Paradisu přece prozradil Johnnymu, kde najde Fay Carsonovou, a teď ho skoro ubili. Ze by to byla náhoda?

"Kde je?" vyštěkl.

"Pokoj číslo šest v okresní nemocnici," odpověděl seržant.

"Kdyby se po mně ptal komisař, řekněte mu, že se vrátím za hodinu." Adams spěchal do svého vozu.

Za pět minut byl v okresní nemocnici.

"Manchini?" řekl lékař ve službě, když se ho Adams ptal, zda může hovořit s Louiem. "Nevypadá to s ním slibně. Má abnormálně křehkou lebeční kost. Někdo ho bil řetězem bicyklu. Pochybuju, že se dožije rána."

"Je při vědomí?"

"Není, ale může se každou chvíli probrat. Je s ním jeden z vašich lidí. Můžete tam klidně jít, jestli chcete. Už pro něho nemůžeme nic udělat."

Louie z Paradise klubu ležel na lůžku, obličej měl zabandážovaný. Vedle jeho postele seděl mrzutě detektiv Watson. Když spatřil Adamse, rychle vstal a skoro převrátil židli.

"Je při vědomí?" zeptal se Adams.

"Ano, pane poručíku, ale je to s ním dost špatné."

Adams se naklonil nad nehybné tělo. "Louie! Vzbud' se!" zaburá-

cel a zatřepal Louieovou paží.
Louie otevřel oči a civěl na Adamse.
"Dejte mi pokoj, krucifix!" Slabě zasténal. "Jděte do hajzlu!"
Adams seděl na okraji postele.
"Kdo tě tak zřídil?"
Watson automaticky otevřel zápisník a čekal.
"Nezpívám chlupatejm, jděte vocud!" sténal Louie.
Adams vytáhl z kapsy krabičku se zápalkami, zapálil jednu a přiložil ji k Louieově ruce. Watson přihlížel s vypoulenýma očima.
Louie odtrhl ruku a bolestně stáhl rty.
"Příště si tě přidržím za zápěstí," vyhrožoval Adams. "Tak kdo to byl?"
Ten úzký a bezohledný obličej Louiemu naháněl hrůzu. "Tux a Whitey," mumlal. "A dejte mi už pokoj, jo?"
"Proč tě měli v prádle?"
"Nemám zdání," chroptěl Louie. Ale když Adams zapálil další zápalku, spěšně dodal: "Dobrá, dobrá, už vám to řeknu."
Vyprávěl Adamsovi v poněkud upravené verzi o svém pokusu vydírat Gildu. Celé jeho líčení zabralo několik minut. Adams ho nakonec donutil, aby to ještě jednou opakoval, takže Watson mohl pořídit přesný záznam výpovědi.
"Prozradil jsi Johnnymu adresu Fay Carsonové?" ptal se Adams.
"Řek jsem mu, kde ji najde."
"Kam jsi ho poslal?"
"Řek jsem mu, že většinou bejvá večer v Modrej růži."
"Nedals mu její adresu."
"Neznám ji."
"V kolik hodin jsi mu to říkal?"
"Muselo bejt kolem jedenáctej."
"Tak Tux pracuje pro O'Briena?" vyzvídal Adams.

"Jo. O'Brien mu dycky dělal šéfa."
Tohle byl důležitý objev. Adams se podíval na Watsona. "Máte to všechno zapsané?"
"Ano, pane poručíku."
"Louie, teď to podepíšeš."
Přečetl Louieovi zápis a pak mu pomohl, aby dokázal každou stránku v zápisníku podepsat. Každou stránku dal podepsat i Watsonovi.
"Vezmu si to k sobě," přikázal a zastrčil Watsonův notýsek do kapsy. "Pojďte se mnou. Tady s tímhle všivákem už nemusíte zbytečně ztrácet čas."
Venku v nemocniční chodbě pokračoval: „0 téhle svědecké výpovědi držte jazyk za zuby. Má to svůj politický aspekt a mohly by vzniknout komplikace. Rozumíte?"
"Ano, pane poručíku," souhlasil Watson. Nerozuměl ničemu, ale dlouhá spolupráce s Adamsem ho naučila, že není radno dávat mu příliš mnoho otázek.
"Dobrá. Teď pojďte se mnou. Mám pro vás práci."
Watson vyjeveně následoval Adamse ze schodů a do jeho vozu, který parkoval před domem.

III.

Kenovi trvalo dobrých čtyřicet minut, než se dostal dolů k řece. Jet autobusem nebo si vzít taxi nepřicházelo v úvahu. Vždyť ho Adams upozornil, že každý policista ve městě po něm pátrá, a zbytečně riskovat nechtěl.
Vyhýbal se živějším ulicím a držel se těsně u zdi domů a obchodů, kde bylo co nejméně světla a co nejvíce stínů.
Čas od času spatřil hlídkujícího policistu, ale vždycky se mu podařilo včas odbočit do některé uličky, aby se s ním nepotkal.
Když se konečně dostal až dolů k vodě, přestávalo pomalu pršet.
U vody bylo vlhké přití, prosycené charakteristickým pachem.
V ulici naproti řece bylo plno malých kaváren, stánky s praženou kukuřicí, obchůdky s výstrojí a výbavou pro rybáře, podezřelý hotel

a podloubí s hracími automaty.

Ken stál na nábreží, kde občas kotvily obchodní lodě, a díval se přes mastnou hladinu řeky až ke vzdálenému ústí. Byla příliš velká tma, aby rozpoznal, jestli tam lodě opravdu jsou, ale Darcy řekl, že Willow Point kotví v těchto místech, a Ken neměl důvod mu nevěřit.

Budu muset najít loďku, která mě tam odveze. Moc peněz u sebe nemám a asi budu potřebovat každý šesták, než tohle všechno nějak skončí. Najmout loďku si tedy nemůžu; musím si ji prostě "vy-půjčit". Ale nejdříve musím přesně vědět, kde vlastně Willow Point kotví.

Podloubí s hracími automaty bylo barevně osvětlené. Okamžik váhal, pak přešel ulici a podíval se, jak to vypadá uvnitř.

V hracím sále stálo několik mladíků u automatů s ocelovou kuličkou, která má proběhnout překážkami z kolíků a spadnout do otvoru s nejvyšším číslem. O jeden takový automat se opírala dívka v ušmudlaném bílém plášti a dřevěným klacíčkem si čistila dlouhé, rudě nabarvené nehty. Měla nezdravě bílou tvář a vypadala strašně unaveně. Nemohlo jí být víc než osmnáct, ale výraz její tváře naznačoval, že už v životě zažila dost a nic už ji nepřekvapí. Přes rameno měla koženou brašnu s drobnými mincemi pro zákazníky.

Vešel do hracího sálu a postavil se k jednomu automatu poblíž toho, o který se opírala dívka. Začal hrát, vystřeloval kuličku a díval se, jak se rozsvěcovala barevná světla, podle toho, do jakých kolíků udeřila.

Když vystřelil všechny kuličky za vhozenou minci, udělal přestáv-

ku a pomalu si zapaloval cigaretu. Byl si vědom, že ho děvče zvědavě pozoruje.

Podíval se jí do očí, pod nimiž byly temné kruhy, a usmál se na ni.

"Pěkná ztráta času, že jo?" řekl.

Lhostejně pokrčila rameny: "Copak vás někdo prosí, abyste to dělал?"

Ustoupil od automatu a přešel k ní.

"Jestlipak něco víte o lodích, co tady kotví v ústí řeky?" zeptal se.

"Chtěl bych najít loď, která se jmenuje Willow Point."

V očích se jí náhle objevil ostražitý a překvapený výraz. "Vždyť vám v tom nebráním." Prostrčila ruku pod otvor pracovního pláště a poškrábala se pod paží.

"Nevěděla byste náhodou, kde kotví?"

"Věděla bych. Proč?"

"Chtěl bych ji najít," opakoval trpělivě.

"Skutečně to chcete, fešáku?" Teď se o hrací automat opírala bokem. "A víte taky, komu Willow Point patří?"

Zavrtěl hlavou.

"Tuxovi," vysvětlovala. "A to je pán, kterýho je lepší držet si hezky daleko vod těla."

"Musím tu loď najít," řekl Ken.

Pozorně si ho prohlížela.

"Koukej, krasavce, neměl bys radši jít domů? jestli se Tuxovi budeš plíst pod nohy, skončíš s velkým průšvihem."

"Když já už velkej průšvih mám," svěřil se jí Ken.

"No jo, ale proč bych ho musela mít taky já?" odsekla a zničehonic se od něho odvrátila. Rozměnila bankovku tlustému chlapíkovi, který netrpělivě ťukal do skla hracího automatu.

Ken se vrátil k automatu, kde už jednou cvrknal kuličky. Přivolaal si minci novou váрку a po očku pozoroval to děvče.

Pomalu přecházela hracím sálem a asi za pět minut se zase vrátila k němu. Opřela se o automat, kde zkoušel svou zručnost s kuličkami, a zase si dřevěnou třískou čistila nehty.

"Nepomůžete mi?" poprosil Ken. "Neprozradíte mi, kde Willow

Point kotví?"

Maloučko pokrčila rameny. "Když jsem ji posledně viděla, kotvila u severní špičky."

"To mi nic neříká. Neznám tu řeku. Jak daleko to je?"

"Asi půl míle. Severní špička je to světlo, který vidíš dole z přístaviště."

Pozvedl obličej a usmál se. "Díky."

Zamračila se: "Lezeš do velkého průšvihů, fešáku. Tux je velká svině."

Odevrtnl další kuličku do očíslovaných polí hracího automatu, potom poznamenal, jakoby pro sebe: "Potřebuju člun, ale nemám prachy. Musím se nějak dostat na Willow Point."

"No a co? Mám ti ho snad jít někam šlohnout?" Odmítla, ale nedívala se přitom na něho.

"To udělám sám, jen kdybych věděl, kde ho najdu."

"Víš Tux, že se za ním chystáš?"

Ken potřásl hlavou.

"Lítáš v tom pěkně, že jo?" zeptala se ho. "Jdou po tobě chlupatý?"

"Tak nějak to je."

"Člun najdeš pod přístavní hrází. Ten strejda, co mu patří, dycky vyplouvá časné ráno. Tak do té doby musíš být zpátky."

"Děkuju," řekl Ken.

"Dávej na sebe bacha, fešáku. Tux nemá rád, když mu tam někdo leze. Je to zabiják."

"Dám si pozor," slíbil a vyšel do deštivé noci.

Našel pod přístavní hrází malou loďku. Objevil v ní rybářský prut, plechovku s návnadami a vesla. Spustil vesla do vody, odstrčil loďku a vesloval k místu, které mu děvče označilo za Severní špičku. Zdálo se mu, že vesluje strašně dlouho, než konečně uviděl, jak se mlhavé obrysy křižníku odrážejí proti temné noční obloze.

Ken se znovu opřel o vesla. Ale pak ho napadlo: co když to není Willow Point? A vtom uslyšel vzdálený rachot motoru. Podíval se k přístavním budovám nejasně se rýsujícím asi v půlkilometrové vzdálenosti. Uviděl, jak se odtamtud rychle přibližuje silný motorový člun. Lekl se, že by to mohl být policejní člun, a rychle vesloval z cesty. Pak uvolnil vesla a skrčil se na dně loďky, aby proti obloze nebyly vidět obrysy jeho hlavy a trupu. Úzkostlivě přitom pozoroval rychle se blížící člun. Oddychl si až za chvíli, když už bylo zřejmé, že se k němu člun nepřiblíží víc než asi na dvě stě metrů, nezmění-li v posledním okamžiku směr plavby. Nezměnil ho.

Minul ho se silným burácením motoru a vlna, která se za člunem zvedala, mocně nadhodila malou lodičku. Vzápětí však silný motor zhasl. Motorový člun zmizel v temném stínu před křižníkem.

Ken se posadil a znovu začal veslovat. Trvalo mu dobrých deset minut, než se přiblížil asi na třicet metrů ke kotvicímu křižníku. Přitáhl vesla k trupu loďky a nechal se nést proudem, a přitom napjatě pozoroval, co se tam děje.

Motorový člun už byl připoután k lodi. Na palubě neviděl živou duši. Ken proto vesloval dál, až se dostal těsně ke křižníku. Napjatě pozoroval palubu. Zdálo se mu, že slyší tichý rozhovor. Zaváhal, má-li risknout prozrazení a vyšplhat se nahoru. Kdyby se někdo objevil na palubě, určitě by uviděl jeho lodičku a bylo po všem. Rozhodl se raději neriskovat.

Tiše a pomalu proplul kolem zádě, až se objevil vedle levého boku. Jedno okno tam bylo osvětlené. Ken se dal nést proudem až těsně k němu. Z otevřeného okna slyšel: "Je na čase, Johnny, abysme si upřímně promluvili. Tvoje situace není taková, abys mohl diktovat podmínky. Buď přistoupíš na podmínky moje, nebo tady budeš hnít, dokud si to nerozmyslíš."

Ken opatrnými pohyby vesel přiblížil svou loďku, až se dotkla boku. Dával přitom pozor, aby nenarazil a nezpůsobil sebemenší hluk. Rukou se přichytil za železnou podpěru u otevřeného okna,

postavil se ve své loďce a nahlédl dovnitř.

V kabině se na námořní palandě povaloval ten štíhlý, plavovlasý hezoun, kterého viděl minulou noc. Seděl přímo proti němu. Vysoký, tmavovlasý muž v elegantním obleku se opíral o zed' a kouřil doutník.

Ken se rychle přikrčil a úzkostlivě dbal, aby jeho loďka nenarážela na pláty křižníku. Přitom pozorně naslouchal, aby mu neušlo jediné slovo.

IV.

Solly chytil lano, které mu O'Brien hodil, a přidržel motorový člun, aby se šéf mohl vyhoupnout na palubu.

"Tux je tady?" vybafl na něho O'Brien.

"Ano, šéfe," koktal Solly vveden z míry tím, že O'Brien sám připlul s motorovým člunem.

"Kde je?"

Tux vylezl ze stínu a zapínal si límec. Právě spal, ale uslyšel zvuk připlouvajícího člunu a rozespale na sebe navlékal kalhoty a košili.

"Potřebuju tě," oznámil O'Brien stručně.

Tux šel napřed do podpalubí. Sestoupili po železném žebříku a šli špatně osvětlenou chodbou do jedné kabiny. Tux si tam sedl na palandu, stěží potlačil zívnutí a tázavě se podíval na O'Briena.

"Zkrotil jsi Louieho?" chtěl vědět O'Brien.

"Jasně," přikývl Tux a byl poněkud nespokojen. "Ale Whitey ho klepnul trochu moc."

O'Brien si ho pronikavě prohlížel. "Co to znamená?"

"No, počítám, že se mu teď moc dobře nedaří." Tux mluvil opatrně.

"Von totiž má kokos křaplavěj jako skořápku vod vajec."

"Znamená to, že je mrtvej?"

Tux pokrčil rameny. "Moh by bejt. Vyšplouchalo z něho dost mozku."

O'Brien si mnul bradu. "Celá tahle šaškárna se mi nějak začíná vymykat z rukou," řekl a vzal si doutník. "Možná že by bylo dobré, kdyby Louie natáhl brka."

Tuxovi se ulevilo. "Moc bych se divil, kdyby to přežil."

"Nepotřebujeme žádný doznání na smrtelný posteli."

"Když jsme vod něho vodcházeli, nemoh říct ani popel."

O'Brien si zapálil doutník, vyfoukl kouř až ke stropu a zamyšleně si Tuxe prohlížel. Tak už to zase začíná, pomyslel si. Po čtyřleté přestávce zase znovu kráglivat nepohodlné. Inu, co se dá dělat. Musím si udržet kormidlo v rukou a žádné trable nepotřebuju.

"Rozhodl jsem se, že se zbavím Johnnyho," oznámil téměř šeptem.

Tux byl překvapen, ale nedal to najevo. "Udělám, co poručíš, šéfe."

"Chtěl bych ho někam uložit, kde nebude objevenej," pokračoval O'Brien. "Nesmí bejt nikdy objevenej."

"To můžu zařídit," sliboval Tux. "Mám na palubě sud a tam se krásně vejde. Cementu mám taky dost. Nikdy ho nenajdou."

O'Brien přikývl. "Tohle se musí udělat bez chyby, Tuxi. Já teď k němu zajdu a promluvim s ním. Pak ti řeknu, kdy to uděláš."

"Dneska?" chtěl vědět Tux a lítostivě myslel na to, že se zase nevydělá.

"Bude to dneska. Už si připrav ten sud a cement."

"Pošlu Sollyho."

"Udělej to sám," rozkázal O'Brien. "Solly s tím nesmí mít nic společného. Pojede se mnou zpátky. Nechci, aby o tom někdo věděl. Budou o tom vědět jenom dva lidi, Tuxi - ty a já."

Tux protestoval. "Ten sud bude těžkej jako prase. To sám nezvládnou. Budu muset vzít Sollyho."

O'Brien "vyndal doutník z úst, prohlížel si pozorně jeho rozžhavený konec a pak řekl: "Dobře. Jak je ti libo. Ale když vezmeš Sollyho, budeš ho muset taky vyřídít. Budeš se ho muset zbavit stejným způsobem."

Tux měl Sollyho rád. Navíc byl Solly silný jako býk a mrštný jako

chřestýš.

"Bude mlčet jako hrob, šéfe. Vo něho nemusíš mít starosti."

O'Brien si ho chladně prohlížel. "Jestli se ti nechce udělat to podle mýho, Tuxi, jen to klidně řekni." Hrozba v jeho hlase byla naprosto zřejmá.

Tux na něho pohlédl, pak pokrčil rameny. "Dobrá, udělám to sám."

"Koukej, ať to uděláš pořádně."

"Udělám to pořádně."

O'Brien vstal, otevřel dveře a vyšel do chodby, U kabiny, kde drželi Johnnyho, se zastavil, odemkl dveře a vstoupil.

Johnny právě podřimoval. Otevřel oči, zamrkal několikrát a posadil se.

"Ahoj, Johnny." O'Brien si s uspokojením prohlédl jeho pohmožděný obličej. Nejvyšší čas, že tomu hajzlíkovi někdo pohladil zpěvník, pomyslel si. Zavřel za sebou dveře a opřel se o ně zády.

Johnny si ho ostražitě prohlížel. "Co chceš?"

"Rozhodl jsem se, že ti udělám návrh."

Johnny se postavil na zem. "Tak povídej, ale bude tě to stát balík."

O'Brien potřásl hlavou. "Je na čase, Johnny, abysme si upřímně promluvili. Tvoje situace není takové, abys mohl diktovat podmínky. Buď přistoupíš na podmínky moje, nebo tady budeš hnit, dokud si to nerozmyslíš."

"Jaký to jsou podmínky?" zeptal se Johnny a špičkami prstů si ohmatával potlučený obličej.

"Odjedeš odtud ještě dnes večer rovnou na letiště. Odletíš do New Yorku. Tam tě bude čekat jeden z mých zástupců a posadí tě do letadla do Paříže. Ve Francii tě bude čekat další můj zmocněnec a zavede tě do tvého bytu. V Paříži zůstaneš tak dlouho, až dám souhlas k tvému návratu."

"A to bude po tvý svatbě s Gildou, že jo?" vysmíval se Johnny.

"Copak si myslíš, že si tě vezme, když ji nepovedu k oltáři já?"

"Napišeš jí dopis, že dnes večer letíš do Paříže," nařizoval O'Brien.

"Víš, že máš malér, a vůbec nebude překvapená, že bereš roha."

"Proč ti tolik na tom záleží, aby ses mě zbavil?"

"Ty to nevíš?" odpověděl O'Brien. "Seš velkéj otrava. Dovedu si představit, co to znamená mít tě za švagra. Obejdu se bez tvý společnosti."

Johnny se zasmál. "Mejlíš se, Seane. Jestli chceš Gildu, musíš to vydržet taky se mnou. Nikam neletím, to pusť z hlavy. Nevopustím ani Gildu, ani tebe a tvý prachy."

O'Brien pokrčil rameny. "Jak myslíš. Buď poletíš, anebo zůstaneš tady na lodi, až budeš smrdět. Jiný východisko nemáš, a jestli si myslíš, že odsud utečeš, tak to klidně můžeš zkusit."

Johnny navrhl: "Možná že bych si dal říct, kdyby v tom byly nějaký prachy. Co ty na to?"

"Nečekal jsem, že se tě zbavím zadarmo," souhlasil O'Brien. "Dám ti deset táců, když napišeš Gildě ten dopis a slíbíš, že zůstaneš tak dlouho v Paříži, až ti řeknu, aby ses vrátil."

"Deset táců?" opakoval Johnny, jako kdyby nemohl uvěřit, že mu někdo může nabízet tak málo. "To se budeš muset hodně polepšit. Naval padesát a plácnem si."

"Pěťadvacet a ani o chlup víc."

"Na třiceti se s tebou dohodnu," řekl Johnny a pozorně si O'Briena prohlížel.

O'Brien předstíral, že váhá, pak pokrčil rameny. "Dobře: třicet. Můj člověk ti polovičku vyplatí v New Yorku a druhou v Paříži."

"Snad bys mě nechtěl převízt, Seane? Jestli nenašliš prachy, vrátím se natotata."

"To už možná bude na tebe vydaněj zatykač. Zdá se mi, že zapomínáš, že jsi zabil jednu ženu."

"Co bych zapomínal? To je snad tvoje starost. Teď potřebuju pra-

chy. A co moje letenka?"

"Můj člověk na letišti se o ni postará," vysvětloval O'Brien kulantně. Vytáhl náprsní tašku, odpočítal tři stodolarové bankovky a položil je na stůl. "Prosím, posluž si."

Johnny nepotřeboval dlouhé pobízení. Sklouzl rychle z palandy a shrábl peníze. "Ty ale musíš vo ni stát, Seane," řekl s úšklebkem. "Páni! Vydat takovej balík prachů, abys ji dostal, tomu říkám touha. Nedal bych tolik cejnů ani za Gildu, ani za žádnou jinou ženskou."

O'Brien musel vynaložit značnou energii, aby potlačil zuřivý vztek. Vytáhl plnicí pero. "Tady v šuplíku je dopisní papír. Teď si sedni a napiš Gildě, že jedeš do Paříže a že se vrátíš až za delší dobu."

"S tím jdi do hajzlu!" Johnny odstrčil pero. "Pověz jí to sám. Proč bych se měl mordovat s nějakým dopisem?"

"Napiš ten dopis, nebo naše dohoda neplatí!" odsekl O'Brien a jeho podrážděnost už byla zjevná.

"Co se furt staráš?" ptal se Johnny a začal mít podezření. "Máš strach, že si bude myslet, žeš mě praštil přes kouli a utopil v řece?"

"Nekecej blbosti!" O'Brien se skoro polekal, jak přesně Johnny uhádl jeho záměr. "Má tě ráda a snad si zasluhuje, abys jí to oznámil sám?"

"Dobrá tedy, zatelefonuju jí z letiště a všechno jí povím."

"Nedovolím, aby ses producíroval na letišti, kde tě může zblejsknout kterejkoli policajt. Sedni si a piš, nebo je po úmluvě!"

Johnny pokrčil rameny. "No dobře. Mám jí taky napsat, jak se mnou zacházeli ti tvoji hulváti? Nedovedu si představit, že by mohla bejt k tobě milá a přítulná, kdyby věděla, cos se mnou vyváděl."

KK sakru, tak už dělej!" zavrčel O'Brien a odvrátil se, aby mu nebylo vidět do tváře.

Johnny se posadil a pomalu čmáral na list psacího papíru. Po-
brukoval si přitom polohlasně a nakonec odstrčil list k O'Brienovi. "Tumáš. A teď už pojďme odtud; nechci tuhle smradlavou bárku už ani vidět."

O'Brien si přečetl dopis, souhlasně přikývl a ukázal na obálku.

"Ještě tam napiš její adresu."

Johnny poslechl a O'Brien zasunul dopis do obálky, zalepil ji a vložil do náprsní tašky. Byl v povznesené náladě. Teď může na-
ložit s Johnnym podle svého, aniž vzbudí Gildino podezření.

"Se mnou na břeh nepopluješ," řekl. "Nemůžu risknout, aby mě někdo s tebou viděl. Solly pojede se mnou a potom se může s motorovým člunem pro tebe vrátit. A to ti povídám, ať sekáš latinu! Budeš dělat, co ti říkám, nebo s tebou zakvedlám!"

"Co kdybich pro změnu šel první já?" navrhl Johnny. "Byl jsem na tehle zkurvený lodi dýl než ty!"

"Drž hubu!" V tváři O'Briena se objevil vražedný výraz. "Ty šmejde smradlavej! Už tě mám plný zuby!"

Ta zuřivost Johnnyho polekala. "Piánko, Seane," uklidňoval ho. "Dyt' to byla jen sranda."

"Jo? Jenže já srandisty nemám v lásce. Brzy na to přijdeš, že je vůbec nemám rád!"

O'Brien vyšel z kabiny a zamkl za sebou dveře. Teď, když měl dopis v ruce, chtěl se Johnnyho co nejrychleji zbavit. Za nějaký čas pak může říci Gildě, že Johnnyho zabili v nějaké rvačce v Paříži. Nikdy ji nenapadne, že ho sám dal zabít.

Solly stál na palubě a opíral se o zábradlí. Jakmile uviděl O'Briena, slezl rychle do motorového člunu.

Tux přistoupil k O'Brienovi.

"Můžeš ho hned voddělat," řekl O'Brien tiše. "Dokážeš to zvládnout, Tuxi? Nesmí to nikde kiksnout."

"Bude to v pořádku," sliboval Tux. "Skutálím sud rovnou z paluby. Tady je vody dost. Bude to dobrý."

"Až se Solly vrátí, sjedeš do města a zavoláš mi. Sollymu namluv, žeš odvez Johnnyho na břeh v tom malým člunku. Zdržím ho u sebe nejmiň na hodinu. Bude ti to stačit?"

"Bude," souhlasil Tux. "Udělám to, jakmile budeš pryč. Zádnej problém. Sud je velkéj dost. Vejde se tam krásně. Cementu mám taky dost. Hodina úplně stačí."

"Neber na to bouchačku, Tuxi. Někdo by moh slyšet střelbu z nábreží."

"Mám křivák."

"Tak bacha na to! A ahoj." O'Brien šel k motorovému člunu a přehoupl se do něj.

Solly člun odstrčil, nastartoval motor a člun se vyřítíl do tmy.

Kapitola VII.

I.

O'Brienův a Tuxův hlas zřetelně pronikal k místu, kde se Ken přidržoval boční stěny křižníku. Pozvolna pochopil: chtějí Johnnyho zavraždit a uklidit na dno řeky! Kena zamrazilo.

Octne-li se jednou Johnny na dně řeky, těžko někoho přesvědčím, že jsem to nebyl já, kdo zavraždil Fay. Musím ho nějak zachránit a dostat na břeh. Potom ho přihraju Adamsovi. Jen tak můžu dokázat svou nevinu.

Ken si představil, že bude muset vyřadit Tuxe. Strachem mu vyschlo v hrdle. Ken nikdy nepředstíral, že je muž činu. Ani fyzicky nebyl vybaven pro střetnutí s rváčem, jakým je Tux. Ale jiné východisko nebylo. Musí zachránit Johnnyho, chce-li zachránit sebe.

Privázal loďku k železné podpěře vedle okénka kabiny, ve které věznili Johnnyho, a uvažoval, zda se má pokusit nějak upoutat jeho pozornost a dát mu vědět, co se chystá. Ale Tux byl stále nedaleko a mohl by ho uslyšet.

Nejdříve se musím dostat nepozorovaně na loď. Kdybych se dokázal připlížit až k Tuxovi a zezadu ho něčím praštil do hlavy, ostatní by už bylo snadné ...

Uchopil nejnižší příčku zábradlí a opatrně se vzepřel, až měl oči těsně nad úrovní paluby. Na její vzdálenější straně zahlédl proti obzoru Tuxovu siluetu. Tux byl k němu obrácen zády a měl plně ruce práce s velkým sudem.

Ken nahmatal jakýsi výstupek, opřel se o něj jednou nohou, rukama sevřel sloupek zábradlí a tiše se přehoupl na palubu. Skrčil se a pozorně se díval na Tuxova široká záda.

Tux dlátem a těžkým kladivem odsekával dno velkého sudu. Nadělal přitom tolik rámusu, že nemohl zaslechnout, jak Ken opatrně postupuje.

Ken odhadoval situaci. Od Tuxe byl vzdálen dobrých patnáct metrů. To je příliš daleko pro náhlý útok. Ostatně neměl žádnou zbraň a pustit se do souboje s Tuxem holýma rukama by bylo naprosto beznadějně.

Řekl si, že jediná možnost, jak obstát proti tomu rváči, je spojit se s Johnnym. Oběma se snad podaří Tuxe zvládnout. Pomalu se proto plížil k žebříku do podpalubí.

V tom dno sudu povolilo, Tux se narovnal a znenadání se otočil.

Ken ležel přitisknut k palubě a ani nedýchal. Tux loudavě prošel celou palubou a zmizel za korinidelním můstkem. Než se Ken stačil pohnout, už se vracel s pytle cementu na zádech. Vysypal cement do sudu a šel pro další. Ken se bleskurychle vzpřímil a pádlil k žebříku do podpalubí. Zmizel v útrokách loď právě tehdy, když se Tux objevil s dalším pytle.

Octl se v úzké chodbě, kde blikotalo mdlé světlo. Na obou stranách byly dveře do kajut a v jedné byl klíč. Ken slyšel, jak Tux na palubě šramotí, a odhadl, že času není nazbyt. Otočil klíčem a vkročil do malé kajuty.

Johnny seděl na palandě a líně se opíral o stěnu. Bez zájmu se podíval na Kena. "Co jsi zač?" zeptal se.

Ken zavřel dveře. Byl tak vrúšený, že těžce lapal dech.

"Byl jsem náhodou poblíž lodi a tak jsem slyšel, jak se domlouvají, že vás zabijou," řekl a hlas se mu třásl. "Chtějí vás strčit do sudu,

zalít cementem a hodit přes palubu."

"Co to má být? O'Brien zkouší nové triky?" zeptal se podezíravě Johnny. "Mě nemůžeš vystrašit, vole! Koukej vypadnout!"

"Proboha, neztrácejte čas! Tux už nosí pytle s cementem. Oba dohromady ho snad zvládnem, ale musíme ho překvapit."

Johnnymu pomalu docházelo, že tenhle vysoký, vyčerpaný a vystrašený člověk nehraje žádnou hradbu. Vzpomněl si na vražedný výraz v O'Brienově tváři, když odcházel z jeho kabiny. Tak proto O'Brien tolik naléhal, abych napsal Gildě dopis na rozloučenou. Chce se mě zbavit jednou provždy.

Johnny sklouzl z palandy a cítil, jak ho zalévá studený pot. "Má bouchačku," řekl. "Nemáme proti němu vyhlídky,"

"Musíme ho přemoci. Tak dělejte, ať se připravíme," žádal Ken.

"Dej mi klíč. Zamknu se tady a ty půjdeš pro policii," navrhol Johnny.

"Neblbněte! Vypáčí dveře a dostane vás. Musíme si s ním poradit sami!"

Všechna naděje však Kena opouštěla při pohledu na Johnnyho bledý obličej. Ten hezoun je strachy bez sebe. Navíc začal žadonit: "Vynech mě z toho. Já nahoru nejdu!"

Tux se mohl objevit každou chvíli. Ken musel rychle najít nějakou zbraň. Jenže v kajutě, kde Johnnyho věznili, nebylo nic kromě palandy a rozvrzané židle. Vrátil se proto do chodby a otevřel protější dveře. Nahmatal vypínač a rozsvítil.

Jediný předmět, který by mohl sloužit jako zbraň, byla polovypitá láhev whisky na stole. Uchopil ji za hrdlo a vtlačil do ní zátku. Právě se vracel ke dveřím, když se Tux objevil na žebříku do podpalubí. Ken už neměl čas dostat se k Johnnymu. Zhasl světlo, s divoce bušícím srdcem se opřel o stěnu vedle dveří a čekal.

Také Johnny slyšel, že Tux přichází, a rychle zavřel dveře. Tux šel pomalu chodbou a tiše si něco pobrukoval. Zastavil se před dveřmi u Johnnyho kajuty a chtěl je odemknout. Když zjistil, že jsou odemčené, přestal si pobrukovat. Vytáhl z vnitřní kapsy kabátu revolver s krátkou hlavní.

Ken se zděsil, když to uviděl štěrbinou mezi dveřmi a jejich rámem.

Tux otočil knoflíkem a kopl do dveří, až se rozlétly dokořán. Přes jeho ramena viděl Ken, jak se Johnny s voskově bílou tváří tiskne k protější stěně.

"Ahoj, Johnny!" Tux téměř šeptal. "Kdopak odemk' dveře?"

"Co já vím?" sípěl Johnny a zíral na revolver. "Asi je O'Brien zapomněl zamknout. Co na tom záleží? Stejně vodcud' vodcházím."

"To jo," řekl Tux a opět zastrčil revolver do kapsy. "Máš před sebou sakra dlouhou cestu."

Ken se k nim z druhé strany chodby pomalu přibližoval.

"Šéf už tě má plný zuby, Johnny, a vůbec se mu neřekne," šklebil se Tux. "Mám pro tebe přichystej sud a pěkný cementovej kabátek, aby ti nebyla zima."

"To by sis nikdy nedovolil!" jekal Johnny. "O'Brien by s tebou pěkně zamával! Nepřibližuj se ke mně!"

Ken vyrazil a vložil celou váhu do úderu lahví, kterou chtěl zasáhnout Tuxovu hlavu. Tux však slyšel šramot za svými zády a pohotově uhnul. Láhev ho zasáhla do pravého ramene, až zakolísal. Roztříštila se o něj a střepiny létaly na všechny strany.

Tux zaklel; pravá paže mu krvácela.

Ken sice v životě neměl takový strach, ale přesto se pokusil zasáhnout pěstí Tuxovu bradu. Ten však úder podběhl a kontroval krátkým levým hákem. Rána do žeber Kenem otřásla.

Johnny se bleskurychle vrhl ke dveřím, avšak Tux ho kopnutím složil na zem. Na zlomek vteřiny se přitom natočil ke Kenovi bokem. Ken toho využil, vyrazil a sevřel mu ruce. Bylo to, jako kdyby objímal gorilu. Tux ho odmrští jediným trhnutím mohutných ramen a uskočil dozadu, aby si chránil záda stěnou kajuty.

Johnny se zvedl na nohy a skrčil se v rohu kabiny.

"Tak ty sis našel kámoše," řekl Tux a v jeho malých očkách plápolal zlý plamínek. "No dobrá, hošánkové. Soudek je dost velkéj pro voba." Jeho ruka zmizela za zády, a když se znovu objevila, držela krátkou dýku. "Tak kdo bude první?"

Při pohledu na dýku Ken i Johnny polekaně couvli. Tux se zlomyslně ušklíbl. Byl stále ve střehu, aby mohl vyrazit k útoku.

Ken popadl židli a rozmáchl se jí proti Tuxovi. Ten se skrčil a jedna noha židle těsně minula jeho obličej. Uchopil ji levou rukou a snažil se k sobě přitáhnout židli i Kena, který se jí zoufale držel jako jediné své zbraně.

Tux byl na Kena příliš silný a jediný způsob, jak mu zabránit, aby si ho nepřitáhl až na dýku, bylo židli pustit.

Tux odhodil židli a vrhl se dopředu. Ken slepě vyrazil a jeho pěst zasáhla Tuxův obličej. Dýka se mu přitom mihla před očima a rozpárala mu klop saka. Sám nevěděl, jak se mu před ní podařilo uhnout. Padl na Tuxe a oběma rukama uchopil jeho pěst s dýkou. Celou vahou se opřel o jeho paži. "Na něj!" zařval zoufale na Johnnyho. Ale ten, místo aby mu přišel na pomoc, prchal ke dveřím. Chtěl se protlačit kolem obou zápasících. Tux ho však chytil levou rukou a přimáčkl ho ke stěně.

Všemi silami se teď Ken snažil udržet Tuxovu pravici s dýkou. Držel se jí jako klíště a doufal, že ho tím přiměje, aby zbraň pustil z ruky.

Tux se vzepřel, postavil, a mohutným trhnutím ramene setřásl Kena jako malé kotě. Pak se hbitě otočil k Johnnymu a dýka opět zasvištěla. Jenže Ken v pádu ještě stačil chytit Tuxovo lýtko těsně nad kotníkem a podrhl mu nohu. Tux ztratil rovnováhu a padal naznak na ležícího Kena.

V tom okamžiku se Johnny vzpamatoval. Zuřivě kopl Tuxe do hlavy. Špičkou boty ho zasáhl do spánku. Tím ho na vteřinku omráčil, takže dokonce pustil dýku.

Ken ji popadl a daleko odhodil, odstrčil Tuxe a po čtyřech odlezl pryč.

Tux se vzpamatoval neuvěřitelně rychle. Z rány na spánku, kam ho zasáhla Johnnyho bota, mu stékala krev. Obličej mu znetvořila vražedná zuřivost. i

Než měl Ken čas uhnout mu z cesty, zasáhl ho Tux krátkým úderem, jako když medvěd udeří prackou. Ken znovu upadl. Ale Johnny se chopil židle a vši silou praštil Tuxe přes hlavu. *

Do Johnnyho najednou vjela bojovnost. V jeho hubené tváři se teď zračil stejný vražedný úmysl jako v tváři Tuxově. Znovu praštil Tuxe židli přes hlavu. Srazil ho tím na kolena. Zatím se Ken vzpamatoval z oné vražedné rány a s námahou vstal ze země!

Tux zvedal ruce, aby si chránil hlavu proti úderům židle, ale Johnny mu je židlí srazil a plnou silou ho udeřil opěradlem do nechráněného obličej. Židle se o Tuxovu hlavu roztříštila a Tux upadl bezvládně tváří na palubu.

Johnny k němu přiskočil, uchopil ho za hustou kštici, zvedl mu hlavu a tloukl jí o podlahu, až cela loď zaduněla. Tux přiškrčeně chrochtal a bezvládně ležel.

Ken stál nad nimi a vyčerpaně supěl. "Rychle pryč odtud! Honem!"

Johnny ještě jednou zuřivě kopl Tuxe do šije, až ho převálil na břicho. Pak mu vytáhl ze zadní kapsy kalhot tuponosý revolver. "Tak jdeme!" opakoval Ken.

Běželi chodbou a pak po schodech nahoru na palubu.

II.

Hodiny na osvětlené přístrojové desce ukazovaly za deset minut půl dvanácté, když Adams zastavil své auto před číslem 25 v Lessingtonské třídě.

Ten kousek cesty z nemocnice před dům, kde se minulé noci stá-

la vražda, řídil bez jediného slova a nevšímal si Watsona, který seděl vedle něho a marně čekal, že se doví, oč vlastně jde.

Adams vystoupil z vozu a Watson šel s ním. Vyšli po schodech k předním dveřím a vstoupili do domu. Adams vedl Watsona do třetího patra k bytu Raphaela Sweetinga.

Před dveřmi se Adams zastavil a řekl: "Tenhle chlapík nám teď udělá prohlášení, koukejte to přesně zaznamenat."

Watson přikývl. Byl zvědavý, o jakého chlapíka vlastně jde.

Adams stiskl zvonek a čekal.

Po delší přestávce se dveře opatrně otevřely a z nich vyhlédl

Sweeting. Na pravém oku si přidržoval vlhkou žínku. Levým nejdříve pohlédl na Adamse, pak na Watsona, a najednou jako by se scvrkl. Rychle ustoupil a uvolnil cestu.

Adams a Watson vešli do bytu.

"Tak tady jsi zakotvil." Adams si prohlížel místnost. "Jápak jdou kšeftičky, Raphaeli?"

"Na mou duši, pane poručíku, živím se naprosto poctivě," tvrdil Sweeting. "Ale jak se může člověk někde uchytit, když na něho stále dotírá policie?"

"Máš to skutečně těžký," souhlasil Adams a posadil se na nejbližší židli. "A jápak ti jde vydírání, sype to něco?"

"Nevím, o čem hovoříte." Sweeting se tvářil pobouřeně. "Toho jsem přece už dávno nechal."

"Skutečně? A copak to máš s okem? Někdo ti splácel dluh, nebo co?"

"Utrpěl jsem malý úraz," vymlouval se Sweeting. "Nemůžete mě nechat na pokoji, poručíku? Dělá, co je v mých silách, abych se poctivě uživil."

"Ale moc se ti to nedaří, vid'?" Adams si bez spěchu zapaloval cigaretu. "Možná že by pro tebe bylo lepší, kdybych tě zašil na deset let, aspoň bys měl pokoj."

Sweeting ztuhl.

"Nic proti mě nemáte a vy to moc dobře víte!"

"No, něco bych mohl narádit, Raphaelku. Je to jednoduchý jako facka, na to nezapomínej. Můžu tě dát zarýglovat na deset let, kdy budu chtít, ale dám ti pokoj, když mi půjdeš na ruku. Potřebuju informace."

Sweeting si také sedl. Měl za sebou strašný den. Opuchlé oko ho bolelo a cítil se staře a unaveně. Podíval se do rohu, kde Lexíček těžce oddychoval, a sám si taky vzdychl.

"Co chcete vědět, pane poručíku?"

"Potřebuju fakta. Řekl's Donovanovi, že jsi nikoho neviděl jít nahoru ani odcházet seshora dolů. To byla samozřejmě lež: Tak povíš mi pravdu?"

"Na vaše otázky jsem vždycky ochoten odpovídat, pane poručíku," lísal se Sweeting. "Nevím skutečně, kdo to byl, ten druhý chlap."

Adams se podíval na Watsona a hodil mu svůj zápisník.

"Tak zapisujte," poručil. "A ty, Sweetingu, povídej. Víme o tom téměř všechno, tak nevynechej žádnou podrobnost. Začni tím, jak jsi potkal Hollanda na schodech."

Sweeting se polekal. "Zatkl jste ho, pane poručíku?" zeptal se ustrašeně. "Tomu člověku nemůžete věřit jediný slovo. Vsadil bych se, že tvrdil, že jsem ho chtěl vydírat."

Adams byl bezcitný. "Řekl mi, že ti jednu ubalil. A teď povídej!"

Sweeting povídal.

O půl hodiny později si Adams zapaloval už čtvrtou cigaretu, pořádně se protáhl, zívá a pokýval hlavou. "To asi bude všechno. Víš docela určitě, že jsi neviděl toho druhýho chlapa, který odešel z bytu Carsonové před Hollandem?"

"Neviděl jsem ho," vzdychal Sweeting zničeně. Poskytl cenné informace, aniž za to něco dostal, a to ho strašně mrzelo.

"Dobrá. Zapsal jste všechno?" zeptal se Adams Watsona.

"Ano, pane poručíku."

"Hezky se podepiš, Raphíku," přikazoval Adams. "Podepišeš každou stránku zvlášť, a vy, Watsone, potvrdíte pravost svým podpisem taky na každé stránce."

Když bylo podepisování skončeno, vzal si Adams zápisník opět k sobě.

"Můžete už jít domů, Watsone. Ale nikomu o té věci ani slovo."

Když Watson odešel, zapálil si Adams pátou cigaretu, pohodlně se usadil v židli a zamyšleně si Sweetinga prohlížel.

"Teď si spolu trochu popovídáme, Raphaeli. Čistě soukromě, a ty mi pomůžeš. Potřebuju se týhle věci dostat na kloub. Je to pro mne důležitý. Ty víš skoro všechno, co se kde šustne, a možná, že máš nějaké tipy. Jestli mi píchneš, nebudeš toho litovat. Tak koukej, ať si to se mnou nerozházíš."

"Ovšem, pane poručíku," souhlasil Sweeting a poťupkával si opuchlé oko. "Ale já skutečně nic nevím."

"Snad tě něco napadne," řekl Adams a protáhl si nohy. "Mám takové tušení, že to děvče možná odkrouhl Johnny Dorman. Co ty na to?"

Sweeting vypadal překvapeně. "Johnny? Ten by nikoho nezabil."

"Nepovídej nesmysly. Samozřejmě že by zabil. Je to potvora k pohledání. Ty ses s ním dobře znal, že jo?"

"Hrával jsem s ním občas kulečnick," přiznával Sweeting. "Dalo by se říct, že jsem ho dobře znal. Ale neviděl jsem ho a neslyšel jsem o něm od té doby, co ho odklidili do toho ústavu. Odkud víte, že to byl on?"

"Nevím, že to byl on, jen mě napadlo, že by to mohl on být. Než šel do ústavu, vyhrožoval, že ji zabije. Ale už jsem na to změnil názor."

"Ten by ji nezabil," tvrdil Sweeting. "Skoncoval s ní. Vím to, protože mi to sám říkal. Strašně ji zbil a pak už mu na ní nezáleželo."

"Dobrá. Myslíš, že ji zabil Holland?"

Sweeting zaváhal. Rád by způsobil Kenu Holandovi potíže. Pak si však uvědomil, že by si to s Adamsem nadobro rozházel, kdyby vzbudil dojem, že ze zcela osobních důvodů zkresluje skutečnosti.

"Holland to asi taky nebyl. Proč jste změnil názor o Johnny Dormanovi, pane poručíku?"

"Protože to asi udělat nemohl. Holland ho viděl před Modrou růží. Neznal adresu Carsonové. Nemohl se sem dostat a schovat se v její ložnici před jejím návratem domů, že jo?"

Sweeting naklonil zamyšleně hlavu. "Asi máte pravdu."

"Asi mám. Ale když to nebyl Johnny a ani Holland, tak kdo to teda udělal?"

Sweeting zamrkal. "Na to se ptáte mě?"

"Na to se ptám tebe, Raphaeli. Celej život strkáš svůj rypák do záležitostí jiných lidí. Nepovídej, žeš ho nestrkal taky do záležitostí té Carsonové."

Sweeting zaváhal. "Rád bych vám pomohl, pane poručíku, ale nevím."

"Uvažuj," poručil Adams tiše.

Sweeting znovu váhal. "Na vašem místě," řekl pak pomalu, "bych si promluvil s Mauricem Yardem. Možná, že by mohl něco vědět."

"Kdo to je?"

"Byl kdysi partnerem Fay Carsonové, než se spolu pohádali."

"Proč se pohádali?"

"Fay Carsonová a Gilda Dormanová bydlely spolu v jednom bytě. Yarde se zamiloval do Gildy. Rozbil taneční číslo s Fay Carsonovou a odešel s Gildou do Los Angeles. Po šesti měsících se Gilda vrátila sama. Yarde se před několika dny vrátil taky. Přišel navštívit Fay. Viděl jsem ho náhodou. Slyšel jsem, jak mu nadávala. Když odcházel, vyhrožoval, že ji podřeže."

Adams odložil klobouk a prsty si prohrábl svou hustou bílou kštici.

"Víš to určitě, že Gilda odešla s Yardem?"

Sweeting přikývl. "Johnny mi to řekl. Strašně ho to namíchlo. Yarde je velký mizera, pane poručíku: totiž mizera, když jde o ženské."

Adams si mnul bradu. Ta záležitost se stávala stále složitější. Bylo by mu milejší, kdyby vraždu mohl přišít Johnnymu, ale když se mu to nepodaří, poslouží taky Yarde. V obou případech je v tom zamotaná Gilda, a to znamená maléry pro O'Briena.

"Kde najdu Yarda," zeptal se.

Většinou se povaluje v hotelu Washington. Možná že tam bude, pane poručíku."

Adams vstal. Byl celý polámaný. Tahle noc se sakramentsky protahuje, pomyslel si.

"Dobrá, Raphaeli. Drž hubu a krok. Zůstaň, kde jsi, a nepokoušej se pláchnout z města. Možná že tě budu potřebovat jako svědka. Když mi píchneš, nebudeš mít žádné malér."

"Ano, pane poručíku," souhlasil Sweeting a poprvé od okamžiku, co Adams vkročil do jeho bytu, začal volně dýchat.

Adams už byl u dveří, když Sweeting zaškemral: "Promiňte, pane poručíku, neměl byste náhodou u sebe pár dolarů? Musím totiž zítra zaplatit nájem a najednou jsem zjistil, že mi to nějak nevychází."

Adams zavřel dveře a sestupoval ze schodů, jako by onu prosbu neslyšel. Hlavu měl předkloněnou a na čele hluboké vrásky.

Sweeting se naklonil přes zábradlí, ale potlačil touhu plivnout poručíkovi na klobouk. Vrátil se do svého příbytku a rozmrzele za sebou bouchl dveřmi.

Do zítřka musí sehnat nějaké peníze. Dlouho stál a přemýšlel. Pak se mu tvář rozbřáskala. No samozřejmě! Gilda Dormanová! Tak si mohl na ni vzpomenout už dávno. Z ní určitě vyrazí pár dolarů. Ta nepohrdne informací, že se ve městě zdržuje její starý milenec Maurice Yarde. Možná že k němu stále ještě chová určité sympatie. A asi ji také bude zajímat, že poručík Adams podezírá jejího bratra z vraždy Fay Carsonové. Zkrátka u Gildy Dormanové se nabízel množství slibných kombinací.

Sweeting se podíval na hodiny na římse krbu. Bylo čtvrt na dvanáct. Nevadí. Tyhlety zpěvačky z nočních klubů jsou noční ptáci. Možná že ji ještě zastihne, když si pospíší.

Ze sbírky adresářů a telefonních seznamů vytáhl jeden a listoval v něm, až našel, co hledal.

"Helemese, Maddox Court číslo 45," mumlal si, "to je sotva pět minut pěšky."

Ze skříně vytáhl klobouk, nasadil si ho tak, aby zakryl své pohmožděné oko, uchopil Lexičku, zhasl světla a odešel.

III.

Hotel Washington měl velmi pochybnou pověst. Byl to hodinový hotel nejhoršího druhu vklíněný mezi podloubím s hracími automaty a výčepem piva přímo proti řece. Dole v přízemí, maskována posuvným panelem, který vypadal jako pevná stěna, byla velká místnost. Zájemci s dostatkem finančních prostředků v ní mohli nerušeně vychutnat dýmku opia.

V nejvyšším patře bylo několik lépe zařízených pokojů pro stálé hosty. Byli to většinou páni, kteří nedávno vyšli z vězení. Tady si zvykali na život bez mříží a hledali nové způsoby, jak získat hodně peněz a nevrátit se znovu tam, odkud právě vyšli.

Hotel patřil Seanu O'Brienovi. Policejní kapitán Motley proto dbal, aby jeho hoši neobtěžovali správu hotelu nebo jeho obyvatele. Ředitelem hotelu byl Seth Cutler, ramenatý, zavalitý chlap jako

ze žuly. Když viděl poručíka Adamse přicházet špatně osvětlenou halou, byl nesmírně překvapen. Opřel se loktem o pult a čekal. Ostražitě si přitom Adamse prohlížel.

"Služebník, poručíku," pozdravil, když se Adams před ním zastavil, "dlouho jsem vás neviděl."

"Jo," řekl Adams. "Ukažte mi knihu hostů."

Cutler povytáhl obočí, strčil si malíček do pravého ucha, chvíli se v něm soustředěně šťouchal a pak si pozorně prohlédl nehet.

"Hod'te sebou!" zařval Adams a jeho hlas zněl najednou velmi hrozivě.

Cutler se ohradil. "Promiňte, poručíku, ale nepřišel jste snad do nesprávného podniku? Tohle je totiž hotel Washington, a my si platíme za policejní ochranu."

"Navalte knihu!" poručil Adams.

Cutler pokrčil rameny a vylovil strašně ošoupanou knihu v kožené vazbě, sfoukl z ní prach a položil ji na pult. Poslední zápis byl z 19. června roku 1941.

Adams zhnuseně hodil knihu zpátky na pult. "Skutečně se divím, že vám ještě nevzali živnost. Hledám Maurice Yarda."

Cutler potřásl hlavou. "V životě jsem to jméno neslyšel. Lituju. Rád bych vám pomohl, kdybych mohl."

Adams se zatvářil smutně. "To je smůla. Budu muset jít od pokoje k pokoji, dokud ho nenajdu."

"Na vašem místě bych to nezkoušel, poručíku."

Adams se strnule díval na Cutlera... "Hned s tím začnu, když mi rychle neřeknete, kde ho najdu."

"Kapitánovi se to nebude líbit."

"Trošku jste si popletl instrukce," řekl Adams. "Kapitán mi dal příkaz, abych s Yardem promluvil. Nejdou ho líznout. Potřebujeme informace."

Cutler zaváhal.

"Nerad vidím, když jsou obtěžováni mí nejlepší zákazníci, poručíku. Raději si počkám, až mi to kapitán nařídí přímo."

"Dobrá. Když to tak chcete." Adams si zapálil cigaretu. „Začnu v přízemí a půjdu postupně až do nejvyšších pater a zkuste mi v tom bránit! Nesmíte si pak stěžovat, když to bude rušit ostatní hosty."

"Je v číslu deset, úplně nahoře," zavrčel Cutler a tvář mu zrudla.

"Děkuju."

Adams přešel k starodávnému výtahu, vešel do kabiny, zavřel dvířka a stiskl knoflík, čímž uvedl do pohybu páchnoucí klec, která začala stoupat stejně odporně páchnoucí šachtou.

Děkoval bohu, když se v nejvyšším patře kabina drkotavě zastavila. Čekal totiž, že se každou chvíli přetrhne lano, nebo že vypadne dno zdviže.

Dlouhou chodbou s řadou dveří šel až k číslu deset. Chvíli poslouchal, zda uslyší pohyb v pokoji. Když neuslyšel nic, zaklepal na dveře. Nic se nehnulo, a proto na ně rádně zabušil.

Náhle se otevřely protější dveře a mezi nimi se objevilo děvče v modrocerveném hedvábném župánu s měděně zrzavými vlasy až přes ramena. Opřelo se o rám dveří tak, aby rozparkem župánu byly vidět dlouhé nohy s pěknými, správně zaoblenými stehny.

"Není doma," řeklo. "Jestli chcete čekat, mám v pokoji židli."

"Mluvíte s policejním úředníkem," upozornil Adams.

Holka pokrčila nosánek. "To není tělesná vada. Pozvánka pořád platí."

Adams k ní přistoupil. "Kdy odcházel Yarde?"

"Včera večer. Má nějaký malér?"

"Ani ne. V kolik odcházel?"

"Tak kolem osmé. Tak půjdete ke mně, nebo s váma zbytečně plejtvám čas?"

"Vždyť jsem vám říkal, že jsem policejní úředník," vysvětloval Adams. "Vaše výpověď mi poskytuje důkazy pro zatčení, nemám ho provést?"

Děvče se chichotalo. "Vy jste srandista! To vám nikdo neřek, že tenhle podnik je chráněnej?" Udělala grimasu a zabouchla dveře.

Adams si zamyšleně mnul bradu a pak se vrátil k pokoji číslo deset, stiskl kliku a jen tak pokusně zatlačil. K jeho velkému překvapení dveře povolily a zůstaly dokořán. Nahmatal vypínač a rozsvítil. Nepopsatelný nepořádek v pokoji ho přiměl, aby rychle zavřel za

sebou dveře. Vypadalo to tam jako po zemětřesení. Zásuvky byly vytahané a pohozené, jejich obsah kdosi vysypal a rozházal po podlaze. Někdo dokonce rozpáral peřiny a matrace, aby je mohl prohlédnout. Peří z podušek poletovalo po celém pokoji. Neznámý vandal sundal všechny obrazy ze stěn a odtrhl jejich zadní stranu. Dveře skříní byly dokořán a před nimi se tyčila hromada obleků, košil, bot, spodního prádla a vázanek. Někdo tady zřejmě hledal něco dosti důležitého a dělal to s nevšední důkladností a bezohledností.

Adams zvedl sluchátko telefonu, a když se ozval Cutlerův hlas, řekl: "Přijďte sem. Potřebuju vás!"

Zatímco čekal, prohlížel si pokoj. Nenašel však nic, co by ho zajímalo.

Cutler tu byl náramně rychle. Z toho, jak těžce dýchal, usoudil Adams, že vyběhl až nahoru po schodech.

Když Cutler uviděl tu spoušť, zůstal stát jako přibitý. "Kristova noho!" zvolal.

"Proč jsi mi neřekl, že tu Yarde není?" zeptal se Adams kousavě.

"Neměl jsem o tom tušení," tvrdil Cutler. "Co se, k čertu, tady dělo?"

"Jak to mám vědět? Takhle jsem to tu našel. Existuje ještě nějaký východ, který nevede přes halu?"

"Jo, na konci té chodby a požárním žebříkem dolů."

"Takže ten, kdo tohle udělal, mohl klidně tudy přijít?"

"To jo."

Adams zachrochtal. "Tady naproti v tom pokoji je nějaká holka. Mohla něco vidět. Zavolejte ji sem."

Cutler zaváhal, ale podíval se na Adamse a pochopil, že by se neochota nemusela vyplatit. Přešel na druhou stranu chodby a otevřel protější dveře: "Hele, Milly! Pojď sem na chvíli."

Děvče se objevilo, kouklo se na ten nepořádek a oči jí zazářily:

"Páááni! Tady někdo něco ztratil, ne?"

"Odešel Yarde včera večer požárním schodištěm?" ptal se Adams.

"Mám odpovídat tomu poldovi na otázky?" obrátila se na Cutlera. Přikývl hlavou.

"Dobrá. Když to říkáš ty. Ale myslela jsem, že si tenhle pajzl platí policejní ochranu."

"Odešel Yarde tím schodištěm?" vyštěkl na ni Adams.

"Jasně. Každý tudyma vodchází."

"Takový brajgl nikdo nemohl nadělat potichoučku. To muselo být slyšet až na střeche. Vy jste nic neslyšela?"

"Měla jsem puštěný rádio, ale slyšela jsem, jak někdo šoupe nábytkem. Nic jsem si přitom nemyslela."

"V kolik hodin to mohlo být?"

"Asi v půl jedenáctý."

"Nikoho cizího jste na chodbě neviděla?"

"Kdybych ho viděla, zavolala bych Setheho."

"Před chvílí jste mi řekla, že Yarde není doma. Nebylo vám to divné, že v jeho pokoji je tak hlučno, když už z něho odešel?"

"Copak jsem mohla vědět, že je to z jeho pokoje? Slyšela jsem rambajs a basta. Co je mi po tom?"

"Odkud víte, že Yarde odešel kolem osmé. Viděla jste ho snad?"

"Jo"

"Řekl vám, kam jde?"

"Rek, že jde sehnat nějaký prachy."

"To vám přímo řekl?"

"Jo. Vypůjčil si vode mne pětku a já ji chtěla zpátky. Řek, že nemá u sebe vindru, ale že mi prachy dá, až se vrátí." Rozhlížela se po pokoji. "Nevypadá to, že se vrátí, že ne?"

"Řekl vám, jak chce sehnat ty peníze?"

"Neptala jsem se ho."

Adams ukázal na dveře. "Dobrá, můžete jít."

Pozdravila: "Poručím se, chlupatej, zase jednou promarněj čas." A odhopsala do svého pokoje.

"Máte nějaké podezření?" zeptal se Adams Cutlera.

Cutler zavrtěl hlavou.

"Kdyby se tu Yarde objevil, řekněte mu, že s ním musím mluvit.

Potřebuju informace. Nic proti němu nemám, ale budu mít, když se mi hned neozve."

"Vyřídím to. Chcete odejít nouzovým schodištěm?"

"Ano. Bude určitě bezpečnější než váš výtah."

Šli spolu až ke dveřím na dolním konci chodby. Cutler je otevřel a Adams vyšel na železnou plošinku. Odtud byl výborný rozhled. Viděl až dolů k nábreží a na okolní budovy. Přímě pod ním byla tmavá ulička, která vedla kolem hotelu a ústila přímo k nábreží.

"Na neshledanou, poručíku," loučil se Cutler Adams si ho však nevšímal. Pozoroval dva muže, stojící ve stínu. Proti nim stál policista. Větší z těch dvou náhle ustoupil.

Bylo to strážnickovo ostražitě chování, které upoutalo Adamsovu pozornost. Viděl, jak vyšší muž se posunul dozadu a obešel strážníka. Pak udělal rychlý pohyb a tichou nocí náhle třesky výstřely.

Policista udělal krok dopředu a klesl na kolena. Muž, který vystřelil, popadl svého společníka za rukáv a táhl ho dolů uličkou přímo pod místo, kde stál Adams.

Adamsova ruka vklouzla pod kabát a vytáhla policejní pistoli ráže

trřicet osm. Bez dlouhého mření vystřelil na vřtřšího z třch dvou a s uspokojením konstatoval, ře zakolřsal. Znovu namřřil zbraň. Neř mohl vystřelit, srazil se s nřm Cutler, kterř předstřřal, ře klopytl. Adamsova střřela proto minula cřl.

Oba muži mezitím zmizeli ve tmě uličky. Adams odstrčil Cutlera a řítil se dolů po železném požárním schodišti; každým krokem bral tři schody najednou.

Kapitola VIII.

I.

Ken vesloval v mastné vodě ústí řeky a přitom usilovně uvažoval, jak to zařídit, aby dostal Johnnyho do Adamsových rukou, aniž vzbudí jeho podezření. Žádné řešení ho nenapadlo.

Johnny měl revolver. Seděl na zádi loďky, pozoroval siluetu Willow Pointu, která pomalu splývala s noční tmou, a potěžkával zbraň.

"Měl jsem tu svini vodprásknout," řekl najednou. "Bude nám v patách. Byl jsem pěkněj vůl, že jsem ho nevosolil, když jsem měl příležitost." Prohlížel si Kena v kalném měsíčním svitu. "Kdo, k čertu, vlastně jsi? Jak to, že ses objevil, akorát kdžď to začlo smrdět?"

"Jmenuju se Holland," představil se Ken "Doporučili mi Tuxe. Prý spolehlivě pomůže, když má člověk malér Potřeboval jsem, aby mě schoval. Když jsem se přiblížil ke křižníku, slyšel jsem, jak se ti dva bavili. Dohodovali se, jak tě zabít. Myslel jsem si, že budeš potřebovat pomoc, tak jsem tam vlezl."

"Já se na to vykašlu! Objevil ses teda akorát, ale asi nemáš šajna, do čeho ses pustil. Tux ti to nevodpustí. Já teda vopouštím tohle město. Měl bys jít se mnou."

"Kam máš namířeno?"

"Znám jedného frajera, čo mi púčí fáro. Pújdeme do Los Angeles. Mám tam plno kámošů."

"Já se daleko nedostanu. Hledá mě policie," přiznal se Ken.

"Dostanu tě vodcud'," slíbil Johnny. "Policajti v tomhle městě jsou blbí." Zastrčil revolver do kapsy kalhot. "Hele, posad' se kousek dál, abych se dostal k druhému veslu, půjde nám to líp."

Trvalo jim dvacet minut, než doveslovali k opuštěnému úseku ná-
břeží. Celi ztuhlí vylezli z loďky. Vtom uslyšeli, jak o kus dál zabu-
rácel motor rychlého člunu. Johnny se zarazil: "To je Solly. Vrací se
na křižník. Musíme někam zmizet, ale honem." Tihle sviňáci nás bu-
dou honit jako psy a jsou horší než policajti."

Vystoupili z loďky a běželi opuštěnou uličkou do středu přístavní

čtvrti.

"Kdybysme narazili na policajta, tak mě nech, vyřídím to s ním," řekl Johnny.

Za dalších deset minut došli k místu, kde začínaly obchůdky a kavárničky, odkud Ken původně vyšel.

Celá čtvrt' byla na první pohled liduprázdná. V podloubí s hracími automaty už byla tma. Jedině neónový nápis WASHINGTON se rozsvěcoval nad budovou hotelu.

Najednou se ze tmy hotelu vynořil policista.

Johnny a Ken zůstali stát jako přikováni.

"Haló, vy tam!" volal policista a ukázal svým obuškem na Kena.

"Pojďte sem!"

"Co se děje?" zeptal se Ken nejistě. Johnny o krok ustoupil.

"Na vás se hodí popis Kenwaye Hollanda, kterýho chtějí vyslechnout na komisařství. Jste Holland?"

Ken viděl, jak se Johnny stahuje poněkud za policistu a jak sáhl do zadní kapsy kalhot.

"Ne!" vykřikl Ken. "Nedělej...!"

Policista se vlníku otočil, ale už bylo pozdě.

Třesky výstřely z revolveru. Zděšený Ken viděl, jak policista klesá na kolena. Přistoupil blíž a chtěl se nad ním naklonit, ale Johnny ho popadl za ruku a táhl ho pryč do temné uličky.

"Utíkej!" poroučel. "Dělej, vole! Půjdou po nás!"

Přímo nad nimi zaštěkala pistole. Ken cítil proud vzduchu, jak střela těsně minula jeho tvář, a viděl Johnnyho zakolísat.

"Utíkej!" zavrčel Johnny, který zase získal rovnováhu.

V panice pádl Ken tmavou uličkou za Johnnym a s hrůzou vnímal ostré hvízdání policejní píšťaly.

Neuběhli ani dvacet metrů, když Johnny zavrával a upadl.

Ken se u něho zastavil. "Dostali tě?"

"Chytil jsem ji do ramene," lapal po dechu Johnny. "Krvácím jako prase."

Ken se zoufale rozhlížel doleva a doprava. Slyšel, jak někdo v těsné blízkosti běží dolů z železných schodů. Slyšel vzdálené povely a hvízd policejních píšťal. Popadl Johnnyho a zvedl ho na nohy. Johnny se těžce o Kena opíral.

"Kam vede tahle ulička?" zeptal se Ken.

"Nevím. Nech mě být. Za chvíli budou tady."

"Ne."

Kenovi se strašně chtělo prchnout, ale věděl, že nesmí opustit Johnnyho. Adams řekl, že chce Johnnyho, a Ken věděl, že ho musí dostat.

Opřel Johnnyho zády o zeď. Těsně vedle nich byly dveře, které vedly do vysoké, otřískané budovy. Najednou se otevřely a ženská postava naléhavě zašeptala: "Kluci! Rychle sem dovnitř!"

Ken slyšel, jak se uličkou blíží dupot. Odtáhl proto Johnnyho až ke dveřím a vtlačil ho do tmy. Vzápětí slyšel, jak děvče rychle zabouchlo a zamklo dveře. V tom okamžiku už se dupot těžkých bot ozýval přímo za dveřmi.

"Je raněnej?" ptalo se děvče.

"Střelili ho do ramene."

"Zůstaň tady. Seženu světlo."

"Nejsou ženský ohromný?" mumlal Johnny. "Pokaždý, když se dostanu do maléru, objeví se ženská a pomůže mi." Opřel se bezvládně o Kena. "Je mi nějak blbě. Asi se složím ..."

Náhle se sesul a téměř Kena povalil, pak pomalu sklouzl na zem.

Děvče rychle sestupovalo po strmém schodišti a neslo blikající svíčku.

"Myslím, že omdlel," koktal Ken.

"Dokážeš ho vynést nahoru? Mám pokoj hned naproti schodišti."

Ken si s námahou naložil Johnnyho přes rameno a vrávoravě ho vlekl do schodů za děvčetem, které mu svítilo.

Zastavili se v malém pokojíku osvětleném olejovou lampičkou.

"Polož ho na postel."

Když Johnny ležel na posteli, otočil se Ken k dívce. Ke svému velkému překvapení zjistil, že to je děvče od hracích automatů, které mu toho večera už jednou pomohlo. Usmála se na něho: "Ahoj, frajere. Tak už máš zase další průšvih." Podala mu olejovou lampičku. "Posviť mi trochu, ať se na něho můžu mrknout."

Ken byl příliš překvapen, aby se zmohl na odpověď, a tak jí jen svítil. Rychle strhla rukáv Johnnyho saka a košile. Při pohledu na krvácející ránu se Kenovi svíral žaludek.

"Mohlo to bejt horší. Nejdřív musím zastavit krváčení," proneslo děvče věcně. Rychle přešlo do rohu pokoje, nalilo vodu do umývadla, vyňalo několik ručníků ze skříňky a vrátilo se k raněnému.

Za neuvěřitelně krátkou dobu zastavilo krváčení a s nevšední zručností obvázálo Johnnyho.

"Už je to v pořádku," řeklo a začalo s uklízením zakrvácených cárů. "Ted už mu bude dobře."

Ken postavil lampičku na stůl. Zatímco dívka ošetřovala Johnnyho, naslouchal s rostoucí úzkostí zlověstným zvukům před domem. Slyšel hvízdání policejních píšťal, vzdalující se hlasy a ryk

sirény. Napadlo ho, že policie zřejmě obkličuje celý blok budov.

Musel se nějak spojit s Adamsem. Poprosil dívku: "Potřebuju si nutně zatelefonovat. Je tady telefon?"

"Máš rozum?" odsekla. "Dole na rohu téhle uličky je telefonní automat, ale tam radši nelez."

"Musím ho odtud dostat pryč. Kdyby ho tady našli, měla bys strašný malér," přemlouval ji Ken.

Děvče se zasmálo. "Na to se vyflákni, fešáku. Já jsem pořád samej malér."

"Nerozumíš. On totiž střelil policajta. Asi ho zabil."

"No, má bejt? Můj brácha vodprásk dva chlupatý," chlubilo se děvče. "Vždyť vod toho jsou tady, ne?"

Ken se na ni bezmocně díval.

"Ale já ho odtud musím dostat."

"Jen klid. Ted'kon vocud' nemůžeš. Vždyť se chlupatý venku rojej jako vosy. Tady si sedni. Udělám ti kafe." Sklonila se nad Johnnyem. "Ztratil dost krve. Prozatím nebude moct vstát."

Ken si sedl. Cítil se náhle úplně vyčerpan. Zatímco děvče vařilo kávu, naslouchal hlomozu před budovou.

"Budou tady každou chvíli," řekl vystrašeně. "Určitě prohledají všechny budovy."

"Neboj se poseroutko!" odpověděla kousavě. "Ještě tu nejsou." II.

Raphael Sweeting stál ve stínu a pozoroval úředníka, který měl noční službu v recepci a právě bez velkého zájmu listoval ve večernících.

Sweeting nečekal, že v činžovním dome Maddox Court bude mít vrátný i noční službu. Věděl, že by ho nikdy nepustil dovnitř a určitě by odmítl tak pozdě v noci spojit ho s pokojem Gildy Dormanové.

Ale Sweeting měl nekonečnou trpělivost. Stál opřen svými tlustými zády o sloup, těsně k sobě tiskl Lexička a čekal. Musel čekat přes dvacet minut, než konečně nastal vhodný okamžik.

Vrátný se najednou podíval na hodinky, položil noviny na stůl a odešel do místnosti za recepčním pultem.

Sweeting proklouzl otáčivými dveřmi jako blesk. Proběhl halou pokrytou silným kobercem a vyběhl do schodů tak hbitě, že zmizel za rohem dřív, než se vrátný stačil znovu usadit na svém místě.

Chvilí Sweeting nehnutě stál na odpočívadle. Když neslyšel žádný zvuk, pokračoval ve své cestě nahoru.

Trvalo mu hodně dlouho, než vyzkoumal, v kterém poschodí této obrovské budovy asi bude byt č. 45. Konečně objevil, že je v nejvyšším patře; měl sto chutí vyjet nahoru výtahem. Ale přemohl se. V přízemí je světelný ukazatel a noční hlídač v recepci by možná

pátral, kdo o půlnoci jede z nižšího patra nahoru a kam má namířeno. S těžkým srdcem a přemáhaje svůj přirozený odpor vůči fyzické námaze, stoupal tedy Raphael Sweeting do schodů. Když došel do šestého patra, byl zpocený a těžce oddychoval. -

Ted' už by mi jenom chybělo, aby nebyla doma, pomyslel si, když konečně stál před dveřmi Gildina bytu. Opřel se svým mastným a špinavým palcem o tlačítko zvonku.

Za chvíli uslyšel někoho přicházet a vzápětí se otevřely dveře.

Gilda na něho zírala bez nejmenšího výrazu. Měla na sobě bledě modré negligé s rukávy a límečkem zdobenými norkovou kožešinou. Na bosých nohou měla modře prošíváné bačkůrky. Chtěla rychle zabouchnout dveře, ale Raphaelu Sweetingovi už příliš často zabouchli dveře před nosem, proto dovedl bleskurychle reagovat na podobné záměry. Jeho noha blokovala spodní část dveří.

"Nezneklidňujte se, slečno Dormanová," vysvětloval s úlisným úsměvem. "Přišel jsem pouze kvůli Maurici Yardeovi a vašemu bratroví."

S uspokojením pozoroval, jak zbledla. Vystrašené ženy se vždycky snadno zvládnou.

"Kdo jste?" řekla a stále se ještě snažila zavřít.

"Jmenuji se Raphael Sweeting. Jsem přítel vašeho bratra. Možná že se vám o mně někdy zmínil. Ale snad bych mohl jít dál? Měl jsem dnes neobyčejně únavný den a velmi rád bych si na chvíli sedl."

"Ted' dovnitř nemůžete. Nemohu vás nyní přijmout. Prosim vás, odejděte."

Sweeting se usmíval. "Skutečně bych vás nechtěl obtěžovat, slečno Dormanová, ale ubezpečuji vás, že bude pro vás velmi výhodné, vyslechnete-li, co vám chci povědět. Mám pro vás informace."

Zelené oči si ho pozorně prohlížely, zaregistrovaly jeho umouněný oblek, tři mastné fleky značné velikosti na jeho vázance a monokl pod okem, který stín krepky klobouku nedokázal zakrýt.

"Jaké informace?"

"Týkají se vašeho bratra."

Ještě chvíli váhala, ale pak ustoupila a pohybem ruky mu naznačila, že může jít dál.

Sweeting vstoupil vítězně do předsíně a odtud do velkého, přepychového zařízeného obývacího pokoje. Uvědomil si: Gilda zřejmě má mnohem víc peněz, než jsem si původně myslel. Asi je milenkou nějakého velkého boháče. To se mi může někdy hodit. Ted' mi stačí, že žije na velké noze a peněz má jistě jako želez.

Sundal klobouk a usedl v nejpohodlnější židli v celém pokoji. Lexička si vzal na klín.

"Omluvte mé zraněné oko. Měl jsem malý úraz. - Máte také ráda psy, slečno Dormanová? Tenhle pejsánek je takový milý společník." Hladil Lexičkovu hebkou srst. "Nedal bych ho za nic na světě. Máte také pejska?"

Gilda stála nehnutě proti němu. "Co chcete?" zeptala se. "Co mi máte vyřídit?"

"Považovala byste za neomluvitelný přečin, kdybych vás požádal o sklenku whisky se sodou?" zeptal se Sweeting s nadějí v hlase. "Ode mne nedostanete nic!" odsekla. "Tak co mi chcete?"

Sweetingova tučná tvář ztvrdla. Neviděl sebemenší důvod, proč by měl být zdvořilý k ženám, které se k němu chovají nezdvořile. Při styku s muži byla na místě poněkud větší opatrnost, neboť někteří z nich, jako například ten Holland, měli sklony k násilnostem, ale téhle krasotinky se obávat nemusel.

"Má informace je na prodej," řekl. "Mám informaci, týkající se vašeho bratra, kterou budete chtít naléhavě získat."

"Skutečně?"

Odstoupila od něho, otevřela stříbrnou krabici s cigaretami a zapálila si.

"Pokoušíte se mne vydírat?"

"Nemyslím, že by se to dalo nazvat vydíráním. Za cennou informaci je vždycky výhodné zaplatit. Nabízím vám ji za pět set dolarů."

"Snad si vážně nemyslíte, že mám takové částky tady ve svém bytě?" zeptala se opovržlivě.

"Pročpak ne? Je očividné, že se vám daří víc než dobře. Není to přece tolik peněz. Ale když je nemáte u sebe, byl bych ochoten poskytnout se zatím několika šperky do zástavy. Potom bych vám je, proti složení žádané hotovosti, vrátil."

"A jaká je to informace?"

Sweeting se zazubil.

"Ale, ale. Snad byste nechtěla, abych vám ji poskytl, aniž mi dáte žádanou částku nebo šperky, slečno Dormanová? Každým dnem se znovu přesvědčuji o tom, že ženy nemají smysl pro humor."

Dlouho si ho prohlížela. V její nehybnosti bylo něco kočkovitého, co v Sweetingovi vyvolávalo neklid.

"Co se má dělat. Budu se muset podívat, kolik mám. Počkejte chvíli."

Odešla do sousedního pokoje.

Sweeting vytáhl kapesník a několikrát jej jemně přiložil ke svému zhmožděnému oku.

Má technika už není tak suverénní, jako za starých časů, pomyslel si sklíčeně. Nikdy před tím jsem nenarazil na tolik potíží jako dnes. Nejdřív Holland se svým výbuchem násilnosti, a teď se to komplikuje s touhle krasotinkou.

První náznak, že se mu situace opět vymkla z rukou, mu poskytl Lexíček, který najednou seskočil z jeho klína a hledal úkryt pod gaučem.

Sweeting sebou trhl a podíval se přes rameno, co se děje.

Gilda stála ve dveřích, držela v rukou osmatřicítku a modrý čumák z chladné oceli mířil přímo na Sweetingovu hlavu.

Sweeting při pohledu na pistoli ztuhl jako rampouch. Měl hrůzu z jakéhokoli násilí, ale střelné zbraně ho děsily ze všeho nejvíc. Celý se ve své židli sesul, v tučné tváři měl nádech smrtelné hrůzy.

Gilda už stála těsně nad ním: "Tak jakou máte informaci, vy kryso odporná. Bude lepší, když mi to povíte hned, nebo vás střelím do nohy a řeknu vrátnému, že jste se vloupal do mého bytu."

Sweeting strachem skoro omdlel. "Dávejte pozor!" kvílel. "Prosím vás, pozor, aby to nevystřelilo. Dejte to pryč! Ochotně vám všechno povím, jen to dejte pryč."

"Mluvte!" Její hlas šlehl jako karabáč. "Co víte o mém bratrovi?"

"Poručík Adams přišel dnes ke mně." Sweeting se ponořil ještě hlouběji do židle, aby byl co nejdál od zbraně, protože Gilda se při-

blížila natolik, že hlaveň pistole byla sotva třicet centimetrů od jeho vyděšených očí. "Adams je přesvědčen, že Johnny zabil Fay Carsonovou. Řekl jsem mu, že se mýlí, a že Fay asi zabil Maurice Yarde."

Gilda ztuhla. "Proč jste mu říkal takové věci?"

"Yarde byl předevedčím v noci u Fay Carsonové. Strašně se pohádali a sám jsem slyšel, jak jí vyhrožuje, že ji podřeže."

"A to jste řekl Adamsovi?"

"Ano. Nechtěl jsem, aby Johnny měl trouble. Jsem jeho starý přítel. Vím docela jistě, že by Fay neublížil. Vždycky se snažím pomoci svým přátelům."

Ustoupila o krok a sklonila zbraň.

"To je všechno?"

"Není to snad dost? Nebýt mě, myslel by si poručík, že to udělal Johnny. Zachránil jsem Johnnyho."

"A vy si myslíte, že tohle stálo za pět set dolarů?"

Sweeting si olízl rty. "To záleží na vás. Johnny je váš bratr, Zachránil jsem mu život."

Změřila si ho s neskrývaným odporem.

"Pořád ho ještě hledají?"

"Nevím. Vím jenom, že Adams hledá Yardeho. Šel do hotelu Washington, protože si myslí, že ho tam najde."

Sweetingovi se nesmírně ulevilo, když Gilda odložila pistoli.

"Myslel jsem si, že by vás možná zajímalo, že Yarde se vrátil do města," nadhodil. "Nebo to snad víte?"

Podívala se na něho a její oči byly temné a záhadné.

"Nevím a nezajímá mne to." Otevřela zásuvku stolu, vyňala balíček bankovek a odpočítala čtyři pětidolarové. "Tady máte. Za víc vaše informace nestojí. A teď koukejte zmizet!"

Sweeting se nejistě postavil na nohy a třesoucí se rukou uchopil bankovky.

"Nemohla byste drobet přidat?" prosil. "Oceňuji vaši laskavost, ale jsem toho času úplně bez prostředků."

"Už ať jste venku!"

Byl už téměř u dveří a Lexíček taky, když zadrnčel zvonek.

Sweeting zůstal stát jako přibitý a tázavě hleděl na Gildu.

"Pojďte se mnou!" přikázala mu a znovu se v její ruce octla zbraň.

"Honem!"

Sweeting se hrozně bál, že by náhodou mohla vyjít rána. Popadl Lexíčka a rychle šel před Gildou do dlouhé chodby.

"Tudy se dostanete dolů na ulici," řekla a ukázala na dveře na konci chodby. "Vypadněte a už se tady neukazujte!"

Když Sweeting už byl mezi dveřmi zadního východu, znovu začal zněti zvonek nad předními dveřmi. Podíval se přes rameno zpát-

ky. Ani pistole nedokázala utlumit jeho zájem o pozdního návštěvníka. Gilda jednoduše vystrčila Sweetinga ven a zamkla za ním.

Sweeting však neodešel. Zámek u dveří zadního vchodu byl staršího typu, který už nejednou dokázal otevřít. Počkal chvíli s uchem na dveřích, z nichž právě vyšel. Jakmile uslyšel, že Gilda odešla do pokoje, hbitě zalovil v kapse u kalhot, vytáhl paklíč, vsunul ho do zámku a několik vteřin jím manipuloval. Pak se ozvalo cvaknutí a dveře byly opět otevřené. Pootevřel je však pouze natolik, aby mohl opatrně nahlédnout dovnitř.

Dal Lexíčkovi znamení, že musí na pána čekat venku, vešel a tiše za sebou zavřel dveře. Jako stín prošel chodbou a zastavil se u vchodu do obývacího pokoje. Pak poslouchal.

III.

Když O'Brien vešel do velkého obývacího pokoje, hned si všiml, že Gilda je nervózní a jakoby vystrašená.

"Co se stalo, holčičko? Trápí tě něco?"

"Samozřejmě že mne něco trápí," odpověděla podrážděně. Sedla si na gauč. "Johnny zmizel. Nevíš, kam se poděl?"

"Vím. Vždyť proto jsem přišel. Čekal na mě, až se vrátím domů."

Gilda se nechápavě podívala. "U tebe doma?"

"Ano. Taky jsem byl překvapen, když jsem ho tam objevil."

O'Brien si sedl k ní na gauč. "Chtěl se mnou uzavřít obchod."

"Jak tomu mám rozumět?"

"Byl naprosto otevřený. Řekl mi, že ví, jaké nám působí těžkosti. Uvědomuje si taky, že by ho mohli podezírat z vraždy Fay Carsonové. Proto mi udělal návrh."

Gilda stále ještě zírala nechápavě do prázdna. "Jaký návrh?"

O'Brien se zasmál. "Co ti mám povídat. Vždyť znáš Johnnyho."

Jeho hlavní zájem jsou peníze. Navrhl mi, abych mu poskytl prostředky, že se vydá na cestu kolem Evropy."

"Přistoupils na tento návrh?"

"Ovšem. Bylo to velmi výhodné za tu cenu."

"Ach bože, Seane, tos neměl udělat. Nemohu připustit, aby od tebe bral peníze."

"Už se stalo. Nic lepšího se nemohlo přihodit. Zbavili jsme se ho oba."

„Chceš tím říci, že už odešel?"

„Ano. Právě se vracím z letiště," lhal O'Brien, aniž hnul brvou.

"Nebyla to maličkost dostat ho do letadla."

"Odletěl a ani se se mnou nerozloučil?" Gilda se zkoumavě podívala na O'Briena.

"Nebyl na to čas, ale načmáral ti psaníčko." O'Brien vyňal z náprsní tašky obálku a podal ji Gildě. "Chtěl ti zatelefonovat, ale všechny budky tam byly obsazené. Tak ti místo toho napsal pár slov." Roztrhla obálku, přečetla si dopis a položila jej na stůl.

"Musel skutečně tak rychle pryč, Seane?"

"Myslím, že ano. Chtěl odtud pryč a já jsem zase nechtěl, aby se dostal do rukou policie."

"Škoda, že jsem se s ním nemohla rozloučit."

"Nebyl na to čas, Gildo. Víím, že ho máš hrozně ráda, ale teď na něj už nesmíš tolik myslet. Nevrátí se totiž tak hned. Uvidíš ho rozhodně až po naší svatbě. A když už o tom mluvíme, chtěl bych, abychom se vzali co nejdříve. Co kdybychom měli svatbu už v sobotu?" Tvář se jí rozjasnila. "Ano, Seane. Kdy budeš chtít."

Vstal. "Výborně. Nech to všechno na mně. Zařídím, co bude třeba. A teď hajdy do postýlky a žádné starosti, rozuměno? Už Je pozdě a musíš se vyspat. Ráno ti zatelefonuju a povím ti, co jsem zařídil."

Sweeting za dveřmi poslouchal s rostoucím zájmem. Tak Johnny tedy upláchl do Francie? A Gilda se vdává. Kdopak asi je ten člověk, kterému říká Seane? Že by to byl Sean O'Brien? Přál by si mít dost odvahy. Třeba jen malou škvírkou nahlédnout do pokoje a zjistit totožnost Gildina pozdního návštěvníka. Vzpomněl si však záhy na Gildinu pistoli a rozhodl se neriskovat život.

Chvilí ještě rozmlouvali před dveřmi bytu a pak slyšel, jak Gilda přešla obývacím pokojem a cvakla vypínačem - zřejmě zhasla. Vzápětí zavřela dveře své ložnice.

Sweeting si oddychl.

Měl bych se ztratit, říkal si. Mám dvacet dolarů a to úplně stačí na nájem. Ovšem na drobné výdaje by se ještě něco hodilo. Najednou si uvědomil, jaký má hlad. Vždyť za celý den neměl jediné sousto. A Lexíček bude asi taky pěkně hladový.

Proč nevyužít příležitosti a neudělat bleskovou prohlídku Gildiny lednice, napadlo ho. Kousek šunky nebo libové kuřátko by bylo náramně vítáno.

Tíše po špičkách přešel chodbou až ke kuchyňským dveřím, jemně stiskl kliku, nahmatal vypínač a rozsvítil světlo. Před ním stála obrovská lednice. Sliny se mu sbíhaly v očekávání dobrot, které skrývá. Znehybněl a chvíli pozorně poslouchal. Když však neuslyšel žádný podezřelý zvuk, proklouzl hbitě místností, uchopil uzavírací kliku lednice a jemně ji nadzvedl.

Velké dveře lednice se bezhlučně otevřely.

Do Sweetingova hrdla se dral vysoký, kvílivý výkřik a zazněl

ještě dřív, než ho stačil potlačit. Uskočil od lednice a celý se třásl hrůzou.

Na dně lednice se zkrvavenou tváří a zuby vyceněnými v úšklebku smrti byl schoulen Maurice Yarde.

Kapitola IX.

I.

Motorový člun rychle plul k břehu. Jeho před vysokou vyčnívala nad hladinou a stopa, kterou za ním zanechaly ve zpěněné vodě lodní šrouby, vedla až k Willow Pointu.

Tux seděl v sedadle pro spolujezdce a přenechal řízení Sollymu. Poprvé za dlouhá léta měl strach. Nedokázal splnit příkaz a dobře věděl, co to znamená. O'Brien může vyřknout ortel a Tux najde všude zavřené dveře. Nemít přístup do O'Brienova světa pro Tuxe znamená návrat k malým zločinům, provozovaným bez policejní ochrany a na vlastní pěst. Bude to mizerné živorení. Zanedlouho ho něco prozradí, policisté po něm začnou střílet a jemu nezbude, než si to s nimi rozdat. Cesta na mramorovou desku v policejní mární-

ci už není dlouhá, říkal si v duchu.

Tux si při té představě přejížděl jazykem suché rty. Měl však stále ještě možnost napravit své selhání. Kdyby se mu podařilo vy-pátrat Tohnnnyho, zlikvidovat ho a zbavit se jeho těla, nemusel by se O'Brien vůbec dovědět, že Johnny utekl z Willow Pointu.

Ale kde teď vyšťará Johnnyho? Vrátil se znovu do bytu své sestry, nebo prchá z města? Pravděpodobně opustí tohle město. Johnny není žádný blbec. Věděl, že Tux nepovolí, dokud ho nedostane.

Osvětlené nábreží bylo nyní dobře vidět. Tux se náhle předklonil.

"Co se to tam děje?" snažil se překřičet hluk motoru.

Solly otočil svou velkou hruškovitou hlavu a zíral na nábreží.

"Vypadá to jako policajti," řekl. "Jasně. Je to zelenej anton."

"Radši to namiř k Samovi," řekl Tux. "Nepotřebujeme se na hrázi srazit s těma hošanama."

Solly pozměnil směr a za několik minut přistál s člunem u Samo-vy hráze.

Vyšplhali se po železném žebříku a rychle opustili hráz směrem k nábrežním budovám.

Policejní píšťaly ječely a k nim se teď přidružily i policejní hou-kačky.

"Tady není dobrej vzduch. Pojd' honem vodtud," nabádal Tux.

U přístavní budovy stála čtyřčlenná hlídka policistů, naštěstí obrá-cená k nim zády. Opodál byl policejní vůz. "Myslíš, že honějí Johnny-ho?" chtěl vědět Solly.

"Jak to mám vědět?" vrčel Tux. "Krucifix! V tomhle maglajzu by se nám moh' docela dobře ztratit." Najednou měl nápad: "Možná že Seth by mohl něco vědět."

Pustil se dolů uličkou a Solly těsně za ním.

Tux znal všechny zkratky a dvorky přístavní čtvrtě stejně dobře, jako se vyznal na svém křížníku. Přesto se, k jeho velkému překva-pení, v jedné z nezapadlejších uliček málem srazili s policejní hlíd-kou. Jen tmě mohli děkovat, že je nezpозorovala. Přelézali zdi, pro-plétali se dvorky, a tak se dostali až k zadnímu vchodu hotelu Washington.

"Tady buď," řekl Tux a nechal Sollyho čekat v přízemní chodbě hotelu. Sám vklouzl do haly za hlavním vchodem.

Cutler už zase seděl za přijímacím pultem. Klidně pokušoval a po-zorně sledoval oknem, co se děje v přístavní čtvrti.

Trhl sebou, když uviděl Tuxe.

"Co se tady, k čertu, děje?" chtěl vědět Tux.

"Radši zmizni," radil Cutler. "Teďko je to tady horký!"

"Vo co kráčí?" zavrčel Tux.

"Johnny Dorman právě střelil chlupatýho."

Tux sebou trhl. "Cože?"

"Dyt' ti to říkám. Sám jsem to viděl."

"Vodprásk ho?"

"Copak myslíš, že Johnny Dorman dokáže udělat něco pořádně?"

Cutler si odplivl. "Kdepak. Chlupatýmu se nic nestalo. Jestli ovšem nezhebnul leknutím."

"Vodkud víš, že to byl Johnny?"

"Vždyť jsem toho vola viděl na vlastní voči. Byl tady Adams kvůli Yardemu. Byli jsme nahoře na plošince, co vod ní vede nou-zovej východ, když jsem zblejsk Johnnyho ještě s jedním chlápkiem přicházel vod přístavu. Chlupatej zblejsknul toho druhýho. A Johnny už měl stříkačku v ruce a prásk chlupatýho."

"Dostali ho?" ptal se Tux úzkostlivě.

"Ještě ne. Ale dostanou ho. Přece znáš Adamse. Vytáh na Johnny-ho bouchačku a vosolil ho. Vrazil jsem do něho, nebo by ho byl druhou ranou určitě dostal."

"Chci Johnnyho," řekl Tux. "Kde je?"

Cutler se ušklíbl. "Nejsi jedinej, co ho chce. Celý nábreží je samej policajt. Ani jsem netušil, že jich mají tolik."

"Kam zmizel?" syčel Tux.

"Schoval se u Rose Littlelovej." ,

"Kdo to, k čertu, je?"

"Ale taková praštěná břehule. Ve dne dělá tady vedle u hracích automatů a v noci šlape holandu v přístavu. Určitě ji znáš. Její brácha je Ted Little, co loni voddělal ty dva policajty."

"Kdo mi ručí, že tam skutečně je?"

"Viděl jsem, jak je brala k sobě. Kdyby Adams tak nespěchal z těch schodů, byl by to taky viděl."

"Můžu se tam k ní dostat?"

Cutler zavrtěl hlavou. "Ani nápad Celej okrsek je teď hlídanej a je jich tu jako psů."

"Hned se vrátím." Tux utíkal do přízemní chodby. Zahvízдал tam a Solly se objevil tiše jako stín.

"Vím, kde je," oznámil Tux. "Teď se k němu musíme dostat."

Solly zamrkal a přikývl. Spolu se vrátili k recepčnímu pultu.

"Půjdeme se podívat nahoru. Pojď taky. Ukážeš nám, kde to je," poručil Tux Cutlerovi.

Cutler pokrčil rameny. "Beze všeho. Nic vám to ale nebude platný. Chlupatý to pořádně rozjeli."

Nastoupili do výtahu, který je pomalu s velkým skřípáním vyvezl do nejvyššího patra.

"Měl bys sem dát nověj výtah," navrhl Tux, když nahoře vystupovali. "Tenhle hajzl je nějakěj nebezpečnej."

"To teda je," souhlasil Cutler. "Ale radši bych se v něm zabil, než šlapat dvakrát za noc tady nahoru."

Zhasl v chodbě světlo a otevřel dveře, které vedly na plošinu nového schodiště.

"Dávejte bacha. Chlupatý budou střílet jako blbý."

Tux opatrně po čtyřech vylezl na plošinu. Tam se přitiskl k podlaže. Cutler se k němu připlížil a lehl si vedle něho.

"Tady máš to hnízdečko, tam úplně dole," ukázal na tmavou budovu na druhé straně uličky vpravo od nich.

"Dobrý," řekl Tux. "Ty si hlídej svůj pult a o nic jinýho se nestarej. Já a Solly si už poradíme."

Cutler couvl a udělal místo, aby se Solly mohl připlížit k Tuxovi.

"Támhle, vidíš?" ukázal Tux. "Musíme se tam nějak dostat."

Leželi oba na břiše a pozorně si prohlíželi tmavou uličku. Před budovou, do které chtěli vniknout, hlídkoval policista.

"Co kdybych slez dolů a vzal ho přes kokos," navrhl Solly. "Pak bys tam mohl vtrhnout."

"To nepůjde. Tam se dostaneme jedině střechou," rozhodl Tux.

Pozorně si prohlížel celé okolí, kam až dohlédl. "Nejdřív se musíme dostat na druhou stranu ulice," rozhodl po chvíli. "Půjdeme zase dolů, pak to obejdeme a zadem se dostaneme až k Davemu. Můžeme jít přes jeho střechu. Bude to trvat, ale je to jistý."

Solly se hned zvedl. Byl v podstatě mužem činu. Stačilo, aby někdo řekl, co má udělat, a on to provedl.

Tux ho následoval. Oba dva spěchali ze schodů a brali je po dvou najednou.

II.

Johnny otevřel oči, zamrkal a zvedl hlavu. Díval se matně osvětlenou místností na Kena, který už byl na nohou.

"Tak se mi zdá, že jsem zhasl jako svíčka," řekl Johnny, napolo se posadil a zašklebil se. "Krucifix! To rameno mě ale bolí. Jak dlouho už tu jsme?"

"Dvacet minut." Ken si k němu přisedl.

"Kam šla ta holka?"

"Dolů. Přinese trochu mléka."

Johnny bolestně zasténal a zase si lehl. "Jsem slaběj jako moucha. Co se venku děje?"

"Nemám zdání. Podle toho, co slyším, asi obkličují celý blok."

"Tak se mi zdá, že se asi daleko nedostanu. Myslíš, že jsme tady

v bezpečí?"

"Moc ne. Budou asi prohledávat všechny domy. Musí přece vědět, že se v jednom z nich schováváme."

Johnny zavřel oči. "Myslíš, že by ses odtud dostal sám?"

"Teď určitě ještě ne."

"Zhasni a mrkni se z okna dolů."

Ken stáhl knot lampy a sfoukl blikotající plamen. Pak šel poslepu k oknu zataženému silnou záclonou.

"Opatrně," mumlal Johnny.

Ken malounko nadzvedl konec záclony a vyhlížel do temné noci. Zpočátku nerozpoznal vůbec nic, ale za chvíli uviděl temné obrysy dvou postav přímo pod oknem. Rychle spustil záclonu a ustoupil do pokoje.

"Dva jsou přímo pod námi."

Slyšel, jak se otevřely dveře.

"Co se děje s lampou?" ptala se Rose v zatemnělé místnosti.

"Zase ji rozsvítím," řekl Ken. Škrtl zápalkou a znovu zapálil knot.

"Díval jsem se ven. Policajti jsou před domem."

Všimla si, jak si ji Johnny bezostyšně prohlíží.

"Tak co, jak se ti daří?"

"Bibě." Johnny se nutil do úsměvu. "Děkuju za péči o ruku. Musel jsem krváčet jako prase."

"To se ti zahojí." Pak se obrátila na Kena. "Jestli chceš zmizet, fešáku, můžeš se odsud dostat přes střechu. Já ti toho tvýho kámoše pohlídám."

Ken souhlasil. Kdyby se dostal někam, odkud by mohl zavolat Adamse a říci mu, kde se skrývá Johnny, vyřešil by tím problém, s kterým se marně potýkal od okamžiku, kdy opustil Willow Point.

Johnny přikývl: "Je to jasný. Koukej zmizet. Ale něco bych vod tebe chtěl. Pojď sem blíž." Ken k němu přistoupil.

„Nevím, jestli máš kam jít," pokračoval Johnny. "To víš, že všechny silnice budou hlídané a někam se musíš schovat. Jdi k mý ségře. Její adresa je Maddox Court číslo 45. Ona tě u sebe nechá, dokud se tenhle fofr nepřezene. Řekni jí, co se mi stalo. Pověz jí, jak mě O'Brien habaďůrou donutil, abych jí napsal dopis, že vodjízďím do Paříže. Řekni jí všechno vo tom sudu. Chci, aby věděla, jakýho grázla si bere. Uděláš to pro mně?"

Ken zaváhal.

"Bude to taky pro tvoje dobro," domlouval mu Johnny. "Vona ti dá prachy aby ses mohl dostat pryč z tohotohle města."

"Tak dobrá," souhlasil nakonec Ken. "Půjdu k ní, když se tam dostanu."

"Možná že bude vědět, jak mě vytáhnout z týchle šlamastiky. Vona má dycky spoustu nápadů. Ale dávej bacha, ať tě nikdo nevidí. Dole ve vrátnici je noční služba. Musíš se nějak dostat nahoru, aby tě nezblejskla." Ukázal rukou ke svému saku, které leželo na židli.

"Podej mi náprsní tašku."

Ken ji vylovil ze saka a podal mu ji.

Johnny v ní našel starou obálku, adresovanou jemu. "Máš tužku?"

Ken mu dal své plnicí pero.

Johnny napsal několik slov na zadní stranu obálky.

"Dej jí tohle. Bude vědět, že jdeš ode mě."

Ken vzal obálku a strčil ji do kapsy.

"Zlom vaz," přál mu Johnny. "Tu bouchačku si nechám. Budu ji asi víc potřebovat než ty."

"Na shledanou," rozloučil se Ken. Nechtělo se mu opustit Johnnyho. Říkal si: když policie Johnnyho najde, než se mi podaří přivolat Adamse, nebo když ho zabijou v přestřelce, svedou Fayinu vraždu na mě. Ale odejít musím, jinak se s Adamsem nemohu spojit.

„Tak hoď sebou, fešáku, jestli chceš vypadnout." Rose už byla netrpělivá. "Za chvíli je možná napadne poslat hlídku i na střechu." Odvedla Kena do chodby, na jejímž konci byl světlík.

"Dej se tudyma. Klidně, neboj se. Není to tak zlý. Musíš se dostat rovnou k bijáku Paramount. Nemůžeš ho minout. Můj brácha taky dycky utíkal tudy, když ho honili chlupatý. Z bijáku vede nouzový žebřík dolů na parkoviště. Tam se přehoupni přes zeď a dostaneš se do uličky, která vede rovnou do Lennoxovy ulice. Pak už to zvládneš."

"Děkuju," řekl Ken ostýchavě. "Jsem tvým velkým dlužníkem. Jestli se vymotám z tohoto maléru, nezapomenu na tebe, to mi věř."

"Nojo, vždyť já vím, fešáku. Tak a teď koukej mazat. Dám zatím bacha na tvýho kámoše."

"Určitě nezapomenu," opakoval Ken.

"No tak dobře, tak teda nezapomeneš. Ale teď už sypej!"

"Jsem ti strašně vděčný za tvou pomoc." Ken jí podal ruku.

Uchichtla se a dlouze si ho prohlédla. "Ty jsi vážně cvok, fešáku." Přistoupila těsně k němu, objala ho kolem krku a přitiskla rty k jeho ústům. "A teď rychle, Romeo. Už neztrácej zbytečně čas!"

Ken natáhl ruku, otevřel nad sebou otvor na střechu, opřel se o jeho rám a vyhoupl se nahoru.

Chvilí setrval ve vzporu, rozhlížeje se po tmavé střeše, a když se nic nehýbalo, vylezl na ni. Ještě jednou se podíval zpět na Rosinu, zamával jí a zavřel víko. Pak se skrčil, jak hluboko jen mohl, a rychle se odplížil do stínu spojených komínů. Tam se zastavil a pozorně si prohlížel sousední střechy. Daleko od něj zářila neonová reklama biografu. Bude muset projít po střechách značnou vzdálenost, než se tam dostane. Zvuky mužských hlasů a dupot těžkých bot hluboko pod ním ho denervovaly. Trvalo mu chvíli, než se dokázal natolik soustředit, aby si naplánoval únikovou cestu.

V noční tmě se před ním rozprostírala střecha za střechou. Některé byly ploché, jiné nakloněné v různých úhlech, další měly ještě hřebeny. Když si rozmyslel, kudy půjde, vyšplhal se opatrně na dvoumetrovou zeď, odkud se chtěl dostat na sousední střechu. Ta se svažovala do mírného žlábků a odtud se opět zvedala až k další střeše.

Když už byl v polovině stoupání, ujela mu noha a sklouzl dolů do žlábků. Rámus, který přitom nadělal, ho strašně polekal. Znovu se pokusil dostat se nahoru. Tentokrát se mu podařilo zachytit se prsty za hřeben střechy. Chvilí visel v této poloze a pak se přehoupal nahoru. Zůstal tam pár vteřin přitisknut ke střeše, aby ho nebylo vidět proti nočnímu nebi. Pak vyrazil dál.

Další střecha byla nižší. Přešel až na její okraj, a právě když se nakláněl k sousednímu vikýři, uslyšel zprava vzrušený výkřik.

Rychle se podíval přes rameno a srdce se mu divoce rozbušilo. Na druhé straně uličky na balkóně stál muž a žena. Dívali se přímo na něho. Muž na něho ukázal a začal křičet: "Páni! Tam na střeše je chlap. Tam nahoře!"

Ken se nohama přehoupal přes hřeben střechy a seskočil. Dopadl tvrdě, zakymácel se, znovu získal rovnováhu a v tom okamžiku se pod ním v uličce rozezvučely policejní píšťaly.

Pádil přes plochou střechu, avšak nečekaně se před ním objevila desetimetrová cihlová zeď.

Pod sebou slyšel dupot nohou a někdo bušil do dveří, které musely být přímo pod ním.

Postupoval rychle podél zdi, až se dostal k železnému žebříku.

"Hej! Vy tam!" zařval hlas.

Ale Ken ani nezpomalil. Šplhal po žebříku, co mu síly stačily, odíraje si klouby prstů a kolena. A právě, když dosáhl vrcholu, ozval se výstřel. Střela musela zasáhnout zeď nebezpečně blízko, protože sprška z úlomků cihel a malty dopadla těsně vedle jeho tváře. Pustil se dolů do tmy a přistál na střeše pod sebou.

"Je tam jen jeden," křičel mužský hlas. "Má namířeno kousek vpravo od tebe."

Ken se ohlédl a zalapal po dechu; k dvojici na balkóně se přidal policista. Sotva se stačil přikřicit, když policista po něm vystřelil a střela mu zasvištěla nepříjemně blízko hlavy. Byl zoufalý. Po-

kusil se přehnout do úkrytu dlouhé řady komínů. Když k nim doběhl, policista znovu vystřelil, ale zřejmě bez míření; střela se odrazila od vzdálené zdi. Ken se přikrčil za komíny, rozhlédl se a uvažoval, co dál.

K biografu bylo ještě daleko. Neměl nejmenší vyhlídky dostat se tam po střechách. Věděl, že musí riskovat sestup do uliček pod sebou a snažit se uniknout jejich temným labyrintem.

Uslyšel za sebou zvuky a vyhlédl mezi komíny.

Proti noční obloze viděl obrysy čtyř postav, které se opatrně k němu přibližovaly. Byly ještě o čtyři střechy vzdálené.

Po čtyřech přeběhl střechu, až se dostal k dalšímu železnému žebříku. Slezl po něm na střechu nízkého domku.

"Vidíš ho, Jacku?" krákorál hlas.

"Už ne," odpověděl policista na balkóně. "Uhni víc doprava, je asi tam za těma komínama."

Nalevo bylo malé půdní okno. Ken k němu přeběhl, nadzvedl je a díval se do tmy. Marně se snažil rozpoznat, co skrývá. Zvuk blížících se kroků ho donutil, aby rychle strčil obě nohy do otvoru a spustil se dovnitř. Opatrně za sebou přiklopil střešní okno a tiše seskočil na prkennou podlahu půdy.

Právě když se narovnával, uslyšel štěknutí pistole. Pak se ozvaly tři výstřely zřejmě z těžších zbraní. Ječivý výkřik byl ukončen dalším výstřelem. Kena napadlo, že policisté střelí vzájemně po sobě. Opíral se o zeď a těžce oddychoval, úplně vysílený snažil se podle zvuků pochopit, co se nahoře děje.

„Jsou tam dva, u těch velkejch komínů!“ volal někdo pisklavým hlasem. „Vidím je voba!“

Opět se ozval výstřel z těžké pistole.

Ken z toho nebyl moudrý. Vyjeveně škrtl zápalkou a rychle se kolem sebe rozhlížel. Byl na zaprášené půdě uprostřed hromad starého harampádí. Otevřel dvířka a opatrně vyšel do tmavé chodby.

III.

Tux a Solly postupovali po střechách směrem k domu, kde bydlela Rose. Cestou nahoru unikli několikrát jen o vlásek policejním hlídkám, ale nyní, když už byli na střechách, měli větší jistotu a pohybovali se velmi rychle.

Najednou Solly uchopil Tuxovu paži a přinutil ho, aby se co nejvíce skrčil. "Vidíš ho? Táhle," mumlal a ukázal před sebe.

Tux zíral do tmy. Několik vteřin nerozpoznal vůbec nic a pak se mu zdálo, že se něco pohybuje směrem k nim.

"Je tam někdo," šeptal Solly.

Tux vytáhl ze zadní kapsy pětačtyřicítku. Oba leželi bez hnutí a číhali.

Postava před nimi se šplhala po strmé ploše střechy, dostala se až do poloviny stoupání a pak sklouzla dolů.

"Myslíš, že je to Johnny?" šeptal Solly.

"Johnny ji dostal. To musí bejt ten druhý," tvrdil Tux. "Ať si jde do hajzlu. Potřebuju dostat Johnnyho."

Pozorovali postavu, která se znovu vyšplhala až k hřebenu střechy a přehoupla se přes něj. Pak uslyšeli volání mužského hlasu.

Tux tiše zaklel. "Chlupatý tu budou, než řekneš švec. Hod' sebou! Musím dostat Johnnyho."

Hluboko se shrbil, přeběhl přes střechu a hbitě seskočil na plošinu pod ní. Solly mu byl těsně v patách.

Pak třeskla rána.

O čtyři střechy dál viděl Tux vikýř domu, v němž bydlela Rose.

"Bacha na chlupatý!" zasyčel Solly a vklouzl za skupinu komínů.

Tux ho následoval.

Když mizeli ve stínu, uviděl Tux čtyři policisty, kteří právě vylézali nedalekým střešním oknem. Rozestoupili se a začali obezřetně postupovat vpřed.

"Jdou přímo na nás," vztekle zavrčel Tux.

Solly vytáhl z kapsy osmatřicítku.

"Jasně," řekl Tux. "vosol je, než dostanou nás. Já prásknu toho bočního a ty picni toho vlevo."

Oba vystřelili.

Dva policisté padli. Zbývající dva zalehli a opětovali střelbu. Policista na balkóně křičel z plných plic. "Jsou tam dva, u těch velkejch komínů. Vidím je voba!"

Tux se otočil, namířil a vystřelil.

Policista na balkóně zakolísal, udeřil koleno o zábradlí balkónu a spadl dolů do temné uličky.

Tuxe cosi tupě udeřilo do ruky a pak ucítil palčivou bolest. Vzápětí se ozval výstřel revolveru. Zaklel, upustil revolver a sevřel si zápěstí. Solly pokračoval chladnokrevně ve střelbě a jeden z policistů, který před tím zalehl, se najednou nadzvedl a překulil se.

"Vosol ještě toho druhýho bejka," řval Tux a levou rukou si znovu bral revolver.

Solly a policista vystřelili současně. Policista vyskočil, udělal několik kroků a pak klesl.

Tux cítil, jak Solly sebou trhl, když střela z policejní pistole zasáhla jeho zavalité tělo. Chraptivě zakašlal a revolver mu vypadl z ruky.

Tux nečekal, aby se přesvědčil, zda je vážně raněn. Musel dostat

Johnnyho. Na nic jiného už nemyslel. Dost krvácel a s každou promarněnou vteřinou se jeho úkol stával hůře splnitelným.

Postupoval dál a zraněná ruka mu bezvládně visela podél těla. Namáhavě slézal z jedné střechy, ztratil rovnováhu a těžce dopadl na další střechu pod sebou. Na vteřinku ztratil vědomí, ale ta slabost trvala krátce. Znovu se zvedl a vrávoral dál. Na okamžik se zastavil a podíval se dolů na vikýř, který ho měl dovést k Rosině pokoji. Neviděl policistu, který tiše obešel řadu komínů a vynořil se za jeho zády.

"Ruce vzhůru!" ozvalo se těsně za ním.

Tux se bleskurychle otočil a vystřelil od boku.

Policista zakolísal, klesl na jedno koleno a vystřelil.

Střela zasáhla Tuxe do břicha. Klopýtl, znovu vystřelil a viděl, jak policista padá na tvář. Pak se Tux zkroutil, udělal krok zpátky, ztratil rovnováhu, sklo zařinčelo, a on střešním oknem propadl do temné chodby.

IV.

Johnny a Rose naslouchali střelbě.

Rose se opírala o zeď, v obličeji byla bílá a oči měla obrovské.

Johnny seděl na kraji postele, držel revolver v klíně a tvář mu nervózně škubala.

"Neměl se pokoušet o útěk," vzdychla Rose. "Byla to moje chyba. Teď ho zabijou."

"Drž hubu!" štěkl Johnny podrážděně. "Vždyť nic neslyším!"

Nad nimi se znovu střílelo.

"Nevěděl jsem, že má bouchačku," mumlal Johnny. "Vždyť von po nich práská jako vzteklej!"

"Nestřílej to na něj dvěma bouchačkama? Poslouchej!"

"No jo! Máš pravdu!"

Dvě bouchačky! Johnny si okamžitě vzpomněl na Tuxe a Sollyho. Nebyli to oni tam .na střeše? Nevyčlenichali náhodou, kde se schovává, a nenarazili na policii, když ho pronásledovali?

Namáhavě se zvedl z postele a postavil se na nohy. Musel se držet za čelo postele, aby se mu nepodlomila kolena.

"Musím se dostat pryč," skuhral vyděšeně.

"Teď to nepůjde - poslouchej!" odporovala mu Rose.

Podle hluku v uličce se dalo soudit, že policie je pod oknem.

Jakýsi hlas volal. "Tak tam, k sakru, pošlete víc chlapů! Na co čekáte?"

Nad jejich hlavami se opět ozvala střelba. Rose sebou trhla a přikrčila se, Johnny se belhal ke dveřím.

"Neblázni!" křičela Rose. "Nikam nelez!"

Najednou uslyšel řinčení rozbitého skla a pak cosi těžkého dopadlo přímo před dveře jejich pokoje.

Johnny uskočil, zakolísal a těžce dopadl na podlahu.

"Co to je?" zašeptala Rose s rukou na ústech.

"Někdo sem vnikl. Rychle zhasni!" poručil Johnny.

Rose stáhla knot a sfoukla plamen. Stála ve tmě a naslouchala těžkému šouravému zvuku přede dveřmi, jako kdyby chodbou vlekli těžký předmět.

"Zamkni dveře!" hekl Johnny.

Potácela se ke dveřím. Když chtěla nahmatat klíč, ucítila, jak se dveře otvírají. Ostře vyjekla. Celou vahou se položila na dveře v zoufalé snaze je zabouchnout, ale ten druhý byl silnější, pomalu ji odstrkoval. Najednou její zápěstí sevřely studené prsty a držely je jako svěrák.

Divoce ječela a zuřivě se snažila vyprostit ruku, ale sevření nepovolilo.

Johnny při Rosině výkřiku klesl na kolena a studený pot mu vyrazil na čele.

Rose cítila, jak se dveře nezadržitelně otvírají dál. Volnou rukou udeřila do vznikající mezery a cítila, že její pěst zasáhla lidskou tvář.

Uslyšela mužský hlas, který hrubě zaklel, pak ji něco prudce mrštilo dopředu a už padala na lidské tělo, které se s ní skácelo k zemi.

Šílená hrůzou, začala Rose kolem sebe bít a ze všech sil ječela.

Tux pustil její zápěstí a přitáhl si ji těsně k sobě, Mohl hýbat jen jednou rukou, ale ta mu stačila. Nedbal jejích pěstí bušících mu do obličejů, přitahoval ji k sobě a pak nahnal její hrdlo. Pevně ho sevřel, snad ani nevnímal, jak mu nehty drásá obličej. Když mu nehtem natrhla oční víčko, zařval sice bolestí, ale její krk nepustil. Marně škrábala, marně se snažila odtrhnout jeho ruku. Pak náhle ochabla a znehybněla. Odhodil ji jako hadr a vylovil z kapsy revolver. Ležel na zemi, těžce oddechoval a snažil se určit, kde je Johnny.

Johnny se do té doby ani nepohnul a s hrůzou naslouchal zvukům přicházejícím ze tmy.

Teď zřetelně vnímal Tuxovo těžké dýchání. Věděl, že vzdálenost mezi nimi je jen něco přes dva metry. Přesto se bál vystřelit. Záblesk výstřelu by ho prozradil, kdyby náhodou minul cíl.

Tuxovi se zdálo, že mu do útroh vylili roztavené olovo. Věděl, že už dlouho nevydrží.

"Jsi tady, Johnny?" šeptal. S pětačtyřicítkou v natažené ruce byl plně ve střehu, aby zachytil nejnepatrnější zvuk.

Johnny zadržoval dech. Do očí mu stékal studený pot a bál se, že každou chvíli omdlí.

Pak uslyšel na chodbě těžké žuchnutí a hned vzápětí následovala další dvě. Zřejmě se sem ženou policajti. Johnny věděl, co udělají. Nebudou zbytečně riskovat. V takových situacích jeden policista kopne do dveří, až se rozlétnou, a ostatní pokropí výstřely místnost, aby v ní nezůstalo nic naživu.

Zmocnila se ho panika. "Nelezte sem!" zaječel. "Nestřílejte!"

Tuxova pětačtyřicítká třeskla ohlušující ranou. Střela zasáhla Johnnyho přímo do čela.

Tux se svalil na záda a marně se snažil namířit zbraň na dveře, které kdosi zvenčí odkopl. Pak mu dávka ze samopalů provrtala hrud'

Kapitola X.

I.

Ken stál v tmavé chodbě a poslouchal, jak se střelba na střeše ještě více rozzuřila. V domě bylo ticho.

Vykročil směrem ke schodům. Šel po špičkách a snažil se našlapovat co nejtišeji. Držel se zábradlí a opatrně sestupoval tmavým schodištěm. Konečně byl v přízemí. Škrtl zápalkou, aby se orientoval. Před ním byly dveře do ulice. Tiše vytáhl závoru, sfoukl zápalku a opatrně otevřel dveře. Díval se do úzké ulice ústící do další postranní uličky. Znovu se zaposlouchal do noční tmy. Slyšel výstřely a vpravo se ozvaly výkřiky mužských hlasů.

Nevěděl, co se odehrává na střechách, ale pochopil, že policie teď na ně soustředila veškerou pozornost. To mu poskytuje příležitost, kterou nesmí promarnit.

Vykročil do uličky a rychle přeběhl na její konec. Tam se zastavil a rozhlédl. Ani v navazující příčné uličce nebyl nikdo. Ken ji rychle prošel až k širší ulici. Ale sotva tam dorazil, vyřítíl se ze zatačky policejní vůz a hnál se přímo proti němu.

Uskočit někam do úkrytu se nedalo. Auto už bylo těsně u něho. S bušícím srdcem pokračoval Ken ve své cestě. Vůz ho minul, aniž zpomalil. Zahlédl v něm čtyři policisty, z nichž se ani jeden nepodíval jeho směrem. Když se policejní auto zastavilo na konci ulice, vyskočili všichni čtyři a vběhli do bočního průchodu.

Ken pokračoval v cestě na hlavní třídu. Na rohu se zastavil a opatrně se rozhlédl. O kousek dál viděl kordón policistů, který zatlačoval hustý dav zvědavců.

Ken rychle ustoupil. Uzounký průchod mezi dvěma domy mu umožnil únik. Vyšel v uličce, která vedla souběžně s hlavní třídou. Prošel ji, přešel několik zdí, proběhl několika dvorky a nakonec se opět objevil na hlavní třídě, ovšem tentokrát pěkný kus za davem uvědavců zadržovaných policejním kordónem.

Přemýšlel, jak by co nejrychleji objevil telefonní budku, odkud by se mohl spojit s Adamsem. Uviděl krámk se zmrzlinou a občerstvením, kde se svítilo. Nebyl v něm jediný zákazník, a prodavač v bílé plášti stál na chodníku a pozoroval, jak policisté zatlačují zvědavce. Byl příliš zaujat tou podívanou, aby si všiml Kena, který vklouzl do krámu a zavřel se v telefonní budce hned vedle dveří. Volal policejní komisařství.

"Poručíka Adamse," řekl, když dostal spojení.

"Poručík tady není. Kdo volá?"

"Potřebuji s ním nutně mluvit v osobní věci. Můžete mi dát jeho číslo domů?" prosil Ken.

"Je v seznamu," zavrčel nepřijemný hlas a spojení bylo přerušeno.

Ken listoval v telefonním seznamu, až našel Adamsovo číslo do bytu. Jenže Adams doma nebyl.

Ken zavěsil sluchátko a přemýšlel co teď. Bylo velmi pravděpodobné, že je Adams teď taky v přístavní čtvrti.

Ken věděl, že musí rychle zmizet z ulic města. Slíbil Johnnymu, že zajde za jeho sestrou, a Johnny tvrdil, že u ní bude v bezpečí. Rozhodl se proto, že půjde do Maddox Courtu. Odtud se mu snad podaří spojit se s Adamsem.

Znovu zavolal policejní komisařství.

Seržant v příjmu byl netrpělivý. "Nemám zdání, kdy tady bude. Chcete mu nechat vzkaz?"

Ken chvíli uvažoval.

"Ano. Vyřídte mu, prosím vás, že návštěva, která byla u něho v bytě, je toho času v Maddox Courtu číslo 45. On už bude vědět, co má dělat."

"Dobře," řekl seržant lhostejně a položil sluchátko.

Když Ken vycházel z krámk, zeptal se ho prodavač v bílém plášti: „Na koho to tam střílejí?"

"Nemám ponětí," odpověděl a spěchal pryč.

"V téhle ulici nikdo nic neví," posteskl si prodavač. Ale Ken ho

už neslyšel. Téměř běžel. Několikrát musel rychle ustoupit do postranních uliček, když se objevil policista, ale za necelých deset minut byl v Maddox Courtu. Tváří mu probíhal tik, když přicházel příjezdovou dráhou k impozantnímu vchodu do hotelu.

Vzpomněl si, jak ho Johnny varoval před nočním vrátným, a opatrně nakoukl otáčivými dveřmi do velké haly. Vrátný tam nebyl, dveře za recepčním pultem však byly pootevřené. Zřejmě si odskočil do vedlejší kancelářské místnosti.

Ken se tiše protáhl otáčivými dveřmi, proběhl halou ke schodišti a po něm nahoru.

Trvalo mu několik minut, než objevil, kde je Gildin byt, a vyšplhat se k němu po schodech nahoru zabralo ještě více času. Zastavil se před Gildinými dveřmi a podíval se na hodinky. Bylo tři čtvrtě na jednu a pět minut.

Jen jestli už nespí. A co když zavolá nočního vrátného, místo aby mi otevřela? Nedá se nic dělat, tohle riziko musím podstoupit.

Stiskl zvonek a čekal. Za malou chvíli uslyšel zvuky a dívčí hlas se zeptal: "Kdo je?"

"Mám vzkaz od vašeho bratra," oznámil Ken. Vyndal z kapsy obálku, kterou mu Johnny dal, a podstrčil ji dveřmi.

Znenadání se dveře prudce otevřely. Proti němu stála vysoká pružná blondýna, kterou poprvé spatřil v nočním klubu Modrá růže. Měla na sobě rudou hedvábnou košili a černé dlouhé kalhoty. V bledém obličejí podivně svítily velké zelené oči.

"Co se děje?" chtěla vědět. "Co se stalo s Johnnym?"

"Má velký malér," řekl Ken. "Požádal mne, abych k vám zašel."

Nevěděl, zda ho poznala. Její obličej zůstal naprosto bezvýrazný, když ustoupila ze dveří,

"Pojďte raději dál."

Vstoupil do přepychově zařízeného obývacího pokoje.

"Posaďte se. Tak co se vlastně děje?" Mluvila úsečně.

"Policie hledá vašeho bratra. Postřelil policistu," vydechl Ken a sedl si.

"Postřelil policistu?" opakovala Gilda a ve tváři měla napětí.

"Snad ho nezabil?"

"To nevím. Váš bratr je raněný. Zasáhli ho do ramene."

"Prokristapána!" zvolala Gilda netrpělivě. "Nemůžete mi souvisle říct, co se stalo?"

"Vždyť se snažím. Snad bych měl začít od začátku ..."

Zatímco mluvil, pozorovala ho upřeně a v očích měla zmatek,

"Tak vy říkáte, že můj bratr postřelil policistu a že je raněný," opakovala. "A kdy se to stalo?"

"Asi před dvěma hodinami nebo tak."

Prohlížela si zmačkanou obálku, kterou Ken dostal od Johnnyho.

"A kdepak jste vzal tohle?"

"Dal mi to váš bratr. Řekl, že už budete vědět, že přicházím od něho."

"Neříká tady nic jiného, než že vám mám pomoci. Nepíše, že je zraněný."

"Nepsalo se mu dobře. Bolela ho ruka."

Pozorně si ho prohlížela a v očích měla zlobu a podezření.

"A co byste řekl tomu, že můj bratr letí právě teď do Paříže?"

"Že to není pravda. Že to je podvod. O'Brien ho chtěl dát zavraždit. Přemluvil proto vašeho bratra, aby vám napsal dopis, abyste si myslela, že odletěl do Paříže."

"Nějak se nám to zamotává čím dál víc, že?" Gilda přistoupila ke skříni se zásuvkami. "Chcete mi namluvit, že Sean O'Brien chtěl dát zavraždit Johnnyho?"

Ken zneklidněl jejím očividným podezřením. "Vím, že to zní neuvěřitelně, ale až vám všechno povím od samého začátku ..."

"To nebude zapotřebí," řekla, sáhla do zásuvky a otočila se k němu s pistolí v ruce. "Ani se nehněte! Lžete! Vím, kdo jste! Vy jste ten člověk, kterého hledá policie! Zavraždil jste Fay Carsono-

vou!"

II.

Telefon začal zvonit, právě když O'Brien vstoupil do haly.

"Vezmi to!" přikázal netrpělivě Sullivanovi a přistoupil ke skřini s barem.

Sullivan zvedl sluchátko, poslouchal, zašklebil se a ohlásil O'Brienovi, který si právě stříkal sodu do své whisky: "Policejní kapitán Motley. Chceš s ním mluvit, šéfe?"

O'Brien nejdříve vypil půl sklenice a zapálil si cigaretu, pak teprve vzal sluchátko. "Co je?" štěkl do něho.

"Právě přišla zpráva, která bude působit jako bomba," Motleyho hlas se chvěl rozčilením. "Zastřelili Johnnyho Dormana."

O'Brien ztuhl a měnil barvu. "Co to kecáte za pitomosti?"

"Jeden z mých mužů byl dole v přístavní čtvrti a pátral tam po tom Hollandovi, co ho hledáme. Uviděl ho ve společnosti Johnnyho Dormana..."

"S Johnny Dormanem? To je lež!" přerušil ho O'Brien vztekle.

„Nemohl přece být s Johnnym..." Náhle se zarazil.

"Byl s Dormanem," vysvětloval Motley. "Je to bezpečně prokázané. Náš příslušník zastavil Hollanda a Dorman po něm vystřelil."

O'Brien byl přesvědčen, že Tux splnil jeho příkaz a odstranil Johnnyho. Proto ho napadlo, že Motley je asi opilý. Ale uvědomoval si, že musí postupovat velmi obezřetně. Nemohl mu přece říci, že ví, že Johnny Dorman je na dně řeky v sudu s cementem.

"Oba se dali na útěk," pokračoval Motley. "Ale uviděl je Adams, spustil palbu a střílel Johnnyho do ruky. Přesto se jim podařilo zdrhnout a schovat se v jednom domě u řeky. Adams dal dům obklíčit. Holland se pokusil utéci přes střechy, tam ho ale uviděli a Adams vyslal za ním své lidi. Ti na střeše narazili na Tuxe a Sollyho."

O'Brienovi téměř vypadlo z ruky sluchátko.

"Cože?"

"Neptejte se mě, co tam dělali," křičel Motley do telefonu. "Ti šílenci zahájili palbu a zabili mi pět mužů. Tux vnikl do domu, kde se schovával Dorman, a zastřelil ho, než se tam naši příslušníci mohli dostat."

O'Briena zamrazilo

"Co se stalo s Tuxem?"

"Naši příslušníci ho rozstříleli na cucky," oznámil pyšně Motley.

Tak Tux to zpackal! uvědomil si O'Brien. Jak se Johnny dostal z Willow Pointu? Co řekne Gilda, až si to ráno přečte v novinách? Musím ji okamžitě znovu navštívit a nějak rozptýlit její podezření. Zatracený Tux! Má štěstí, že už nežije.

"Holland utek," pokračoval Motley. "Pořád ho ještě hledají. Teď se po nás vezou noviny."

"Chytněte toho Hollanda!" poručil O'Brien. "Je to můj rozkaz!"

Praštil sluchátkem a rychle přešel do haly, kde na něj čekal Sullivan. Přikázal mu: "Odcháším. Čekej, až přijdu!"

Šel rychle do garáže, nastartoval svůj cadillac a ujížděl směrem k Maddox Courtu.

Cesta mu netrvala ani deset minut. Za tu dobu však stihl promyslet, jak uklidní Gildu. Musí ji přesvědčit, že nemá s Johnnyho smrtí nic společného. Poněvadž jí už vylíčil, jak propašoval Johnnyho do letadla do Paříže, bude jí teď muset říci, že letadlo mělo poruchu a nemohlo startovat. Johnny pak ztratil nervy a zdrhl. Neznělo to příliš hodnověrně, ale Gildu Johnnyho smrt tak vzruší, že o pravdivosti téhle verze nebude asi uvažovat.

Noční vrátný, který O'Briena dobře znal, vyběhl ze své kukaně a uctivě otevřel dveře výtahu.

"Slečna Dormanová je přítomna, pane," hlásil.

O'Brien něco zabručel, nastoupil a výtah ho v mžiku dopravil do nejvyššího patra.

Chudinka malá, říkal si v duchu, teď ji vyruším z hlubokého spánku. Bude to pro ni strašná rána.

Stiskl tlačítko zvonku.

Nastala malá přestávka a potom se ozval Gildin hlas: "Kdo je to?"

"Sean. Otevři, holčičko."

Otevřela dveře.

Byl překvapen, když ji uviděl stát zády k němu a čelem k otevřeným dveřím do obývacího pokoje. Viděl, že v ruce drží pistoli.

"Co se děje ...?"

Podíval se do obývacího pokoje a uviděl vyčerpaného mladého muže. Seděl v křesle a díval se na něho vystrašenýma očima.

"Co je to ... zloděj?" zeptal se O'Brien. "Podej mi tu pistoli."

Vzal zbraň od Gildy a vešel dovnitř. "Co se tu stalo?"

"To je ten chlap, co zavraždil Fay Carsonovou." Gildě se chvěl hlas. "Vloupal se sem."

O'Brien ztuhl. "Vy jste Holland?"

"Ano," řekl Ken. "Ale nezabil jsem ji"

"Jo? No, to budete muset vysvětlit porotě." O'Brien se podíval na Gildu. "Co tu ten chlap vlastně hledá?"

"On se asi zbláznil. Přišel sem ke mně a chtěl, abych ho schovala. Říkal, že prý Johnny postřelil policistu a že je raněn. Tys prý chtěl Johnnyho dát zavraždit a on ho prý zachránil."

"To je k smíchu. Zavolej na policejní komisařství." O'Brien mávl rukou k telefonu. "Tam z něho budou mít velkou radost."

"Počkejte!" ozval se Ken. "Musíte mne vyslechnout." Díval se na Gildu. "Sám jsem slyšel, jak tenhle pán ..."

"Drž hubu!" zařval O'Brien a šťouchl ho hlavní do žeber.

"Ještě jednou cekneš a odprásknu tě jako psa!" Požádal Gildu:

"Zavolej mi k telefonu Motleye. On už všechno potřebné zařídí."

Gilda sáhla po telefonu, ale vtom se znovu ozval zvonek u dveří. Podívala se na O'Briena a ruka jí nerozhodně zůstala na sluchátku.

"Očekáváš někoho?" zeptal se jí, když se ozvalo další zazvonění.

"Ne."

"Tumáš, vezmi si pistoli a hlídej toho chlapa. Podívám se, kdo to je."

Podal jí zbraň, přešel do haly a otevřel dveře.

Venku na chodbě stál poručík Adams, obě ruce zabořené v kapsách. Nedal najevo nejmenší překvapení, že tu vidí O'Briena, ale překvapen byl.

"Co k čertu tady hledáte?"

"Je tady přece Holland, že jo?" odpověděl Adams,

„Odkud to víte?"

"Dostal jsem vzkaz."

O'Brien ustoupil stranou. "Tak pojd'te dál a odved'te si ho."

Adams vešel do obývacího pokoje, podíval se na pistoli v Gildině ruce, pak pohlédl na Kena. Potměšile na Kena zamrkal.

"Tohle je pachatel, který zavraždil Fay Carsonovou. Zatkněte ho pro tu vraždu a odved'te ho odtud," poroučel O'Brien.

Adams zavrtěl hlavou: "On ji nezavraždil."

"Říkám vám, že ano!" křičel O'Brien. "Komisař má všechny potřebné důkazy. Tak se mi tady nevykrucujte, zatkněte ho a pryč s ním!"

"Komisař má své informace od seržanta Donovan a ten vždycky něco poplete," vysvětloval Adams a přitom pozoroval Gildu, která položila pistoli na skříň.

"Když jeho důkazy přesvědčily Howarda, jsou dostačující také pro mě. Prikázal jsem vám přece, abyste zatkl toho člověka!"

„On ji nezabil. Měl jsem pokyn, abych vraždu vyšetřoval zcela nezávisle. To jsem taky udělal a případ jsem rozluštil. Tohle není pachatel."

"Snad mi nechcete nabulíkovat, že ji zabil Johnny Dorman?"

O'Brien už zuřil.

"Ne. Dorman také není pachatelem."

O'Brien rozhodil netrpělivě rukama: "Nebud'te tak strašně tajuplné! Tak kdo ji tedy zabil?"

"Je to poněkud delší příběh. Fakta ukazují..."

"Nejsem na vaše fakta zvědavá," přerušila ho Gilda. "Seane, nemůžeš toho člověka odvést? Pro mě to bylo velké vzrušení a chtěla bych si už jít lehnout."

"Bude vás jistě zajímat, slečno Dormanová," řekl Adams, ještě než O'Brien stačil promluvit, "že Fay Carsonová byla zavražděna, protože vy jste se provdala za Maurice Yarda. Nebo to vás také nezajímá?"

Gilda ztuhla a ústa se jí stáhla v úzkou čárku.

"Co to povídáte?" O'Brien zrudl v obličeji. "Proč by se vdávala za Yarda? Co to, k čertu, znamená?"

Gilda se k němu obrátila. "Je to lež! Neposlouchej ho, Seane. Vyhod' je odtud!"

"Nemůžete to přece popřít, slečno Dormanová. Oslovuju vás slečno, i když jste vlastně paní," pokračoval Adams a sedl si na židli vedle Kena. "Před deseti minutami mi totiž úředně potvrdili z Los Angeles, že jste se tam vdala za Maurice Yarda. To bylo před třinácti měsíci. Čtyři měsíce jste s ním žila a pak jste ho opustila. Je to v úředních záznamech."

Gilda se snažila předstírat klid. Pokrčila rameny a odvrátila se.

"Tak je to tedy v úředních záznamech," řekla chraplavě. "Ale vám do toho vůbec nic není."

"Něco mi do toho přece jen je." Adams si přehodil nohu přes

nohu. "Váš sňatek totiž odhaluje motiv vraždy Fay Carsonové."

Gilda se prosebně podívala na O'Briena, který stál nehybně s divným leskem v očích. "Ničemu nevěř, Seane. Je buď blázen nebo opilý."

"Měl byste si dávat pozor, co říkáte," varoval O'Brien Adamse.

"Důkazy o jejím sňatku mohu předložit zítra ráno." Adams byl zdánlivě lhostejný. "Zbytečně plýtvá časem, když to nechce přiznat."

O'Brien uchopil Gildu za obě ruce a upřeně se jí podíval do očí. "Provdala ses za Yarda, holčičko?"

Zaváhala, pak se zatvářila zoufale. "Ano. Odpusť, Seane. Měla jsem ti to říct. Zahájila jsem rozvodové řízení. Byla jsem blázen, že jsem si ho vzala, a draze jsem za to platila. Žila jsem s ním sotva měsíc, pak jsem poznala, co to je za pána. Příliš jsem se za to styděla, jinak bych ti to dávno řekla."

O'Brien se na ni poněkud nuceně pousmál. "Nevadí. Všichni děláme v životě chyby." Pohladil jí ruku. Pak se obrátil k Adamsovi. "Zdá se mi, že jste už dost šťoural v téhle věci. Odved'te odtud toho chlapa, zatkněte ho pro vraždu Fay Carsonové a postarejte se, aby ta obžaloba z vraždy seděla. Nechci slyšet žádné další odmítání, nebo vás nechám vyhodit ze sboru!"

Adams si hladil špičku svého tenkého nosu a díval se klidně O'Brienovi do očí.

"Když ono to nejde. On ji nezavraždil."

"Kdo ji tedy zabil?" zavrčel O'Brien.

Adams kývl hlavou směrem ke Gildě. "Ona, samozřejmě."

"Krucinál!" vybuchl O'Brien. "Za tohle mi zaplatíte! Já s vámi ..." Zmlkl, poněvadž si všiml Gildina obličeje. Byla bílá jako stěna. Oči měla nepřítelné a rukou se zoufale chytila za hrdlo. Podíval se, kam mířil její pohled.

Ve dveřích stál pekingský palácový pinč a vzhlížel ke Gildě.

III.

Pejsek cílevědomě prošel celým pokojem a zastavil se před dveřmi do kuchyně. Kňučel a úporně škrábal hned na lakované dveře, hned na jejich rám.

Gilda divoce zaječela: "Vyhod'te ho ven! Vyžehňte ho pryč!"

"Gildo!" zvolal O'Brien, překvapený její hrůzou. "Co se děje?"

Adams vyskočil ze židle, dvěma velkými kroky byl u dveří, stiskl

kliku a otevřel je.

Pes hbitě vběhl do kuchyně a tam ťapkal k Sweetingovi, který ležel obličejem dolů na podlaze. Kolem něho bylo tratoliště krve a z masitých zad mu trčel sekáček na led.

Pejssek očenichal tvář svého mrtvého pána, potom zalezl pod kuchyňský stůl a žalostně vyl.

Adams se rychle podíval na Kena a pak na dveře do předsíně. Byla to srozumitelná výzva. Ken se ihned zvedl, přešel ke dveřím a opřel se o ně zády. Pozoroval Gildu, která klesla na židli s popelavě šedou tváří.

"Snad byste se měl podívat?" vyzval Adams O'Briena.

O'Brien vešel do kuchyně, nohou obrátil Sweetinga naznak a zíral do jeho mrtvé tváře. "Kdo to je?" zeptal se a Adams viděl, že je otřesen.

"Raphael Sweeting, starý vyděrač," představil ho. Nespustil přitom oči z pekingského pinče, který znenadání opustil svůj úkryt pod kuchyňským stolem a vzrušeně ocmuchával lednici. Postavil se na zadní nohy, rozčileně kňučel a škrábal na dveře lednice. "Nemůže to přece být tak jednoduché," mumlal Adams, "nemůže přece být tady taky schovanej."

"Co si to tam brebentíte?" podrážděně vyjekl O'Brien.

Adams uchopil kliku od lednice a otevřel dveře.

O'Brien sykl překvapením, když v ní uviděl zkroucené tělo mrtvého Maurice Yarda. "Prokristapana!" zvolal. "Kdo je zas tohle?"

"Její choť - Maurice Yard. Lámal jsem si hlavu, kam ho asi schovala," vysvětloval Adams.

O'Brien se s námahou poněkud ovládl a vrátil se do obývacího pokoje.

Gilda se na něho dívala s vytřeštěnými očima.

"Já jsem to neudělala, Seane. Musíš mi věřit!" Vzlykala. "Našla jsem ho tam. Přisahám!"

Jemně se dotkl jejího ramene. "Jen klid, holčičko. Jsem na tvé straně." Pak šlehl očima po Adamsovi, který se opíral o rám kuchyňských dveří. "Chtěl bych, abyste nám konečně všechno vysvětlil, poručíku."

"Obviňuji slečnu Dormanovou z vraždy Fay Carsonové, Maurice Yarda a Raphaela Sweetinga," řekl Adams. "Ostatní vyjasníme na komisařství."

"Vyjasněme si to hned tady!" žádal O'Brien. "Slečna Dormanová popírá vaše obvinění. Nemáte nejmenší důkazy, že jsou pravdivá."

"Mám dost důkazů, abych ji usvědčil z vraždy Carsonové," tvrdil Adams.

"A jaké to jsou důkazy?"

"Šlo mi především o motiv. Mnoho nechybělo a byl by mi unikl důvod vraždy Carsonové. Zpočátku jsem podezříval Dormana. Byl nevyrovnaný, už jednou vyhrožoval, že ji zabije. Ale pak jsem zjistil, že tu vraždu, spáchat nemohl. Viděli ho před Modrou růží, když Carsonová s Hollandem odtamtud odcházeli. Nevěděl, kde Carsonová bydlí. Nemohl tedy dvojici předběhnout a schovat se v jejím bytě. Proto jsem ho přestal podezřívat. Pak jsem se dověděl, že se Maurice Yarde s Carsonovou pohádal. Řekl jsem si, že to možná udělal on. Šel jsem do jeho hotelu. Nebyl tam, ale jeho pokoj někdo prohlížel. Podle toho, jak ta osoba v pokoji řádila, jsem usoudil, že hledala nějaké písemnosti. Vtom mě to trklo; jsem totiž dobrý policajt, a tak mívám občas okamžiky, kdy mě to trkne. Napadlo mě: neprohledávala tento pokoj žena a nehledala náhodou oddací list? Bylo to jen takové blesknutí, ale pro všechny případy jsem si zavolał Los Angeles a dal jsem si posvítit na Yarda. Ohlásili mi, že se před třinácti měsíci oženil se slečnou Dormanovou." Adams se odrazil od rámu dveří. Začal pomalu přecházet místností,

obě ruce v kapsách. O'Brien ho číhavě pozoroval.

"Věděl jsem už, že se slečna Dormanová má za vás provdat. Pro ni jste velmi dobrá partie. A tak jsem si pomyslel, jestli se třeba Fay Carsonová nedověděla od Yarde, že je s Dormanovou ženat. Carsonová měla se slečnou Dormanovou nevyrovnané účty. Kdyby věděla, že Dormanová je Yardovou manželkou, mohla by ji vydírat. Jen jsem si pohrával s takovými myšlenkami, víte? Ale z těchto úvah mi najednou vyvstal motiv vraždy. Začal jsem zkoumat, co toho večera dělala slečna Dormanová. Ukázalo se, že večer byla v Modré růži, odkud odešla asi o půl hodiny dříve než Fay Carsonová s Hollandem. Měla tedy možnost dostat se před nimi do Fayina bytu. Před časem měly obě společný byt, proto Dormanová věděla, že Fay má ve zvyku nechávat klíče od předsíně pod rohožkou. Neznámý pachatel, který se schoval ve Fayině ložnici, musel mít klíč od bytu, protože na zámku nebyly žádné stopy násilí. Začal jsem slečnu Dormanovou podezírat. Od nočního vrátného tady v domě jsem se dověděl, že se večer v noci vrátila ve dvě hodiny. Vrah opustil byt Fay Carsonové v jednu hodinu čtyřicet minut. Od jejího bytu sem to trvá autem dvacet minut. Zbytek si domyslíte sám: slečna Dormanová se ukryla ve Fayině ložnici, zabila tam Fay, pak vyhodila pojistky a ve tmě vyklouzla ven. Holland, který tam zůstal, se měl stát obětním beránkem, na něhož se vražda svede.

Jo, a co bylo předtím? Od nočního vrátného jsem se tedy dověděl, že slečnu Dormanovou večer po desáté navštívil Maurice Yarde. Vrátný ho viděl sem vejít, ale ne už odcházet. Yarde se asi snažil vydímat ze své ženy peníze. Pravděpodobně jí řekl, že Fay také ví o jejich sňatku. Zabila ho a schovala jeho tělo do lednice,

aby se ho ve vhodnou chvíli mohla zbavit. Pak šla do jeho hotelového pokojíku a hledala jejich oddací list. Našla ho a zničila. A ještě bylo nutno zbavit se svědkyně Fay. A jak ji zabila, to už jsem řekl."

O'Brien povstal, vytáhl z pouzdra doutník a šel ke skříni pro zapalovač. "Všechno co jste tu vyprávěl, dokáže obstojný advokát před soudem vyvrátit. A teď vám zase povím něco já. Johnny se mi sám přiznal, že ji zabil."

Adams zavrtěl hlavou. "Přiznal se vám, poněvadž on se přece za vás nevdává. Myslel si, že byste váhal oženit se s ženou, která by mohla být stíhána pro vraždu. A Johnny Dorman byl hmotně zainteresovaný na vaší svatbě. To snad víte?"

"Vaše obvinění stejně neprokázete," tvrdil O'Brien a v tváři se mu zračilo napětí. "Pusťte to z hlavy."

"Do týdne budu mít tak pevně podloženou obžalobu, že s ní žádný obhájce ani nehne. A z hlavy to nepustím."

O'Brien položil zapalovač na skříň. Znenadání uchopil pistoli, kterou tam Gilda odložila, a mřil na Adamse.

"Ani se nehněte, jestli nechcete kulku do břicha!" zasyčel. Podíval se na Kena, který byl pořád ještě opřen zády o dveře. "Postavte se tam vedle něho!"

Ken uposlechl.

Adams byl naprosto klidný: „O'Briene, z toho už se nevymotáte. Určitě ne s těmi dvěma mrtvolami v kuchyni. Možná že by se Gilda vyvlékla z vraždy Carsonové, ale ti dva nebožtíci tomu nasaděj korunu."

"To si myslíte vy, poručíku, protože nemáte můj organizační talent. Jste možná schopný policajt, ale musíte se v životě ještě hodně učit." O'Brien se cítil pánem situace.

Gilda se mezitím nejistě postavila na nohy.

"Zavolej mi sem Whiteyho," přikázal jí O'Brien, aniž Adamse pustil z očí. "Volej Speedwell 56778. Poruč mu, ať přivede čtyři hochy z party, a dělej rychle."

Gilda poslechl.

"Na vašem místě bych to nedělal," řekl Adams tiše. "Nic tím nezískáte."

"Myslíte? Tak vám tedy vysvětlím, co se stane." O'Brienovy oči se leskly. "Vy a Holland budete vodprásknutý. Taky noční vrátný bude zastřelenej. Moji hoši odtud odstěhují ty dva nebožtíky a dají je někam, kde je nikdo nenajde. Vás najdou dole v hale a budete zastřelenej Hollandovým revolverem. Jeho najdou na schodech a v něm najdou kulku z vašeho revolveru. A o vrátném usoudí, že v tý přestřelce byl zasažen náhodou. Tím to všechno končí. Dobrý, co?"

"Není to špatné," souhlasil Adams.

"Není," spokojeně opakoval O'Brien. "Vinu za vraždu Carsonové budou dávat Hollandovi. Tomu říkám organizační schopnost, Adamsi," vycenil zuby v úsměšku.

Gilda se tak třásla, že neudržela sluchátko. "Nedokážu to, Seane."

"Nech toho!" přikázal jí. "Sám si to zařídím. Ty jdi do ložnice. Neboj, holčičko, nic se ti nemůže stát."

Gilda klopýtavě přešla pokojem, zmizela ve své ložnici a zavřela za sebou dveře.

O'Brien se podíval na Adamse. "Sbohem, bystrý policajto."

Neviděl však Lexička, který vyšel z kuchyně. Pejsek přitáplal až k němu, postavil se na zadní nožky a předními se opřel o O'Brienovo koleno.

O'Brien se vylekaně podíval dolů a pak psa prudce odkopl.

Adams stříhlbitě vytáhl ze saka revolver.

O'Brien nestačil vystřelit včas.

Adamsův revolver zaštěkal a pod O'Brienovým pravým okem se objevila krvavá skvrna. Zavravoral a pistole mu vypadla z ruky, právě když Adams znovu vystřelil.

O'Brien se zakymácel a padl rovnou na tvář.

"Ten mi ale nahnal, grázl jeden." Adams si hlasitě oddychl, zavrtěl rameny jako pod mrazivým závanem a ušklíbl se na Kena.

"Taky, jste měl nahnáno?"

Ken ze sebe nevypravil ani slovo. Dopotácel se k židli, posadil se a chytil se oběma rukama za hlavu.

Adams na něho pohlédl, pokrčil rameny a tiše přistoupil ke dveřím ložnice, stlačil kliku a prudce otevřel.

Gilda stála uprostřed pokoje, ruce na uších a ztrhaný výraz v tváři. Když ho spatřila, pronikavě zaječela.

"Nevyšlo to, krasotinko. Ted' jsi odkázána sama na sebe. Tak pojď. Půjdeme na komisařství a tam si o všem popovídáme," vyzval ji.

Gilda ucouvla.

"Ten pejsánek ho vyvedl z míry," pokračoval Adams a pomalu se k ní přibližoval. "Toho psa nedokázal zorganizovat. Dostal jsem ho, než mohl vystřelit na mě. Tak pojď, abych nemusel být ošklivý."

"Nepřibližujte se ke mně!" zachraptěla. Obličej jí zošklivěl hrůzou.

"Porotě se budou líbit tvoje nohy," posmíval se jí Adams. "Ne-dostaneš víc než dvacet let. Vyhneš se všem těm starostem, které budeme mít, až spadne vodíková bomba. Ani si to neuvědomuješ, ale jsi vlastně šťastná holka."

Gilda se obrátila a dala se do běhu. Udělala pět kroků a už byla

u velkého okna zataženého těžkou záclonou. Tam se však nezastavila. Proběhla záclonou a sklem...

Adams slyšel kvílivý výkřik, který doprovázel její pád dolů do tmy a potom slabé zadunění, když její tělo dopadlo o šestnáct poschodí níže na asfaltový chodník.

Podíval se z okna, rychle se vrátil do obývacího pokoje, obešel Kena, který stále ještě seděl s hlavou ve dlaních, a zatelefonoval na komisařství. "Okamžitě pošlete záchranku a pohotovostní vůz do čísla 45 v Maddox Courtu. A když vám říkám okamžitě, tak bych je tady taky okamžitě chtěl vidět!"

Položil sluchátko zpátky do vidlice telefonu, popadl Kena za klopy saka a postavil ho na nohy.

"Tak koukejte, ať jste honem odtud pryč! Copak nechcete jít domů?"

Ken se na něho díval s výrazem naprostého ohromení.

"Tak honem, zmizte!" opakoval Adams. "Nic proti vám není. Když vy budete mlčet, my už vám dáme pokoj. Tak dělejte, ať už jste venku!"

Ken byl tak vyjeven, že se nezmohl na odpověď. Nejistě se potácel ke dveřím.

"Hej!" zavolal na něj Adams a ukazoval na pekingského pinče, který se schoval pod skříň. "Co bude s tímhle psem? Nechtěl byste mu poskytnout přístřeší?"

Ken se na psa podíval s hrůzou.

"Ne!" odpověděl třesoucím se hlasem. "Nikdy v životě už žádnýho pekingskýho pinče nechci vidět."

Klopýtavě seběhl ze schodů a zmizel.

IV.

Příštího rána před půl devátou zastavil Ken svůj vůz na rohu Marshallovy třídy. Za několik minut se otevřela vrátka Parkerovy zahrady a Parker vyšel ven.

Přišel až ke Kenovu vozu, ale z jeho chůze se vytratilo dřívější sebevědomí. Zdálo se, že mu každý pohyb působí nesmírné těžkosti. Byl bledý a vypadal usouzený.

Ken vystoupil z vozu. "Řekl jsem si, že tě svezu do banky," nabídl ostýchavě.

Parker se zarazil a ohromeně si ho prohlížel. "Ty máš ale drzost!" prohlásil nasupeně. "Copak můžeš jít do banky? Vždyť tě hledá policie. Tak koukej, Hollande, musíš se jít sám přihlásit. Nemohu

tě mít celý den u sebe, když tě každou chvíli mohou zavřít. To musíš sám uznat."

"Jen se uklidni," řekl Ken. "Byl jsem na policii, všechno jsem jim vysvětlil. Včera večer chytili vraha a proti mně nemají vůbec nic."

Parker zůstal s otevřenými ústy. "Chytili vraha? Tak tys to tedy nebyl?"

"Samozřejmě že ne, ty pitomče."

"Stejně už s tebou nic nechci mít. Jsi sakramentsky nebezpečný. Narušil jsi můj rodinný klid."

Ken mu položil otázku, která ho už od rána zneklidňovala:

"Řekl jsi své ženě, že jsem byl u Fay?"

"A proč bych jí to říkal?" odpověděl popuzeně Parker. "Snad si nemyslíš, že jí povím, že jsem tě doporučil k lehké ženské. Mám to u ní i tak dost špatné."

Ken si ulehčeně oddychl. Najednou se rozesmál a bouchl Parkeru do zad. "Takže v tom nejsem vůbec zapletený! Doufám, že se o tom nepodřeckneš před Ann."

Parker se na něho mračil. "Nevidím sebemenší důvod, proč bychom měli být oba dva v bryndě. Patřilo by ti to sice, ale já budu mlčet."

"Čestné slovo?"

"No ovšem," zavrčel Parker.

"To je ohromné, brácho. Ráno jsem dostal totiž od Ann dopis, že bude za pět dnů doma. Její matka jde do nějakého domova."

Parker jen zamručel: "No jo, ty se máš, ale já mám doma peklo."

"Maisie je našťvaná?"

Parker kývl hlavou. "Tváří se jako svěťice se zkaženým žaludkem. Je vzteklá, příšerně zdvořilá a nedostupná. Bude to trvat měsíce, než se na všechno zapomene."

"Tak jí kup nějaký pěkný dárek. Třeba hezký kožich, nebo tak něco," radil mu Ken.

"Tak mi porad', kde na něj vzít? Copak si mohu dovolit kupovat kožichy?",

"Stejně to byla pitomost, žes jí to řekl. Bylo to úplně zbytečné. Kdybys byl trochu uvažoval, mohl sis něco šikovného vymyslet."

Parker zamračeně pokyvoval hlavou. "Teď to taky vím. Už jsem si to uvědomil. Byl jsem blázen, ale to ten seržant mě tak vyděsil." "Tak si pojd' nasednout. Ať tu nestojíme do večera."

Parker nastoupil. "Ale nemysli si, že to mezi námi bude zase jako dřív."

"Zavři klapáčku," odsekl Ken. "Sám jsi tu šlamastiku zavařil a zasloužil sis, co tě postihlo."

Parker si ho překvapeně prohlížel. Zdálo se mu, že Ken přes noc

zmužněl. Vypadal rozhodnější, sebejistější. Dělal teď dojem člověka, s kterým není radno si pohrávat.

"A kdo ji vlastně zamordoval?" zeptal se Parker. "Co se stalo?"

"Vím právě tolik jako ty," lhal Ken. "Šel jsem na policii a oznámil poručíkovi, že jsem minulou noc trávil s Fay. Čekal jsem, že mě dá zavřít. Ale on mi řekl, že mohu jít domů, že vraha už dopadli. Nečekal jsem, až to bude opakovat, a vypadl jsem."

Parker byl zklamaný. "Čekal jsem, bůhví co mi povíš za vzrušující příběh, ale tohle nestojí za nic."

"Co se dá dělat." Ken se tvářil zkroušeně.

Když vjížděli na parkoviště za bankou, zeptal se ho Parker:

"Řekneš Ann, co se stalo?"

Ken zavrtěl hlavou. "Když ty jsi padlejš na hlavu, nemusím být blázen taky já." Pak vystoupili z vozu.

V.

O pět dnů později stál Ken na nástupišti a čekal na vlak, v němž přijížděla jeho žena.

Byl skrz naskrz prochnut pocitem ctnosti. Poslední čtyři dny trávil totiž od samého konce pracovního dne až do noci v pilné práci na zahradě a v domácnosti. Udělal všechny práce, které Ann v posledních čtyřech měsících na něm chtěla. Zahrada nebyla nikdy lépe vypleta a pěstěnější. Vytapetoval kuchyni, umyl okna, ulomený závěs u zahradních vrat nahradil novým a dokonce i umyl a vyleštil auto.

Noviny byly plné senzačních zpráv o střelbě ve městě. Městská správa se dostala do ostré palby, a někteří její čelní představitelé se vzdali svých funkcí. Jedním z nich byl také kapitán policie Motley, který prohlásil, že se práce sboru stává příliš obtížná a že ji nelze zvládnout ležérním stylem práce, který je mu vlastní.

V novinových komentářích naznačovali, že novým politickým vůdcem se asi stane Lindsay Burt, a deník Herald předpovídal, že poručík Adams bude co nevidět jmenován kapitánem policie.

Poprvé od okamžiku, kdy Ken objevil Fayino mrtvé tělo, cítil se zase jistý. S pocitem stoupajícího vzrušení pozoroval vlak, který pomalu vjížděl do stanice.

Už uviděl její plavou hlavu naklánějící se z okna. Oba dva si horlivě mávali a za malý okamžik už ji svíral v náruči.

Líbali se a žvatlali hlouposti, jaké si lidé v takových situacích říkají.

Potom, když odjížděli ve svém ošuntělém zeleném lincolnu domů, zeptala se ho: "Nebylo ti smutno, Kene? A byl sis taky někdy zaflámovat?"

"Děvenko milá," odpověděl Ken ctnostně, "na takové věci jsem neměl čas. Měl jsem tolik práce v domácnosti, že jsem nevěděl, co dřív."

Ann si ho prohlížela se zamyšleným výrazem v očích.

"Zní to tak, jako bys prováděl pěkné kousky. Doufám ale, že to nebylo nic vážného, či ano?"

"Potíž s tebou je, že hned podezříváš," řekl Ken a uhýbal před jejím pohledem. "Ostatně, myslíš, že bych se ti přiznal, kdybych prováděl nějaké kousky? Chtěl jsem upláchnout s jistou ženou, ale prostě mi na to nezbylo dost času."

Ann se předklonila a políbila ho. "Měl jsi svou příležitost. Už tě nikdy nenechám samotného."

"Jak se to chováš na veřejné ulici? Ohrožuješ bezpečnost dopravy. A teď mi pověz, co ty jsi dělala a prožila?"

Vypravovala a Ken spokojeně poslouchal a cítil hluboký mír. Nemusí se nikdy nic dovědět, říkal si, a nikdy už se mu nic podobného nestane. Dostal jsem pořádně za vyučenou a to mi stačí do konce života.

Zastavil vůz před jejich domkem a chlubil se: "Podívej se na zahradu. Sama vidíš, že to dalo práci. A všimni si toho závěsu u vrat."

"Miláčku, budu přece jen muset častěji odjet." Ann nadšeně obdivovala vypletou zahradu, krásně nakrátko posekanou travu a perfektně zastříhnutý živý plot. "Vypadá to senzačně - a dokonce okna jsou čistá."

"To je součást našich služeb," odpověděl skromně Ken a zvedl její zavazadla.

Najednou Ann zajásala: "Kene, miláčku. Tohle je největší překvapení. Ten je skutečně rozkošný!"

Ken se podíval směrem, kam ukazovala. Na prahu jeho domku, s vypoulenýma očima, pevně upřenýma na Kena, stál světle hnědý pekingský palácový pinč.

KNIŽNICE ROMÁNOVÉ NOVINKY

JAMES HADLEY CHASE

Chytit tygra za ocas

Z anglického originálu *Tiger by the Tail* vydaného nakladatelstvím Panther Books LTD v Londýně roku 1966 přeložil Hanuš Kotek. Ilustroval Petr Tamchyna. Obálku navrhl Oldřich Poštmurný. Vydala Práce, vydavatelství a nakladatelství ROH v Praze roku 1975 jako svou 5176 publikaci. Odpovědný redaktor Jura Bagár. Výtvarný redaktor Mojmír Čapek. Technická redaktorka Hana Fuková. 1. vydání - náklad 48 000. Stran 184 - AA 14,13 - VA 14,72 - 605/22/862. Vytiskl MÍR I, novinářské závody v Praze.

Tematická skupina 13/3/4

24 - 123 - 75 Kcs 7,-

Redakce: Praha 1 - Nové Město, Václavské nám. 17. vydávání Románových novinek povoleno výnosem ministerstva informací č. j. 53-396 18 lll ze dne 28. října 1948

Novinová sazba" povolena ředitelstvím pošt a telegrafů, Praha, Brno: pod čís 1 A Gre-2372-OB. Dohledací úřad Praha 022. Rozšiřuje Poštovní novinová služba, informace o předplatném podá a objednávky přijímá každá pošta i doručovatel, objednávky do zahraničí vyřizuje PNS - ústřední expedice tisku, oddělení vývozu tisku. Jindřišská 14, Praha 1.